
This is a reproduction of a library book that was digitized by Google as part of an ongoing effort to preserve the information in books and make it universally accessible.

Google™ books

<https://books.google.com>

Dette er en digital kopi af en bog, der har været bevaret i generationer på bibliotekshylder, før den omhyggeligt er scannet af Google som del af et projekt, der går ud på at gøre verdens bøger tilgængelige online.

Den har overlevet længe nok til, at ophavsretten er udløbet, og til at bogen er blevet offentlig ejendom. En offentligt ejet bog er en bog, der aldrig har været underlagt copyright, eller hvor de juridiske copyrightvilkår er udløbet. Om en bog er offentlig ejendom varierer fra land til land. Bøger, der er offentlig ejendom, er vores indblik i fortiden og repræsenterer en rigdom af historie, kultur og viden, der ofte er vanskelig at opdage.

Mærker, kommentarer og andre marginalnoter, der er vises i det oprindelige bind, vises i denne fil - en påmindelse om denne bogs lange rejse fra udgiver til et bibliotek og endelig til dig.

Retningslinjer for anvendelse

Google er stolte over at indgå partnerskaber med biblioteker om at digitalisere offentligt ejede materialer og gøre dem bredt tilgængelige. Offentligt ejede bøger tilhører alle og vi er blot deres vogtere. Selvom dette arbejde er kostbart, så har vi taget skridt i retning af at forhindre misbrug fra kommerciel side, herunder placering af tekniske begrænsninger på automatiserede forespørgsler for fortsat at kunne tilvejebringe denne kilde.

Vi beder dig også om følgende:

- Anvend kun disse filer til ikke-kommercielt brug
Vi designede Google Bogsøgning til enkeltpersoner, og vi beder dig om at bruge disse filer til personlige, ikke-kommercielle formål.
- Undlad at bruge automatiserede forespørgsler
Undlad at sende automatiserede søgninger af nogen som helst art til Googles system. Hvis du foretager undersøgelse af maskinoversættelse, optisk tegngenkendelse eller andre områder, hvor adgangen til store mængder tekst er nyttig, bør du kontakte os. Vi opmuntrer til anvendelse af offentligt ejede materialer til disse formål, og kan måske hjælpe.
- Bevar tilegnelse
Det Google-"vandmærke" du ser på hver fil er en vigtig måde at fortælle mennesker om dette projekt og hjælpe dem med at finde yderligere materialer ved brug af Google Bogsøgning. Lad være med at fjerne det.
- Overhold reglerne
Uanset hvad du bruger, skal du huske, at du er ansvarlig for at sikre, at det du gør er lovligt. Antag ikke, at bare fordi vi tror, at en bog er offentlig ejendom for brugere i USA, at værket også er offentlig ejendom for brugere i andre lande. Om en bog stadig er underlagt copyright varierer fra land til land, og vi kan ikke tilbyde vejledning i, om en bestemt anvendelse af en bog er tilladt. Antag ikke at en bogs tilstedeværelse i Google Bogsøgning betyder, at den kan bruges på enhver måde overalt i verden. Erstatningspligten for krænkelse af copyright kan være ganske alvorlig.

Om Google Bogsøgning

Det er Googles mission at organisere alverdens oplysninger for at gøre dem almindeligt tilgængelige og nyttige. Google Bogsøgning hjælper læsere med at opdage alverdens bøger, samtidig med at det hjælper forfattere og udgivere med at nå nye målgrupper. Du kan søge gennem hele teksten i denne bog på internettet på <http://books.google.com>

KAIS. KON. Hof-

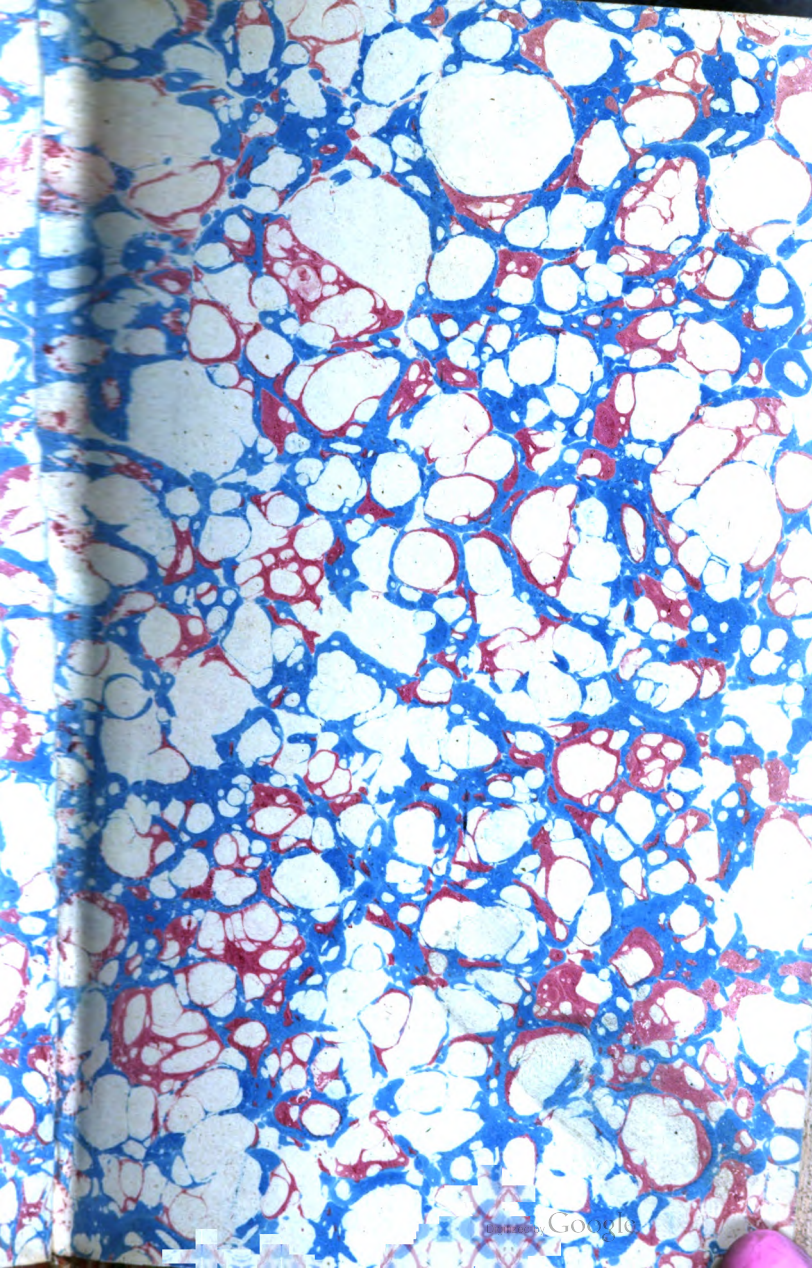

BIBLIOTHEK

27.171-A

ALT-

Pa. 35. E. II.

27171-A.

Olger Danskes Kronike.

Efter de ældste Udgaver bearbejdet af Nis Hanssen,
med en Fortale af Justitsraad, Professor C. Molbech.

Udgivet af Selskabet for Trykkesfrihedens rette Brug.

Pris overalt i Danmark 56 ø. heftet.

Ajbenhavn 1842.

Trykt hos Louis Klein, Eier af det Seidelinſke Officin.

F o r t a l e .

Der som vi med et Overblik ville betragte det Slags Bøger, der i et Tidsrum af over 300 Aar, eller lige fra Bogtrykkerkonstens Indførelse i vort Fædreland, have tient den danske Almue og Bondestand til Oplivelse og Underholdning, naar man i Hvilestimer tyede til anden Læsning end den gudelige, eller, med eet Ord, have tient til saakaldet MorstabsLæsning: da finde vi, at disse Bøger overhovedet kunne deles omtrent i fire Classer, nemlig: 1) rimede Fortællinger og Krøniker, hvoraf igien nogle høre til de ældste danske Skrifter af den Art, saasom den bekendte Danske Niimkrønike, og Fortællingen om Flores og Blantzeflor, begge fra Slutningen af 15de Aarhundrede; Andre, f. Ex. Kong Laurins Krønike, Fortællingen om Broder Hus, Munken og Bondedrengen, Kong Edvard og Prinds Artus, m. fl. ere dels for-

nyede Bearbejdelser af ældre Udgaver, deels rimede i nyere Tid; 2) Fabelbøger, og Digtninger, hvori adskillige Dyr indføres som talende og handlende (f. Ex. den saakaldte „Rævebog“ eller Reineke Foks; Esopi Fabler, og den indiske Fabelbog eller de saakaldte Bidpais Fabler); 3) Digtede Fortællinger i Prosa, eller Romaner og Eventyr, hvoraf der igien gives flere Classer; og endelig 4) saadanne Skrifter, hvis Indhold mere gaaer ud paa det Latterlige og Løserlige, end paa det Eventyrlige og Vidunderlige, mere paa at vække Latter og revse menneskelig Daarlighed, Strøbelighed og Ufornuft, end paa at sysselsætte Indbildningskraften og spænde Nysgierigheden; hvortil f. Ex. hører Hglsplis Historie, „Skient og Alvor, eller trehundredede lystige Historier,“ Molboernes Bedrifter, m. fl. Hertil komme endnu Folkeviser og deres Samlinger i Visebøger, hvoraf den ældste blev samlet, udgivet og trykt i Ribe 1591, ved den bekiendte Oversætter af Saxos danske Historie, Anders Sørensen Bedel.

• Om alle disse Bøger, Viserne og enkelte rimede Fortællinger undtagne, gielder det, at de overhovedet her i Danmark ikke ere ældre, end den ovenfor angivne Tid, eller Slutningen af det 15de Aarhundrede og Begyndelsen af det 16de — den Tid, da

man egentlig hos vore Forfædre først begyndte baade at skrive og trykke Bøger paa Dansk. At nogle af dem (s. Ex. Keiser Carls Krønike, Historien om Hr. Ivain, om Vigoleis med Guldhjulet, og fl.) ogsaa have været bearbejdede i det gamle nordiske (eller islandsk) Sprog, og endnu saaledes ere til i Haandskrifter, er vist nok; og det er rimeligt, at flere saadanne i Middelalderen, navnlig i det 14de og 15de Aarhundrede, have været bekjendte og i Omløb i Danmark, ligesom i Sverrig og Norge. Men efterat Bogtrykkerkonsten var indført hos os, kom efterhaanden ogsaa den nyere danske Sprogform, hvori man nu læser de gamle Folkebøger, til Udvikling; og de allerfleste, som endnu findes, i en Prosa, der i de nyere Udgaver efterhaanden ogsaa noget har lempet sig efter Mødermaalets Omskiftninger, ere ikke ældre, men tværtimod snarere yngre, end de eventyrlige Fortællinger om Keiser Carl og om Holger Danske, hvilke vor ældste egentlige Forfatter, den bekjendte og fortjente Cannik ved Lunds Domcapitel, Christian Pedersen, der levede under Kong Hans, Christian den Anden, og længere ned i Tiden, oversatte og lod trykke paa Dansk. At han i øvrigt ikke var den allerførste i Danmark, der gav sig af med at oversføre Middelalderens Eventyr og historiske Romaner fra det fransk-

(eller latinste) Sprog i Modersmaalet, lod sig formode; og jeg har nylig fundet det bekræftet ved at opdage et hidtil ubekendt Haandskrift af en eventyrlig Krønike om Carl Magnus og hans Kæmper, oversat i dansk Prosa, i anden Halvdeel af det 15de Aarhundrede.

Hvad der gielder om de to nylig nævnte Eventyr, gielder saa at sige om alle de øvrige. De have ikke deres Rod og rette Hiem i Danmark. En Folkelæsning, som den, vi her have for Die, har ikke kunnet udvikle sig i det skandinaviske Norden, men maatte finde sin Wei herind fra sydligere europæiske Lande, hvor den havde sit Fædreland, eller hvor den udsprang af de sydligere (tydske, franske, italienske) Folkestammers egen nationale Tænkemaade, Indbildningskraft og poetiske Fremstillingsevne. Alle disse Omstændigheder have været anderledes i Norden, og saaledes ogsaa i vort eget Land. Da her, langt tilbage i Middelalderen, allerede paa Overgangstiden fra Hedenkab til Christendom, udviklede sig en egen Folkepoesie, og hvad man i visse Maader kan hense til denne, nemlig en indenlandsk, halv eventyrlig, halv biographisk og historisk Saga=Fortælling, der levede i den mundtlige Overlevering fra Slægt til Slægt: da var det en ganske anden Verden, hvori de nordiske Søhelte, Krigere,

Høvdinge, Konger og Skialde, eller Sangere, bevægede sig og udførte de Gierninger, hvorom Sagn og Fortælling, Digtning og Eventyr lød blandt Folket, end den franske eller tydske Middertid, eller den Tidsalder i Livet, i Digtkonsten, i Kierlighed, i Sæderne og Tænkemaaden, som man pleier at kalde den romantiske. En saadan Land, en saadan Tidsalder kiendte de gamle Nordboer ikke af dem selv, i deres egen Verden, i deres oprindelige Livsyttring og Nationalitet. I Norge og Island var det derimod Saga-fortællinger og Skialdesangene, hvori Folket, giennem de mere aandeligt Begavede, lagde sin Natur, sin høiere, poetiske Tilværelse, sin Digterevne, sin Maade at betragte Livet og dets Oprin paa, for Dagen. Dist nok var ogsaa hiin Sang eller Digtning, og hiin Fortælling mangengang eventyrlig; men den var ikke romantisk. Den havde mere et Anstrøg, en Tone af det gamle nordiske Hedenstabs vilde, ubsielige Haardhed, af dets raae, men gigantiske Kraft, af dets umaadelige, men formløse Indbildningskraft, end den havde noget tilfælles med den varme, følelsesfulde, farverige og blomsterduftende Digtkonst og Digteraand, som leve og aabenbare sig i Sydens eventyrlige, ridderlige og romantiske Poesie.

Men denne havde noget universalt, noget tillokkende for alle Nationer i Europa — med Undtagelse af de slaviske, der besad deres Sprog, deres Poesie, deres Folkesang og Eventyr for sig selv; de, som ikke selv kunde producere den romantiske Poesie, laante enkelte af dennes Frugter hos Andre, og overførte disse, saa godt som de i den fremmede Jordbund kunde omplantes og komme til Væxt — undertiden kun temmelig udartede og forringede. Saaledes opkom der hos adskillige Nationer, navnlig de nordiske, en dobbelt Folkepoesie og Folke-Literatur: den eiendommelige, af oprindelig indfødt Natur — Sagafortællingen, Kæmpeviserne, og den øvrige Ballade-Poesie, udbredt over hele Norden i de bekendte Viser fra Middelalderen, hvoraf Danmark for sin Deel udentvivl har Eiendomsret til ikke faa — og den fremmede, som man i Gientagelser, Bearbejdelser og Oversættelser maatte søge at tilegne sig. Tildeels skeete dette dog paa en Tid, da Folkepoesiens egentlige Land endnu var levende; saaledes vandrede romantiske Sagn og Digtninger fra Frantrige, giennem Nederlandene og Tydskland op imod Norden, gik over i Folkeviser, og blandede sig imellem de oprindelig nordiske Balladers eller Folkesanges Stof; eller de bragtes af Korsfarere og andre Nordboere, der paa Handelens

eller Sørsveriets Reie besøgte Sydlandenes Kyster, hjem til det nordlige Fædreland, og oversattes paa dets Tungemaal. Saaledes har man ogsaa i den islandske Sagaliteratur en talrig Klasse af Eventyr og digtede Sagaer, eller Romaner, der for en stor Deel stulde udenlandste Originaler deres Oprindelse, eller ligefrem ere Oversættelser af saadanne, og gaae ned i Tiden til det 17de Aarhundrede *).

Dette er unegtelig en Bestaaffenhed ved den gamle Folkelæsning og Folkepoesie, som frembringer en væsentlig Forskiel imellem det Nationale, oprindelig Indenlandste og det udenlands Aante. Det sidste kan maastee mangengang være rigere og mere underholdende; det Første har altid en større Originalitet, et nærmere Slægtskab til den vedkommende Nations historiske og poetiske Grundcharakter. Det er Folkepoesiens Art, at den opstaaer uden Medvirkning af Konstens formende Kraft og dannende Love; den er ligesom en umiddelbar Fremvært af Folkets egen Livskraft, af dets Trang til at hæve sig over de hverdaglige, materielle Syfler, og deres sløvende Gensformighed. Overhovedet stæer dette under to

*) En Fortegnelse over dem finder man i Slutningen af 3die Bind af P. E. Müllers Sagabibliothek.

Hovedformer, hvoraf den første, den tidligste og naturligste er Folkesangens: den simpleste og mest oprindelige Naturpoesie, hvori Mennesket præger sit høiere aandelige Liv, giver sit Hierte Lust i Ordets og Tonernes rhythmiske Harmonie, lader sin Glæde, sin Vængsel, sit Veemod, sin Kiærlighed og sit Haab udgyde sig i umiddelbar Sangdigtning — der enten kan være opstaaet paa eengang tilligemed Melodien, eller mangengang er bleven fremkaldt ved Mindet af en allerede opfunden Sangtone. Dette er den egentlige Folkesang eller Folkevise, uadskillelig fra Tonernes Ledslagelse til det allerede musicalsk afmaalte Tonefald i Verset. Dog er undertiden Verset fremtraadt selvstændigt i Folkeedigtet, eller uden Melodie; og saaledes have uden Tvivl de gamle nordiske Stialdeqvad ikke anderledes været siungne, eller ledsagede af Melodie, end for saavidt som man fremsagde dem paa en egen rhythmisk, halv syngende Maade, eller i et vist Tonefald, betinget ved Versemaalet, ved Strophernes Indretning, og ved de saakaldte Riimbogstaver eller Assonantser (Bogstaver og Stavelser, som, efter den gammelnordiske Digtekunst's Regler, maatte findes gientagne i hver enkelt, eller i to paa hinanden følgende Linier). Foruden disse gientagende Bogstaver og Stavelser i Versene, som vi ligeledes finde i den ældste tydske, men især

hyppigen og langt ned i Tiden i den ældre engelske Poesie, var ogsaa Rimet et musicalst Element i Verset, uafhængigt af den egentlige Sang og Melodie; og at Rimet har sit egentlige Hiem, og paa en Maade sin Oprindelse i Sydens Poesie, efter den gamle Verdens Undergang eller i Middelalderen, kan der ikke være Tvivl om, naar man endog kan bevise, at enkelte Rime findes hos græske og romerske Digtere.

Folkesangen, eller den lyriske Folkepoesie, kunne vi dog, hvormegen Skønhed, Betydning og Interesse den mangengang i sig selv kan have, ikke henregne til Konstens Værker, til de af egentlig Digtetekunst fremgaaende poetiske Arbejder. Allerede Bencøvnelsen „Arbejde“ eller „Konstværk,“ der bruges om sildigere, ved høiere Landsdannelse, Civilisation og videnskabelig Cultur udviklede Tidsalderes formdannede Poesie, lader sig ikke anvende paa Sange, hvis Oprindelse man kan sige har været ligesaa umiddelbar, ligesaa ubevidst, som Talem, i det denne fremgaaer af den itkun menneskelige Evne, at udtrykke Tankelivets Ytringer ved det symboliske Middell: Ordene og deres Forbindelse til Sprog. Et saadant naivt, eller naturligt, uden al Forhold fremtrædende Sangdigt, der er et reent Udtryk af hvad der foregaaer i Sangerens Siæl, kan dog

ikke blot saaledes giengive den indvortes Bevægelse, Følelse, Videnskab og aandelige Stemning hos den Enkelte; det kan ogsaa gaae ud af Sangerens eller Naturdigterens særstilte aandelige Væsen, eller Individets Selvbevidsthed, og vende sig til den ydre Verdens Opfatning, enten som umiddelbar Beskuelse, som tænkende Betragtning over det ved Beskuelserne Modtagne, som Phantasieens Indflædning af Eftertankens Resultater og Slutninger, baade i Klogskabs- og Moralitets-Forhold; eller endelig som en paa det ved Erindring og Overlevering bevarede Sagnstof grundet, ved Opfindelsens Frihed udsmykket, til Sagnfortælling eller Sagndigtning uddannet Ballade (en fortællende Vise). Snart er det saaledes Folkevise eller Romanen, der giver Motiverne, Grundstoffet til den sildigere digtede Fortælling (den episke Digtning) eller Romanen paa Vers; snart er det Sagnet, som gennem den mundtlige Tradition gaaer over i Fortællingens Form, og ved den antager meer eller mindre Fasthed og Varighed. Snart igien blande enkelte Brudstykker, levnede af ældre Slægters Traditioner, og simplere Folkesange, sig med de sildigere Tidens mere phantastiske, udsvævende, brogede og sammensatte Opfindelser, og danne saaledes den eventyrlige Fortælling, der søger at overbyde

alle naturlige Forhold, at fængsle Tilhørernes og Læserens Phantasi ved en Ufverling af det Uhyre og Gigantiske, det Usædvanlige, Vidunderlige og Overnaturlige.

Længe gik flige Fortællinger i deres væsentlige Grundstof fra Slægt til Slægt ved den mundtlige Overlevering; men de manglede Folkevissens til Versene og Melodien bundne og fæstede Form. De skiftede derfor Tid efter anden meget af deres Stikelse og Indhold; indtil man ved Skrivekonstens videre Udbredelse fandt paa, ogsaa at fæste de romantiske, eventyrlige Fortællinger, Middelalderens større episke Naturdigtninger, i den rimede Versform. Disse bleve mangen Gang alt for bredt udspondne, alt for vidtløftige til at kunne udbrede sig i en vid Kreds ved en større Mængde Afskrifter. For at kunne dette, for at vandre ud iblandt Folket, i Særdeleshed efterat Bogtrykkerkonsten uendelig havde lettet saadanne Meddelelser, maatte de lade sig bestaares, sammendrage og forkorte, eftersom Almuen, til hvis Læsekreis dette Slags Eventyr og Romancer efterhaanden dalede, hverken havde Tid og Lyst til at læse, eller Penge til at købe, store og vidtløftige Bind. Men at foretage en saadan Bestæring med sammenhængende episke Digte, eller Fortællinger i rimede Vers, lod sig ikke saa let gjøre.

For at forkorte dem, maatte man bringe dem i en profaisk Form; og dette skeete ogsaa med en stor Deel af disse Middelalderens Romaner, Heltehistorier og Kiærlighedseventyr paa Vers, som baade Spanien, Frankrige, England og Tydskland frembragte. Adskillige af dem tabte i Friskhed og poetisk Værdi ved denne Omklædning; for Andre var den til Fordeel — og den Fordeel havde de Alle i deres Profadragt, at de bleve ulige mere læste i denne, end i deres Søndagspynt, som egentlig allerede var mere for de Fornemme og Adelige, end for Mængden, der i den tidligere Middelalder hverken kunde læse eller havde Evne til at anstaffe sig de kostbare Pergaments-Haandskrifter. Man seer i det mindste, at en heel Mængde (franske, engelske, tydske o. a.) Ridder-Romaner og Eventyr paa Vers ere blevene henliggende i Haandskrift paa Bibliothekerne, hvorfra de først i vore Dage udgives i Trykken; imedens de gamle Fortællinger og Eventyr i Prosa, som for en Deel ere Udtog eller Bearbejdelser af hine, meget snart efter Bogtrykkerkonstens Opfindelse, ved dens Hielp bleve almindeligt udbredte, og, gjentagne giennem utallige Dplag, have vedligeholdt sig som Almue læsning lige indtil vor Tvealder.

Nu er der imidlertid, blandt saameget andet, hvori vor Alder meer og mere afviger fra Fortidens

Stil, Tænkemaade, Tro og Meninger, ogsaa hos Mange indtraadt en forskiellig, med sig selv ikke ret enig eller consequent Mening om den gamle Folkelærnings Værd. Imedens man næsten i alle Lande paa det ibrigste fremsøger Middelalderens Poesie, de rimede Fortællinger, Ridderromaner, geistlige og verdslige Skuespil, m. m. og med megen Møie og Bekostning søger at bringe dem til Live igien, eller atter at indføre dem i den videnskabeligt dannede Verden, ved at trykke dem i zirlige, med Indledninger og Anmærkninger oplyste Udgaver: har det derimod været temmelig almindeligt, at man fra et vist Tidspunkt i det 18de Aarhundredes anden Halvdeel begyndte at udraabe hine Almuens Morstabsbøger for at være usle, taabelige, unyttige og fordærlige baade for Smag og Moralitet. Dette var tildeels en blot forudfattet Indbildning, et Slags fornemt ladende Nedsættelse og Fordømmelse, der hverken grundede sig paa kritisk Indsigt og Kundskab til det, man fordømte, eller paa en renere og bedre Smag for den virkelige Poesie. Deels er det vist nok ikke uden Grund, naar man sagde om Almuen, at den læste sine gamle Eventyr og Morstabsbøger i Flæng, uden Udvalg, undertiden i usle og slette Oversættelser. Der gives ogsaa i denne, som i enhver anden Klasse af Skrifter, baade bedre

og ringere Arbejder. Men vi tør ikke antage, at hvad hele Nationer, og det Tid efter anden, gennem alle de forskellige Stænder, i en lang Følge af Slægter og Aarhundreder have fundet Behag i, skulde med eet være saa reent borttørret og indsvundet for det 18de Aarhundredes Visdom og Oplysning, at det pludseligt mistede al Udkomst til forstandige og dannede Folks Opmærksomhed.

For at udfinde de gamle Folkebøgers Mangler og svage Side, holder man sig gjerne til deres Naahed og Formløshed; man dadler dem, fordi de hverken ere udsprungne af en dannet og forfinet Konstsmag, eller kunne behage en saadan. Men man gjør da ogsaa Fordringer til dem, som det laae uden for deres Natur og uden for deres Bestemmelse at opfylde. Det er omtrent samme Fordring, som naar man vilde sige, at Hvalen eller Elefanten burde have mindre plumpe og mere ædle Skikkelser, eller dadle den, som Naturens Organisme har tildeelt disse Dyr. Middelalderens Folkepoesie, dens umiddelbart af Folkelivet udsprungne Digtninger, kunde aldrig blive til afflebne, formstjonne Kunstværker; men denne Mangel kunde dog heller ikke berøve dem deres indre poetiske Kraft og Kiærne — naar for Nesten Stoffets Art og Digterens, Forfatterens Evner tillode en saadan at aabenbare sig. Mangen ypperlig

Digtning fra Middelalderen har bevaret sig ufordærvet og kiærnefrisk giennem Harhundreders Slægtfølge og forskiellige Fornyeelser og Bearbejdelser (jeg behøver blot at erindre om den os alle vel bekendte Reineke Foss, hvis lunefulde, satiriske Spøg de Franske, Nederlænderne, de Tydske og Danske, hver paa sin Maade, i Middelalderen have behandlet og omdannet); men ikke alle Bøger af den Classe tør maale sig med et saa fortrinligt, saa almindelig yndet Arbejde, som endog Goethe fandt værdigt og stikket til at omklædes i en modern og konstrig, men tillige noget fremmed Dragt. Vi tør heller ikke sige, at al Folkelæsning er Folkepoesie. Middelalderen fattedes heller ikke, saa lidt som vor egen Tidsalder, Læsere, hvis profaiske Aand og Stemning fremkaldte og yndede den magre, saftløse, udvandede Prosa, meer end den livsfriske, fyldige, gedigne Poesie. Overhovedet maae vi dog sige, at det Stærke, Dygtige, Diærve, det Bægtfyldige og med Kraft paa Phantasien indvirkende Stof, spiller Hovedrollen i Middelalderens Poesie.

Det er ogsaa langt fra at hine Folkebøger og Almuens Morstabslæsning ikke skulde have fundet deres Forsvarere og Yndere endnu i vore Dage. Allerede for 35 Aar siden skrev den nu aldrende Görres til deres Priis og Berømmelse en heel Bog

fuld af ungdommeligt Liv og Ild, og noget mere poetisk i sin Form, end fornødent. *) Men allerede 12 Aar tidligere havde vor, af dansk Litteratur og Bogkundskaab meget fortiente Nyerup, med stor Flid og Omsorg opfrisket Erindringen om „den danske Almues Morstabsbøger“, og givet en vidtløftig Beskrivelse over deres Indhold, Bestaaffenhed og Værdi. **) Een og tyve Aar sildigere foretog han en ny, tildeels forkortet, men for en Deel forsøget og beriget Samarbeidelse af sit tidligere Værk. ***) I denne Bogs Fortale meddeelte Forfatteren blandt andet et langt Stykke af Görres' Apologie for Almuens Morstabsbøger, hvoraf vi ogsaa her ville gientage nogle Sætninger:

„Efterat vi saaledes have overveiet alt dette, vil Tanken om en Folkelitteratur ikke længere fore-

*) Die teutschen Volksbücher. Nähere Würdigung der schönen Historien-, Wetter- und Arzneibüchlein, welche theils innerer Werth, theils Zufall, Jahrhunderte durch bis auf unsere Zeit erhalten hat. Von J. Görres. Heidelberg 1807.

**) „Fortegnelse over den danske Almues Morstabsbøger,“ af N. Nyerup. Maanedsskriftet Iris. 1795. 1. og 2. Bind.

***) Almindelig Morstabslæsning i Danmark og Norge igiennem Aarhundreder, beskrevet af N. Nyerup. Kjøbenhavn 1816.

„komme os saa intetsigende og forkastelig i sig selv,
 „som det kunde lade ved første Dietast. Have vi
 „erkjendt, at der indvortes gives en i alle Stænder
 „boende Mand, der liig det pure, usmelte Metal
 „skinner igiennem al den Ureenlighed, som Tid og
 „Omstændigheder kan have medført: da ville vi ogsaa
 „blive mere fortrolige med den Idee, at i den al-
 „mindelige Tanketreds maae ogsaa de nederste Regio-
 „ner gielde og betyde noget; og at den store Lite-
 „raturstat har sit Underhuus, hvori Nationen umid-
 „delbart repræsenterer sig selv. Gives der nu vir-
 „kelig en Kreds af Skrifter, som alle hine forhen-
 „nævnte Nationers Genius vedkiender sig, som mange
 „efter hinanden følgende Slægter altid paa ny have
 „kiendt gyldige, som altid have haft de Bedstes
 „Bifald, som Mængden aldrig har ladet synke, og
 „som der altid har været Søgen og Spørgsmaal efter:
 „da gjøre vi dog vel bedst i, ikke saa hurtigt og
 „ligefrem at affige Forkastelsesdommen over dem.
 „Det kunde vel hændte sig, at de Forkastede traadte
 „os lige under Dine, og spurgte: hvor den usor-
 „gængelige Værdi og Betydning egentlig var, som
 „vor Indbildning udelukkende vil tillægge os selv?
 „Men saaledes forholder det sig virkelig med de
 „Bøger, vi have for Die. Saalangt som det tydske
 „Tungemaal naaer, æres og yndes de af Almuen;

„Ungdommen sluger dem; Alderdommen smiler endnu
 „til dem ved den glade Erindring om Fortiden;
 „ingen Stand er udelukt fra deres Indvirkning;
 „hos de Lavere udgiøre de den eneste Mandsnæring
 „for det hele Liv; hos de Høiere gribe de i det
 „mindste ind i Ungdomsalderen, i hvilken overhove-
 „det al Standsforskjel mere udjævner sig. Men
 „disse Bøgers Indflydelse er ikke indskrænket til
 „denne store nationale Kreds; ligesom hos de Tydske,
 „saaledes finde vi dem i almindeligt Omløb ogsaa
 „hos de Franske. Men der er heller ikke Enden
 „paa deres Virkekreds; Hollænderne og Eng-
 „lænderne have de fleste af dem i deres Sprog;
 „Spaniere og Italienerne have deels oversat dem
 „i deres, deels have de selv frembragt adskillige af
 „dem; saaledes, at vistnok langt over 60 Millioner
 „Mennesker vide af dem at sige, og have haft meer
 „eller mindre Glæde af dem. Vægge vi nu hertil,
 „at tre Slægter verle i eet Aarhundrede, at disse
 „Bøger have overlevet tre, fire, eller flere Aarhun-
 „dreder, ja nogle af dem naae op i en langt fiernere
 „Oldtid: da kunne vi stionne, hvor umaalelig stort
 „et Publicum de have; og de staae da for os, ikke
 „som nogen Gienstand for taalende Overbærelse, men
 „snarere for Høiagtelse og Ærbødighed, som ærbær-
 „dige Oldsager, der uden at fortæres have giennem-

„gaaet saamange forskjellige Tidens og Slægters
„Ildprøve.“

Det vil i den nærværende Tid heller ikke saa let blive Gienstand for Tvivl eller Modsigelse, at de gamle Folkekrifter have en betydelig og særegen historisk Mærkværdighed og Interesse, som det vel endnu for en Deel vil blive kaldt i Tvivl, om de have udlevet deres egentlig levende Tilværelse, eller ikke; og om de ikke, naar man nu paa en Maade vil opfriske denne, og kalde den til Live igien, ville befindes at have overlevet sig selv i den fornyede Skikkelse. Ved endeel af dem vil dette vist nok finde Sted; adskillige af disse Almuens Morstabsbøger have stiltiende udspilt deres Rolle, og ere af sig selv forsvundne af Trykkerierne, af den vandrende Bogtram paa Markederne, og af de for Almuens Løb beregnede Boglader i Smaastæderne. Men det Modsatte er ogsaa endnu Tilfældet med endeel saadanne Skrifter; og til dem hørte ogsaa, indtil for ikke ret mange Aar siden, eller hører vel endnu, den i og udenfor Danmark i adskillige Aarhundreder bekendte **Folger Danstes Krønike**. Det være Navnet, eller Indholdet, eller begge tillige, som have bevirket dette: saa er det afgjort, at denne Bog, endog i fortrinlig Grad, har hørt til vor Al-

mues Yndlingslæsning i meer end 300 Aar *). Vi maae imidlertid ligesaa lidt ved denne eventyrlige Fortælling, som ved de øvrige fra Syden til os ompantede gamle Folkekrifter, tænke paa nogen national Egenkab. Har Helten, uden Tvivl usfortient, faaet et Tilnavn, der henviser ham til vort Fædreland, saa er i øvrigt Bogen og dens Indhold saa udanskt, som en Bog vel maatte blive, der først blev sammenstrevet paa Vers i det 13de Aarhundrede af en fransk Digter, og to til tre Aarhundreder sildigere overført i fransk Prosa.

Det er saaledes ogsaa gaaet med den, som med flere Bøger af lignende eventyrligt Indhold: den har tiltrukket Mængden ved at tiltale og sysselsætte Indbildningskraften paa den umiddelbare Maade, ved dicerve, dristige, haandgribelige Træk, af den Art, som mindst forfeiler sin Virkning paa en barnlig, eller af Forfinelsens Politur uberørt Natur. Paa saadanne Træk og Begivenheder er Holger Danstes Eventyr ikke fattigt, og da der uden Tvivl vil

*) Endnu 1795 siger Nyerup om Holger Danske: „at det er den almindeligste og meest yndede af Almuens Niorstabsbøger; den findes næsten i hver anden Bondehytte, og forelæses hyppigen de hellige Aftener, eller ved Kartegilder, Humleplukken og slige Samqvem.“ (Tids 1795. I. S. 247.)

findes Læsere af denne Fortale, der kunne ønske at sammenligne Christian Pedersens Bearbejdelse af Holger Danske med det samme Eventyr i en anden ældre Form, troer jeg det ikke unyttigt at meddele en kort Udsigt over den franske Romans Indhold, der bedst kan lægge for Dagen, ved hvilke Egenstaber Bogen saa længe har kunnet fængsle Almuens Deeltagelse og Læselyst, og tillige, hvorledes den i sit Indholds eventyrlige Stof sammenblander og forvirrer Tider og Personer.

Doolin af Mainz havde med sin Hustru Flandrina, blandt flere Sønner, een ved Navn Godfrid, som var Hertug af Dannemarc (Geofroy, duc de Danemarck), hvilket Land han havde erobret fra Saracenerne. Denne Godfrids Søn Ogier (Olger) er Romanens Helt. Ved hans Fødsel vare 6 Feer (Better kaldes de i Christen Pedersens danske Bearbejdelse) tilstede, hvoraf de fem stienkede ham alle slags ypperlige Gaver og Egenstaber; den siette, som var den i Eventyrenes Verden vidt berømte Morgana (eller Morgia), Kong Arturs Søster, bestemte: at han ikke skulde døe, førend han engang, tidligt eller sildigt, havde fattet Rieckighed til hende; og at han endelig, efter et langt daadfuldt Liv, skulde slaae sig til No hos hende paa Slottet Avalon, og nyde sine Bedrifers

Søn i hendes Arme. Imellem Keiser Carl den store og den danske Konge opkommer Feide; Holger bliver i sit 10de Aar sendt som Gidsel fra Danmark til Keiserhoffet, og der oplært i alle ridderlige Øvelser. Efter 4 Aar forviser Keiser Carl ham fra Hoffet til Castellet St. Omer, for i Sønnen at straffe et nyt Overfald af hans Fader. Holger finder her en søielig Fangevogter, og denne har en deilig Datter, Belisande, hvis Elskov trøster den unge Holger under hans Fangenskab. Men efter nogen Tid kalder Keiseren ham tilbage, for at han kan gjøre Toget med imod Saracenerne. Her aflægger han de første Prøver paa sit Heltmod og sin Tapperhed, men vækker tillige en stærk Misundelse over sin vundne Navntundighed hos Keiser Carls Søn Charlot. Fienden overvindes; Leo indsættes igien paa den pavelige Stol. Keiseren vender hjem til Frankrige, og Holger ledsager ham. Her faaer han at vide, at Belisande har født ham en Søn, og at han ved sin Faders Død har arvet det danske Rige. Han bestiger Thronen, men forlader Danmark efter nogle Aar, og vender tilbage til det fiærere Frankrige. Imidlertid var hans Søn voret til, og var bleven en Yndling ved det frankiske Keiserhof. En Dag, da han sidder ved Skakspillet med Prindsen og vinder fra ham, bliver den

ondskabssfulde Charlot rasende og slaer ham ihjel paa Stedet med Skabtrættet. Ude af sig selv over Tabet af sin Søn fornærmer Holger Keiseren, sin Lehnsherre, saa grovt, at han maa flygte til Lombardiet. Didier, Konge over Lombardiet, fører Krig med Carl den Store; men bliver overbunden, uagtet Holger Danstes Hjælp; denne tager Flugten af det beleirede Castel, men findes sovende ved en Kilde af Erkebiskop Turpin, og bliver af ham taget til Fange. Dog bliver Holger haardnattet ved sin Paastand, at tage Hævn over Charlot, førend han vil forsones med Keiseren. Omsider giver denne virkelig sin Søn i Holger Danstes Magt; men i det han er i Begreb med at afbugge Charlots Hoved, standses han ved en Engels Røst, som befaler ham, at slaane Carl den Stores Søn. Nu underkaster Holger sig paa ny sin Lehnsherre, overvinder og dræber en saracensisk Kæmpe, der med en stor Hær til Søs havde gjort et Indfald i Frankrige, og befrier Prindsesse Clarice af England, der med hendes Fader var kommen til Frankrige, men var bleven fangen af Saracenerne. Til Belønning faaer Holger Prindsessen til Hustru, følger med hende til England, og hyldes der som Konge. Men Holger Danske kunde ikke længe blive i Ro, og blev ogsaa i England snart tied af at være Konge.

(6)

drager ud paa nye Eventyr til det heilige Land, hvor han forretter utrolige Bedrifter, og bliver Konge over tre Riger, Acre, Jerusalem og Babylon, hvilke han dog afftaaer til sine tre Fætttere, der vare fulgte med ham, og seiler tilbage til Frankrige. Paa Havet overfaldes han af en Storm, hvorved Skibet kastes paa en Klippe. Mandskabet finder sin Død; men Holger redder sig, og vandrer affted til et Diamant-Slot, der om Dagen er usynligt, om Natten derimod straalet i sin fulde Pragt. Han kommer ind i Slottet uden Hindring, men finder ikke et Menneske. Endelig kommer han til en Sal, hvor et Bord staaet dækket. En Hest sidder tilhørd, som meget høfligt bringer ham Vand, sætter sig derpaa ned igien, og indbyder Holger Danstik til at tage Deel i Maaltidet. Dertil finder han dog ingen Lust; men da den firføddede Bert har spist, fører han Holger til Sovestuen, hvor denne tilbringer Natten roligt i en god Seng.

Den følgende Morgen staaer han meget tidligt op, forlader Slottet og følger en Sti, som han finder, og som fører ham til en stor, deilig Eng, hvor Feen Morgana med sit Følge modtager ham, og byder ham velkomment til Slottet Avalon, hvor man saa længe har ventet ham. Hun ledsager ham tilbage til dette Slot, og sætter imidlertid en Ring

paa hans Finger, og pludseligt bliver han, der nærmede sig en Alder af hundrede Aar, forvandlet til et ungt Menneske paa neppe tredive. Hun smykket ham derpaa med en prægtig Guldkrone, besat med kostbare Edelstene; og fra dette Dieblik af glemmer han hele sit forrige Levnet, med Alt, hvad han havde handlet, udført og erhvervet, og indvier sig udelukkende til Morganas Tjeneste. Hun gjør ham bekendt med sine Brødre Artus og Oberon: alle tre synes giensidigen meget vel om hverandre, og de begynde at føre et Liv i Herlighed og Glæde, under idelige Lystfegtninger og Turneringer, som de til Tidsfordriv holde med Kander, der til den Ende maa antage Stikkelse af Kæmper og Uhyrer, eller af Helte, der skrive sig fra „la table ronde.“ Saaledes forløbe to hundrede Aar; da skeer det en Dag, at Morgana tager Forglemmelsens Krands af Holgers Hoved, og nu stiger Mindet om Fortiden og om hans gamle Bedrifter med eet frem i hans Siæl. Han iler bort, drager til det franskste Kongehof, og finder den gamle Helteaand og Midderaand i hoi Grad sunken hos den store Carls svage Efterfølgere. Hans pludselige Fremkomst vækker ikke mindre Forundring, end han selv undres over de forandrede Tider og Sæder. Frankrige trænges haardt af Normannerne; Holger drager ud med en

(b^c)

Hør imod dem, slaer dem paa Flugt, og opliver inden kort Tid atter den gamle Ridderaad fra Carl den Stores Alder. Morgana har ladet ham beholde hendes Ring; han har derfor endnu bestandig sin fulde Ungdoms Kraft og Stikkelse, og gjør, som sædvanligt, Lykke hos Damerne. En gammel Grevinde finder engang Leilighed til at tage Ringen af hans Finger, og sætte den paa sin egen. Pludseligt bliver hun forynget, og han til en Olding. Men hun maa ud med Ringen, og Holger bliver ung igien. Hun sender derpaa tredive Riddere ud for at vinde det herlige Akenodie fra ham i Strid; men han overvinder dem den ene efter den anden. Paa samme Tid dør Kongen af Frantrige; hans efterladte Enke beslutter at ægte en Helt, som forener en Ungersvends Kraft med en trehundrede Aar gammel Oldings Erfarenhed; men under Bryllupsfesten bliver Brudgommen pludselig bortført i en Sky af Feen Morgana, og, til stor Sorg for Dronningen og det hele franske Riddereskab, har man siden aldrig hørt noget til Holger Danske, skiondt, som nogle paastaae, han endnu skal leve i en mørk Fieldhule, eller efter andres Mening paa Slottet Avalon hos Morgana.

Endskiondt her kun saa at sige er meddeelt Indholdets Indhold af denne Roman, vil det dog

være nok til at gjøre Læseren opmærksom paa, at Bogen ikke mangler en rigtig Deel af det Slags eventyrlige Stof, der let modtages og opfattes af Mængdens Phantasie, uden at dertil behøves høiere æsthetisk Dannelse. Man vil ogsaa kunne see, at den gamle Fortælling, skjøndt den tydeligt sees at være sammensat af forskjellige Sagn-Elementer, er bragt under en vis Eenhed, som dog har en mere historisk end poetisk Character. Dermed menes ikke, at Begivenhederne have nogen Sandhed, eller Personer og Characterer nogen historisk Realitet; men Fortællingen har optaget historiske Navne og Forhold, blandet disse imellem Sagnets og Phantasieens Digtninger, og givet det Hele Formen af en eventyrlig Levnetsbeskrivelse. Betragt vi den gamle danske Bearbejdelse, som Christiern Pedersen paa- tog sig at udføre for meer end 300 Aar siden, og sammenholde vi den med dens franske Originaler (thi Bogen har været til i meer end een Skikkelse), da fornemme vi endnu mere til en jævnlig forstyrrende Virkning, der opstaaer af den Misforstaaelse og Forverling af Poesiens og Historiens Eiendom, som den ærlige danske Kannik fra Lund, „hvem det var saa godt som budet og befalet, at han skulde gjøre sig Flid for udenlands at oplede Kong Olgers Krønike,“ har gjort sig skyldig i. Saa ubegribeligt

det endog synes, seer man dog af hans Fortale, at han ikke allene har betragtet og behandlet Bogens Helt, Holger Danske (Ogier le Danois), som en utvivlsom historisk Person, men hele Romanen som en Krønike, hvis Fortælling han anseer det som en national Hæderssag at hjemle sine Landsmænd. Derved har han ikke alene fundet sig foranlediget til at omsætte, udelade og forandre adskilligt i Bogen; men enkelte Navne og Begivenheder stemme heller ikke overeens med de franske.

Vi kunne saa meget lettere forklare os, at den danske Bearbejdelse kunde blive afvigende fra den franske Krønike eller Roman om Holger, da vi af Christiern Pedersens Fortale erfare, at, skøndt han uden Tvivl i flere Aar har opholdt sig i Paris, imedens han der lod Saxos danske Historie, Jertegns Postil og flere Bøger trykke, forstod han dog ikke det franske Sprog. Han maatte derfor først betale en Anden for at oversætte den franske Bog paa Latin, og „siden skrev han den paa Dansk efter Latinen med stort Arbeide.“ — Det kan vel bemærkes, at ligesom Ingen af dem, der i Frankrige eller Tydskland have meddeelt Efterretninger om den franske Roman, har kiendt noget til Christiern Pedersens tidlige Bearbejdelse paa Dansk; saa har heller ikke hos os hverken Myerup, eller

Maabtel, i det Enkelte og beelt igiennem sammenlignet denne med Originalen. Men dette Arbejde vilde overhovedet ogsaa være overflødig; thi begge kunne betragtes hver for sig som historiske Curiositeter og Alderdoms-Levninger fra en forsvunden Tid og en forældet Sprog-Periode; og det vilde ikke lønne Umagen at undersøge Alt, hvad der af Originalens Indhold fattes i den danske Holger, eller hvad Christiern Pedersen kan have optaget, som ikke findes i den franske, og hvor han kan have taget det fra. Det sidste er langt mindre end det første; og Christiern Pedersens Bearbejdelse er overhovedet mere et Udtog end en Oversættelse af den franske Original. Man kan desuden let forestille sig, at en gammel-fransk Roman, der først skulde oversættes paa Latin, og herfra for 320 Aar siden paa Dansk, maatte faae et ganske andet Udseende end den franske Original. Denne er igjen, som vi ovenfor bemærkede, en Omfkrivning i Prosa af en ældre Fortælling paa Vers*). Dette kan endnu give Anledning til

*) Om de franske Texter af den rimede Ogier og deres Forhold til den sildigere Roman i Prosa, som Chr. Pedersen bearbejdede efter en latin'sk Oversættelse tør vi vente os at faae mere Lyb af den Undersøgelse om Ogier le Danois, som den franske Bibliothekar Paulin Paris nylig har oplæst i Institutets høitidelige Aarsmøde.

en kort Angivelse af den Klasse af Middelalderens digtede Fortællinger eller eventyrlige Romaner, som Ogier le Danois tilhører; hvortil endnu et Par Ord om vor „Holger Danske“ kunne knytte sig.

Middelalderens franske Eventyr og Romaner kunne, efter Stoffets Natur, og naar man, med Udelukkelse af dem, hvor Begivenheder af den gamle græske og romerske Historie (f. Ex. Alexander den Stores Bedrifter) ere behandlede i eventyrlige Romaner, indskrænker dem til de egentlige nationale, henføres til tre Hoved-Klasser. Den første af disse kan kaldes den normanniske, og har udviklet sig i det under Navn af Normandie bekiendte Landskab, efterat det var blevet erobret af de nordiske Vikinger eller Udvandrere til Skibs, der af de sydlige Folkeskærd, som de saa haardt hiemsøgte med Ild og Sværd, indbefattedes under Benævnelsen Normanner. Stoffet for disse Digte var fornemmelig hiin Erobring selv, og de i og under den mest udmærkede Helte og Høvdinge; f. Ex. den berømte, ogsaa hos os bekiendte Roman de Rou af Robert Wace, i det 12te Aarhundrede; en romantisk Fortælling om de normanniske Hertugers Bedrifter fra Rolf, Normandiets Erobrer, indtil Henrik den Første. — Den anden Klasse, som kunde benævnes de bretonske (efter Indbyggerne af

brittisk Stamme i Bretagne, les Brétons), eller Artus-Romanerne, udgør en langt vidtløftigere Familie, hvoraf vi blot ville nævne to af de mest berømte, „Historien om Kong Artus og Ridderne ved det runde Bord,” hvis profaiske Bearbejdelse: le Roman du Roi Artus, først blev trykt i Rouen 1488; og „Historien om det hellige Fad” (l'histoire du St. Graal o: du sang réal), hvori Joseph af Arimathia havde samlet den forskæstede Frelser's Blod og Sved, og som efter Sagnet bragtes til England og der blev Marsag til Christendommens Indførelse. I øvrigt tilhører denne Klasse af Eventyr i deres Oprindelse ikke de Franke, men Britterne; og man finder dem endnu, i deres ældste Skikkelse, bevarede i gamle Haandskrifter i Wales.

Af de mangfoldige, tildeels smukke og poetiske Digtninger og Eventyr, som høre til disse to Afdelinger, har vore Folkebøgers Literatur ikke en eneste at fremvise. Af den tredie Afdeling derimod, hvis Romaner behandle det egentlig nationale franske Stof, og alle gaae ud paa Keiser Carl den Stores og hans Hertugers og Hærføreres Bedrifter og Stiebne, ere de to eventyrlige Fortællinger om Keiser Carl og om Holger Danske for meer end 300 Aar siden overførte i den danske Almues Læsefreds. Sammenligner man den sidstnævnte Klasse

med den foregaaende, kan det vel ikke negtes, at Artus-Romanerne, baade i Præget af en virkelig poetisk Begeistring, som har fremkaldt dem, og i en dybere Følelses naive eller umiddelbare Udtryk, staae høiere end Romanerne om Keiser Carl; derimod har i disse Phantastien en videre og friere Mark, og der blander sig med den rene poetiske Nydelse et Slags Indvirkning af den historiske Interesse, som, hvor forvildet og forvandlet dens Natur endog er, dog ikke ganske taber den Magt til at spysfætte og fastholde Læserens Opmærksomhed og Deeltagelse, som vi have seet yttre sig i saa betydelig en Grad i vort Aarhundredes historiske Roman. Det gik med hine gamle Ridderromaner og eventyrlige Krøniker, som det i vor Tid er gaaet med Walter Scotts og Andres Fortællinger. For Mange vare de ikke allene en underholdende Læsning som Frembringelse af Phantasi og Digtereovne; men man forlede Poesie med Historie, og dannede sig ikke sjelden Forestillingen om den sidste Skikkelse efter Romandigternes Behandling af historiske Navne og Charakterer. Naar det saaledes kunde gaae Christiern Pedersen med Holger Danske, vil det ikke undre os, at mange af hans Læsere have ladet sig forlede til at troe paa denne Roman, som et Slags historisk Kilde. Den er iøvrigt kun et enkelt Bed i den

hele Række af talrige eventyrlige Fortællinger, der slyngede sig om og igiennem den nationale frankiske Romantik; det er et enkelt Stud af en grenesuld; løvrig Krone, udvoret af den ene Stamme: Carl den Stores vældige, paa den hele europæiske Verden indvirkende Bedrifter, der giennem et Aartusinde have efterladt sig levende Spor i Historien; og hvis mægtige Klang i en Række af Aarhundreder gienlød i alle de Nationers Phantasi og digtende Aand og Evne, som den store Keisers Magt og Herredømme havde omfattet eller berørt.

For egentlig og fuldstændig at fatte Betydningen af en enkelt af disse Romaner, maa man kjende nogle flere, og i det mindste overstue den hele eventyrlige Kreds. Men dette fordrer et dybt Studium af Middelalderens hele romantiske Sagnfortælling, og i Særdeles den nordfranske Romandigtning, der ogsaa giennem den normanniske Erobring af England forplantede sig til dette Land, og der paa en Maade slog nationale Rødder. Et saa vidtløftigt Foretagende — der maatte give en historisk Skildring af denne hele poetiske Litteratur; som i en Række af Aarhundreder, giennem tallose Romaner, bestandigen vedblev at blomstre og udvikle sig giennem den eventyrlige Opfatning af Keiser Carls Bedrifter og hans Tidsalder, og det lige ned til den

italienſke Digter Arioſt i det 16de Aarhundrede, der endnu byggede ſit berømte Digt om „den rafende Roland“ paa de Carolingiſke Eventyr — vil her ikke kunne finde Plads. I Almindelighed maa det være nok at bemærke, at den tidligere poetiſke Glæde og ridderlige Fiinhed, ſom meer eller mindre, ſkøndt ſom ofteſt ſlappet ved en alt for bred og vidtlæftig Behandling, er tilſtede i de ældre rimede Romaner, taber ſig i diſſes proſaiſke Omarbejdeler; hvor baade Ridderaadens Fiinhed og Pœſiens Duft alt for ofte fortrænges af en drøi og plump Naahed i Phantaſien, i Begreberne, og deres Udtrykſmaaade. Jeg behøver blot i Forbigaaende at nævne denne Omſtændighed; thi den vil ſaa meget lettere falde enhver Læſer af Holger Danſkes Hiſtorie i Minde, ſom man overhovedet ikke tør regne dens franſke og nederlandſke Originaler til meer end middelmaaadige Arbejder af dette Slags Ridderromaner. Imidlertid vil det ligefuldt ſkønnes, ſelv i den danſke, tre Gange omgiorte Fortælling (førſt af franſke Vers i franſk Proſa, af denne paa Latin, og heraf paa Danſk), at den viſt nok hver Gang har forringet ſig, i Henseende til Formen; men at den ikke desmindre har bevaret enkelte Træk, der røbe et ædlere Udſpring og en vis oprindelig Naturpœſie, ſom her dog meget tidt maa forekomme os at have antaget en alt

for maskiv og materiel Skikkelse, der tillige fra meent end een Side er stærkt forældet.

Jeg vil endnu kun, med Hensyn til Sammenligningen imellem den franske Original i Prosa, og Christiern Pedersens danske Bearbejdelse, deels gientage, hvad ovenfor er berørt, at man i det hele mere maa betragte den som et Udtog, end som en Oversættelse; deels bemærke, at, skiondt vor Holger Danske (især hvis vi endnu havde eiet dens ældste Udgave) altid vilde beholde en særegen Interesse, som et dansk Sprogarbejde af vor ældste egentlige Forfatter: saa vil det dog ei kunne negtes, at Bogen i sig selv taber ved Sammenligning med den franske Original, hvis naive Fortællingsmaade jævnlig er bleven for meget beflaaret og omdannet i den danske Bearbejdelse. Har endog denne ikke tabt ved at falde i en Mand's Hænder, som saa at sige brød Isen i at danne vort Skriftsprog's Prosa: saa vilde Udbyttet have været ulige større, og Bogen viensynlig have vundet langt mere, dersom Christiern Pedersen umiddelbart havde kunnet bearbejde den franske Ogier le Danois, saaledes omtrent som Anders Sørensen Vedel gjorde ved Caros latinste Danmarks-Historie.

Vilde vi til Slutning endnu meddele noget om Alder og Udspring af det franske Eventyr om *Ogier*

le Danois, og de forskjellige Forvandler, det har giennemgaaet hos de Nationer, hvor det blev optaget i Middelalderens Litteratur: da fører enhver Undersøgelse heraf os først tilbage til en fransk Poet, *Adénez*, som levede i anden Halvdeel af det 14de Aarhundrede, skal have været Baabenherold hos Hertugen af Brabant, og, foruden andre rimede Romaner, skrev den ældste Fortælling, man kender, af Sagnene om Otger eller Ogier. Det er nemlig meer end rimeligt, at den historiske Person, der har givet Aaledning til Heltens Navn, var den bairiske Greve *Autcar* eller *Otgar*, *Otger**, en af de Mægtige, der holdt med Carl den Stores Broder, *Carlmann*, og som, da denne Fyrste døde, (771) fulgte hans Enke til Italien for at beskytte hende og hendes Søner imod Carl, som strax bemægtigede sig den Broderen tilfaldne Deel af det franskste Rige; og man gientkender let denne Flugt til Italien i *Holgers* Eventyr. Om denne franskste Lehnsmænd og Magnat, *Otger*, fortælle gamle historiske Rilder adskillige Sagn**); men kan

*) I det ovenfor (S. VI.) omtalte ældre Eventyr om Keiser Carl, forekommer *Ogier* under Navn af „*Udger Danste*.“ Formodentlig er det *Christiern Pedersen*, som har gjort ham til *Holger* eller *Otger*.

***) Saaledes allerede *Munken fra St. Gallen*, der har skrevet *Carl den Stores Levnet*. Cap 17.

i een Krønike af saa høi Alder *) benævnes han Hertug af Danmark (*Dux Daniæ*). Dette er dog allerede nok for at vise, hvor gammel denne Titel i Sagnfortællingen har været. Vanskeligt er det at danne sig nogen ret sandsynlig Mening om, hvorledes en frantisk Hørding ved det carolingiske Hof skulde komme til et saa vilkaarligh Tilsavn; men, har man nogen Kundskab om, hvor vidt og uden Sammenhæng Middelalderens romantiske Sagn og eventyrlige Digtninger kastede de historiske Brudstykker, som de havde opfanget, imellem hverandre; og erindrer man sig, hvor vidt bekiendt og udbredt de Danske Navn var i de frantiske Lande, og netop begyndte at blive det i den carolingiske Periode: da er det ikke saa forunderligt, at man ved en eller anden tilfældig Anledning kunde bringes til at gjøre en frantisk Hertug eller Greve til Dansk. Et gienemgaae de forstieilige Gisninger, hvorved man paa Orddannelsens Wei har villet forklare Tilsavnet (s. Ex. af det Angelsax. *Than*, Nord. *Thogn*, L. *Degen*, en Helt, Krigsmand, et Tilsavn for Holger, der meentes at kunne være gaaet over til *Danus*, *Dan*, og endelig til le *Danois*), ansee vi

*) *Chronicon St. Martini Coloniensis. Periz Monum. Germ. II. 214.*

for overflødigt. Heller ikke vil det være fornødent at opregne alle de, tildeels latterlige Bildfarelser, hvortil Holgers Tilnavn, og den danske Hertkomst, som Romanen tillægger ham, har givet Anledning. Man vil have nok af at erfare, at endnu halvandet hundrede Aar efter Christiern Pedersen (1677) kunde en, vist nok meget ung, designeret Professor i Fædrelandets Historie, Th. Thomassen Bartholin, i et latinsk Skrift *) for fulde Alvor behandle Holger Danske som en historisk Person, og tage hans Tilværelse som en dansk Helt og Kongesøn i Forsvar mod de, efter hans Mening, ubesviede Tivlere.

Det er interessantere at lægge Mærke til, hvorledes gamle Traditioner om Carl den Stores Krige med den danske Konge Gotfrid, eller rettere Gøstret, ved hvilke denne blev saa navnkundig, endnu have levet i Frankrige og Nederlandene saa langt ned i Middelalderen, at de have givet Anledning til at blande Sagn om den frantiske eller bairiske Otger med Traditionen om en dansk Hertug eller Konge, der havde kriget med Keiser Carl, og til hvis Søn Holger gøres. At Kong Gøstret efterlod en Søn, Horek (eller Erik), som, fordreven af sine

*) Thom. Thom. fil. *Bartholin de Holigero dano. Hafn. 1677. 8.* (Forfatteren var da kun 18 Aar gammel).

Brødre fra Danmark, i Ludvig den Frommes Tid færdedes i det franskste Rige; og at en yngre Søn, som Anfører for en Hær af Normanner, voldgæstede Frankrige efter 880: kan rimeligviis have bidraget til at befæste det paa Otger overførte Sagn om en dansk Helt, der havde staaet i Berøring med Keiser Carl. Hvorledes dette Sagn ogsaa blev overført til Rhin- eller Main-Eggen, og Ogiert gjort til en Søn af Doolin af Mainz, kunne vi her blot nævne. Det har en historisk Grund og Berøring i de fiendtlige Forhold imellem Keiser Ludvig den Fromme og Erkebiskop Otthgar af Mainz, der holdt med Ludvigs Søn Lothar, og efter Faderens Død vedblev at være paa Lothars Parti imod Brødrene *). Saaledes opdage vi tre forskellige historiske Personer, som Sagnene, paa den mest forvirrede og forvanskende Maade, have bragt ind i Eventyret om Holger Danske.

Den franskste rimede Roman om Ogier le Danois er, saavidt hidtil er bekendt, uden for Frankrige kun bleven behandlet i Nederlandene (af Klerken Johan, Jan de Clerk). Originalen til denne nederlandste Bearbejdelse er hidtil ikke opdaget. Der-

*) *Thegani Chron. Ludovici Pii c. 47.* (Aaret 834).
Nithard. II. c. 7. III. c. 4. 7.

imod forefindes (blandt de Pfalzist-Heidelbergste Haandskrifter) en maadelig, halv høitydsk Overtættelse eller Omskrivning af den nederlandste Roman om Ogier, hvori Begivenhedernes Skueplads for første Deel er henlagt i de sydlige Nederlande. Af dette Digt ere kun enkelte Brudstykker trykte; men man sporer i andre nederlandste Folkestykker, at det har været bekiendt i disse Lande endnu i det 16de Aarhundrede.

Af Christiern Pedersens egen Fortale til hans danske Bearbejdelse lære vi, at det var under hans Ophold i Paris, at han, efter høiere Villiea-lyttring (ikke usandsynligt er det, at den kan være udgaaet fra Christian den Anden selv), skulde efterspore den franske Roman om Holger Danske. Andre Geistlige i Danmark, der havde været i Paris og hørt tale om Bogen, have maaskee havt samme urigtige Forestilling om den, som den trohiertige, men reent ukritiske Rannik i Lund, og have gjort Kongen bekiendt med dens Tilværelse. Han beretter os ligesledes, at, da han ikke forstod Fransk, lod han Originalen først „udsætte paa Latin“, og derefter selv „skrev den paa Dansk.“ Alt det øvrige i hans Fortale tiener kun til at giøre det tydeligt, at han ikke havde ringeste Kundskab eller Mening om, til hvilken Klasse af Bøger Ogier le Danois hørte; men var

fuldt overtydet om dens historiske Natur og Sanddrubed, og derfor ogsaa paa sin egen Haand lempede den til Saxos danske Historie. Hvorvidt han heri har havt nogen Grundfætning og Hensigt tilfælles med denne vor berømte Historiestriver, lade vi være uafgiort; i det vi dog bemærke, at der ei kan være Tale om nogen Sammenligning i Henseende til Mand og Talent imellem Saxo og den trofaldige, formodentlig noget indskrænkede Christiern Pedersen.

At han i Paris til sit Arbejde har ladet benytte et Haandskrift af den franske Roman, er sandsynligt. Man holder i det mindste for, at den ældste trykte Udgave af samme, der kiendes, omtrent skal være fra Aaret 1520. Da havde allerede Holger været bekendt paa Dansk i nogle Aar. Den første Udgave besørgede Christiern Pedersen trykt i Paris, medens han der opholdt sig, og formodentlig i Aaret 1514 eller 1515; men denne typographiske Sielendhed er for længe siden forsvunden. I Begyndelsen af det 19de Aarhundrede forsvandt de to sidste Exemplarer, man kiendte af den næstældste Udgave, trykt i Malmø af Oluf Ulrickson, 1552. Siden er Holger Danske udkommet i Kiøbenhavn 1665 og 1695, og maastee oftere med Trykkaar; men mangfoldige Gange efter den Tid

(i Graaes og Tribler's Trykkeriet) med den bekendte Angivelse paa Titelbladet: „trykt i dette Aar.“ En Udgaue af denne sidste Art er endnu offentlig tilfals i Kiøbenhavn hos den sidstnævnte Bogbinders Ekte; et Beviis paa, at Holger Danske endnu ingenlunde er ganske forsvunden af den danske Almues Læsefreds. Flere historisk-litteraire Underretninger om hvad der vedkommer Bogens danske Oversættelse og dennes Udgaver, findes i Nyerup's Bog om „Almindelig Morstabslæsning i Danmark og Norge, igiennem Aathundreder.“ Kbhavn. 1816. S. 103—105, og i de der anførte Skrifter.

Kiøbenhavn, den 4de August 1842.

C. Mølbech.

Olger Danfkes Kronike.

Dog er der alligevel Nogle, som lader sig tykke, at de ere gode Christne, og strax de læse, høre eller see Saabant i nogen Kronike, da raabe de og sige, at man skulde ikke Saabant prente. Gud naade dem, saa vanvittige og ufornumstige de endnu ere, siden de have hørt Guds Ord, at de støde sig paa saadan en liben Ting!

Christiern Pedersen.

**Olger Danskes Fader hed Gøtrik og var
en mægtig Konge her i Danmark.**

Gøtrik, Kong Olger Danskes Fader, var en mægtig og vældig Konge her i Danmarks Rige, baade til Lands og Bands, som Saxo skriver sidst i den ottende Bog af sin Danmarks Krønike. Der samme Kong Gøtrik havde tvunget alle Lande og Riger her omkring, og nødt dem til at statte og tjene til Danmarks Krone, da vilde han og forsøge, hvad den mægtige Konge af Rusland førte i sit Skjold; thi gjorde han sig rede med mange deilige danske Mænd og foer til ham til Skibs, og slog ham snarligen ihjel i en standende Strid, og tog hans Datter, Jomfru Munda, til Rov og Bytte, og alt hans Guld og Liggendefæ, og førte det hjem med sig til Danmark. Siden lod han hende christne, og befoel, at hun skulde kaldes Danemunda. Noget Tid derefter lod han sammentalde alt sit Raad og Ridder-

flab, Fruer og Jomfruer, og andre flere gode Mænd, og gjorde saa et mægtigt og kosteligt stort Bryllup med hende, som stod i fjorten Dage tillige. Den første Nat, de laae tilsammen, da avlede han Olger Danste med hende. Da hun havde været sex eller syv Maaneder med ham, da blev hun saameget ulet og tyk, at Alle, som hende saae, troede og meente, at hun skulde føde to eller tre Børn tillige. Hun frygtede og selv storligen, at hun skulde døe i Barselseng, for hun var saameget ulet. Der ni Maaneder vare forløbne, da fødte hun Olger Danste alene, og døde saa strax i samme Time. Derover sørgebe Kong Gotrik ganske svarligen, og den hele menige Almue i Danmarks Rige, thi hun var ærlig, dydig og dunnis. Fruerne, som da vare tilstede hos hende, toge strax Barnet og bare det bort i en anden Stue, hvor det skulde opfores og ammes.

I den samme Nat, som han var født, kom sex deilige skinnende Jomfruer, som man kalder Better, ind til ham, og den første, som hed Gloriant, tog ham op af Buggen i sin Favn. Der hun saa, at han var saa smuk og saa stor, og saa før paa sine Lemmer, da kysede hun ham og sagde: Mit Barn! jeg giver dig saadan Lykke og Gave, at du skal blive drifstig og stærk i Orlog og Krig over alle Kæmper, saa længe du lever. Den anden Jomfru, som hed Palestina, sagde: Kjære Søster! det er ingen liden Gave, som du haver givet dette Barn, thi giver jeg

ham saadan Gave, at han skal aldrig blive foruden Drlog og Krig, saa længe han lever. Den tredie Jomfru, som hed Faramunda, sagde til hende: Det er en underlig og farlig Gave, som du gav dette deilige Barn, thi giver jeg ham saadan Gave derimod, at han aldrig skal blive overvunden af nogen Ræmpe i Drlog og Krig. Den fjerde, som hed Meliora, gav ham saadan Gave, at han skulde blive veltalende og faae god Indest af Alle. Den femte, som hed Pristina, gav ham saadan Gave, at Fruer og Jomfruer skulde have ham kjær, saa længe han levede. Den sjette, som hed Morgua, sagde til de andre Jomfruer: Mine kjære Søstre! jeg haver hørt og vel forstaaet disse store og underlige Gaver, som I nu have givet dette deilige Barn; thi giver jeg ham saadan Gave, at han aldrig skal døe, men han skal komme til mig paa mit Slot Avalon, som er lystigt og deiligt; der skal han siden blive hos mig, naar han haver længe regjeret her i Verden. Der dette var gjort, da gik samme Jomfruer ud fra Barret igjen og foer op i Luften, at Ingen kunde see eller vide, hvorfra de kom, eller hvor de bleve siden.

Derpaa lod Kong Gostrik Dronningen begrave hæderligen og høitideligen med stor Stads og Ære, som det bør sig en vældig Dronning at stædes til Jorden med.

Svorledes Olger Danste bliver christnet og opfostret efter sin Moders Død.

Efter nogen Tid lod Kong Gøtrik forsamle de ypperste Herrer og Fruer i Riget, at de skulde være Olgers Faddere. Saa lod han ham christne og kaldte ham Oluf; men jeg vil kalde ham Olger, thi han kaldes almindelig saa over al Verden, at Alle, som læse denne hans Krønike, skulle vide, at den er skreven om ham. Der han var christnet, beffikede hans Fader to Amner, som skulde give ham at die og opføde ham, fordi een Kvinde ikke alene kunde fostre ham op, for han var meget større, end andre Børn almindeligen pleie at være. Der Olger vorte noget op, da blev han meget fornuftig og klog i sin Barn-dom, og havde gode, tugtige og hæderlige Sæder paa sig, saa Alle forundrede sig derover; thi han vilde hverken lege eller stime med andre Børn, ei heller øve sig i andre barnagtige Gjerninger, som Børn ere vant til at gjøre. Han viste siden Alle, som ypperlige og mægtige vare, stor Hæder og Ære; og dem, som vare lige med ham, viste han Ibmuyghed og Tjenstagtighed. Han talede vel og kjærligen til Alle, som vare fattige, derfor fik han et godt og hæderligt Rygte af Alle, som ham saae og kjendte, endstjøndt det sjelden skeer, at Een kan have Alle til Ven.

Kong Gøtrik var siden ugift i ni Aar, efterat Danemunda var død fra ham, og han sørgede saa

sværlig for hende, at han ikke vilde gifte sig mere. Men hans Raad overtalede ham ideligen, at han endelig skulde gifte sig; thi tog han sig en anden Dronning, og avlede en Søn med hende, som han lod kalde Gøde. Samme Gøde blev ogsaa meget klog og fornuftig i sin Ungdom, saa Alle sagde, at han fast gik i Olger Danstles, sin Broders, Fodspor. Siden sad Kong Gøstrif i lang Tid med Fred og Ro uden Orlog og Krig; thi han havde da tvunget og vundet alle Lande, her ligge omkring, og nødt dem til at stutte til Danmarks Krone. Det fortrød de Saxer og andre Lybste, som han før haardeligen havde plaget for deres Gjenstridigheds Skyld, og de vare hans hemmelige Avindsmænd for den svære Skat, som han lagde paa dem tilforn.

Thi fore de til Keiser Karl og sagde, at Kong Gøstrif af Danmark ikke vilde være under Keiserloven, som andre Konger i Christenheden, og at han var saa hovmodig, at han ikke vilde bekjende, at Keiseren var over ham, at han dertil havde sin egen Lov og Ret i sine Lande og Riger, og ingen anden Lov agtede. Keiseren sendte strax Bud efter Kong Gøstrif, at han skulde komme og tilsiige ham Huldstab og Mandskab, ellers vilde han fare til Danmark mod ham, sticende og brænde hans Lande og Riger, og kaste ham selv levende i en Bøvehule, og sætte hans Børn i Fængsel og Jern.

Der Budet havde røgtet sit Vrinde, svarede Kongen ham og sagde: Siig din Herre til Svær, at

jeg annammede Danmarks Rige qvit og frit efter min Fader, og at jeg saaledes vil antvorde mine Sønner det efter min Død. Vil han have nogen Part eller Deel her i Riget med mig, da bed ham komme snarlig hid; thi jeg vil ingensteds rømme hen, men vie ham hjemme. Jeg vil ogsaa tage imod ham, naar han kommer hid, saa han skal sige, at han her sandt danske Mænd for sig og ikke blødagtige Qvinder.

Der Reiseren fik dette stolte Svar at vide, da lod han strax udrede en mægtig stor Hær til Skibs, og seilede mod Friisland, som Kong Gøstrif da havde inde. Der de vare komne sammen i Strid, slog Kong Gøstrif længe mandeligen mod ham, men han blev alligevel paa det sidste overvunden og tagen til Fange, ihvorvel han havde mange dygtige og duelige Mænd med sig i Striden.

Reiser Karl tog ham milbeligen til Raade, dog under det Billaar, at han skulde hylde ham som sin Herre og komme personlig til Paris i Frankrig inden et Aar, og paa sin Værelse tilsværge ham Huldstab og Mandskab, og at han strax skulde antvorde ham sin Søn, Olger Danske, til Gidsel, hvilket han og gjorde. Saa foer Reiseren tilbage igjen over Land, og fandt sin Reiserinde for sig i Tydskland. Det var i Fasten, han drog hjem, thi holdt han Paaskestid i Flandern, og lønnebe der sine Tjenere og Stridsmænd, fordi de havde stridt med ham mandeligen. Siden besøgte han Hertug Reimis af Baiern, at han skulde tage vare

paa Olger Danste og lære ham Tugt og Ære, for han var hans Frænde paa Moderne-Side. Et Aar derefter lod Keiseren stævne sit Raad til sig, at tale og raadslaae med dem om Rigets Leilighed. Da saa han Olger Danste blandt de Andre, og det randt ham i Hu, at hans Fader ikke havde holdt sit Løfte, som han gav ham; thi sagde han til sit Raad: Kong Gøtrik er meget ond og haard, efterdi han ikke løser sin deilige Søn af Fængsel. Siden kaldte han en Hertug til sig, som var hans Hovedsmand paa eet af hans Slotte i Flandern, hvor St. Odemar ligger, og befoel, at han skulde have Olger i Fængsel, indtil hans Fader kom og løste ham ud.

Denne Hertug fik stor Billie til Olger, for han var saa meget tugtig og dannis baade i Ord og Gjerninger; thi sagde han til ham: Min kjære Søn! vær tilfreds og sørg ikke, dig skal intet Ondt vederfares, jeg vil fare vel med dig og lade dig daglig omgaaes med min Hustru og Døtre og med andre deilige Jomfruer, at du maa have Lyft og Glæde med dem. Olger kunde ikke lade af at sørge endda, thi sagde han til Hertugen og til de Andre, som vare tilstede: Kjære Venner! jeg troer visseligen, at det aldeles ikke er min Faders Skyld, at han ikke kommer hid og holder sit Løfte, men mere min Stifmoders Skyld, som holder ham hjemme med sit falske Raad og Listighed, paa det at jeg skal miste mit Liv, og hendes Søn maa faae Riget efter min Faders Død. Idet han sagde disse Ord, faldt han til

Jorden af Sorg og Behøvelse, og laa saa godt som død; men Hertugens Datter og de andre Jomfruer reiste ham op igjen og bade ham, at han ikke maatte sørge, thi det skulde nok blive bedre i Fremtiden. Siden foer Hertugen til Keiseren og sagde ham, hvor svarligen Olger sørge, fordi hans Fader ikke holdt sit Løfte, og alle Herrer og Fyrster bade for ham, at Keiseren vilde spare hans Liv. Men Keiseren svarede hasteligen og sagde: Jeg skal strengelig hævne mig paa ham for hans Faders Brøde, at Alle skalle see og kjende paa ham, hvor ilde det er gjort, at bryde sit Løfte mod Herrer og Fyrster. Da treen en gammel Mand frem, som hed Hertug Augustin af Normandiet, og sagde til Keiseren: Mægtige Herre! mig udbres storligen, at J vil saa forhaste eder, og lade Wind og Brede forblinde eder saa, at J vil lade aflive denne unge og uskyldige Mand, som Intet har forbrudt mod eder, hvorfor han skulde døe. Det kan vel være, at hans Fader længe har været tilføes, og er bleven trængt af Storm og Uveir tilbage igjen, eller forslaaet til andre Lande paa Veien, saa han ikke kunde komme hid til Riget at holde sit Løfte. Thi raader jeg eder oprigtigen, at J ikke lader hans Søn aflive, men sender eders visse Bud til Danmarks Rige, at lade forfare hans Billie. Keiseren lovede hans gode Raad, og de Andre pristte ham alle for hans visse Ord og Tale.

Kong Gøtrik lader skjære Næserne og Ø- berne af Keiserens Sendebud.

Siden sendte Keiser Karl fire ypperlige og fornemme Sendebud til Kong Gøtrik i Danmark, som vare Erkebispfen af Amiens, Hertug Alexander af Anglier, Hertug Milon af Navarra og Hertug Regner af Monglier. Som de kom for Kongens Slot, banked' de stærkt paa Porten. Portneren spurgte, hvem de vare, saasom de turde banke saa haardt? De svarede: Lad strax op, thi vi ere Keiser Karls Sendebud, og vi maae vel her gjøre Mere, om os lyster, end banke paa Kongens Port. Portneren gif til Kongen og sagde, at der vare mægtige Herrer for Porten, som vare Keiserens Sendebud og vilde strax tale med ham. Kongen svarede: Siig dem, at de maae vente, til jeg faaer mit Maaltid holdt og bliver ledig til at tale med dem. Der de havde biet længe, lod han dem komme ind for sig. Saa talede Erkebispfen Keiser Karls Ord til ham, sigende: Vor naadigste Herre, Keiser Karl, sender dig Hilsen. Han undrer sig storlig, at du ikke kom til Paris, som du lovede ham paa Tro og Ære; thi lader han dig saa sige, at du skal følge med os tilbage og antvorde ham Danmarks Rige. Vil du ikke gjøre det, da vil han snart komme til dig, og tage dine Lande og Riger med Magt og Vælde, og myrde siden baade Mand og Kvinde, og lade dig pine til Døde, og din Hustru og

dine Børn tillige. Han vil ikke heller spare din Søn Olger Danste, som er i Pilsardiet, men lade ham rette, som det sig bør. Kong Gøtrik svarede: I slemme Skalle og Skjelmer, hvo haver gjort eder saa forrovne, at I tør saaledes tale mod min Ære? Jeg skal lade eder saadan lyde og mærke, at Reiseren skal see, at I have været her. Saa bød han sine Tjenere at skjære Næserne og Læberne af dem alle, og en stor Plet af deres Pande indtil Benet. Da det var gjort, sagde han til dem: Drager nu hjem til Reiseren igjen og siger, at jeg saaledes skal fare med ham og med Alle, som han fører hid med sig. Medens disse Bud vare her i Riget, sørgede Olger Danste saare meget; thi han frygtede, at hans Stifmoder skulde mage det saa, at de skulde faae et ondt Svar, og at han siden skulde miste sit Liv, naar de kom tilbage igjen. Han var og visselig død af Sorg, havde ikke den gode Dmgjængelse været, som han havde med Fruer og Jomfruer. De omtalte Sendebud kom hjem over Land igjen. Der Reiseren saa dem, blev han saa høilig bedrøvet og forfærdet, at han ikke kunde tale; men han grundede svarligen derpaa mere end en Time, førend han kunde tale et eneste Ord til Noget. Saa sagde han siden: O Bee! o Bee! o Skjændsel og Skam! hvo turde saa ilde fare med mine gode Mænd og Sendebud? Hvad skal jeg tænke? Hvad skal jeg gjøre, da I ere saa ynkkelig skjændte? Have I været iblandt Lover og Bjørne, eller iblandt

andre stræffelige Uhyrer, efterdi I ere saa ilde tilredte i eders Ansigter? De svarede ham sorgelig og sagde: Mægtige Herre! det kjendes paa os, at vi have været hos dine Fjender og Uvenner; thi gjøres det ikke behov at sige dig Mere om vor Bedrøvelse. Reiseren svarede: Jeg kan vel mærke, at Kong Gotrik af Danmarks Rige lod dette gjøre med eder, mig til Haan og Bånære, og eder til Forsmædelse. Siden sagde han til sit Raad: Seer disse Ulykkelige, hvor skammelig de ere lemlæstede for min Skyld! Jeg søerger ved min christelige Tro, at jeg det grummeligen skal hævne, skulde det end koste mig baade Liv og Rige. De svarede alle: Vi ville gjerne hjælpe dertil af al vor Formue, at den grumme Tyran, Kong Gotrik, kan blive straffet derfor. Reiseren sagde: Henter mig hans Søn, Olger Danske, at jeg kan hævne mig paa ham med hans Død, indtil jeg faaer sat paa hans Fader.

Da Hertugen, som havde Olger Danske til Fange, var med ham paa Weien til Reiseren, spurgte Olger ham hemmelig ad, om hans Fader havde løst hans Fængsel, efterdi Reiseren sendte saa hasteligen Bud efter ham. Hertugen svarede: Kjære Olger! jeg kan ikke sige dig nogen god Tidende, som jeg dog gjerne vilde; thi raader jeg dig, at du falder ydmygen strax paa Knæ, naar du kommer ind for Reiseren, og beder om Naade og Barmhjertighed; og sig, at du vil være hans ydmyge Tjener, saa længe

du lever, og vove dit Liv i Orlog og Krig for den uhorte Gjerning, som din Fader haver gjort hans Sendebud. — Der Reiseren saa ham, vilde han strax lade ham rette, men saa bade mange Herrer og Riddere for ham, at Reiseren skulde skjenke ham Livet og bruge ham i Orlog og Krig, thi han var en deltig, ung og stærk Mand. De andre Herrer, som havde faaet Skaden, begjærte derimod Hævn over ham, og Reiseren bød, at han skulde rettes.

Olger faldt paa Knæ igjen og sagde: Allermægtigste, høibaarne Herrel forbarm eder over mit arme Liv, thi jeg er aldeles uskyldig i min Faders slemme Gjerning, som min Stifmoder har forledet ham til, for at jeg skulde miste mit Liv, og hendes Søn kunde faae Riget efter min Fader. Spar mig arme elendige Fange for eders store Magt og Bældes Skyld. Jeg vil tjene eder alle mine Dage, og antvorde eder Danmarks Rige efter min Faders Død. Jeg vil ogsaa bøde og bedre til disse høibaarne Herrer for deres Skade og store Forsmædelse. Reiseren svarede: Du kan ikke bøde med Løfte og Jæt den store Skade, din Fader har gjort, thi skal du lade dit Liv derfor. Olger saa op til Himmelen, og sagde ved sig selv: O du milde Jeshus! som altid husvaler alle bedrøvede Hjertes, hjælp mig nu, at jeg ikke mister mit arme Liv!

Olger havde stor Elægt i Reiserens Gaard, de bade alle for ham, men de, som havde faaet Skaden, begjærte Hævn og Ret. Reiseren var ham meget ugunstig thi

saa ofte, som han saa paa nogen af dem, der vare lybende,
 fik det ham i hans Hjerte, at de fik denne Skade
 for hans Skyld. Som han saa gik i Kette med Olger,
 kom Paven's Bub med et Brev saa lybende, at Soltanen
 og Tyrkerne havde vundet Rom og uddrevet Paven
 og myrdet siden baade Mænd og Qvinder, Piger
 og Drengene, som de fandt der, og at de havde brudt
 Altrene ned i Kirkerne og opreist deres Afgudsbille-
 der i Stedet. Herover blev Reiseren meget bedrøvet,
 og bød strax sine Tjenere og Folk at gaae i Har-
 niff og hjælpe ham mandelig at bestjerme den hellige
 christelige Tro. Siden oplæste han samme Brev for
 Rigets Raad og sagde, at han strax vilde fare til
 Rom og hævne paa Tyrkerne den Skade, som de havde
 gjort den hellige Kirke, og begjærte saa, at de alle
 skulde følge ham. Han bad dem agte og tænke paa,
 hvor tapre de altid før havde viist sig i Orlog
 og Krig, særdeles imod de danske Mænd, som
 strebe meget mandeligen og fast imod dem; men de
 skulde alle bruge sig mere mod Tyrker og Hedninger,
 end de gjorde før mod de Danske, som vare Christne.
 De svarede alle, at de gjerne vilde følge ham og vise
 sig, som det sig burde. Der han stod op, blev han
 Olger vaer igjen og dem, som vare lybende, og som endnu
 skode for ham, thi bød han tredie Gang, at han skulde
 rettes. Da sagde Hertug Neimis af Baiern til Rei-
 seren: Bældige Herre og Fyrste! spar hans Liv, thi
 han er uskyldig. Han er og min Frænde og har

mange mægtige Mænd i eders Gaard, som høre ham til paa Moderne-Side. De bade alle for ham og sagde: Vil I ikke give ham hans Liv, da ville vi alle fare bort fra eder og blive eders aabenbare Fjender. Reiseren undrede sig storligen over hans dristige Ord, at han saa turde sige sin Mening frem for saa mange Herrer og Fyrster. Saa gav Reiseren Olger Livet, dog under den Betingelse, at han skulde være hans Fange, og befoel nu Hertug Reimis at tage vare paa ham og holde ham tilstede, indtil han æflede ham. Hertugen satte strax to af sin Hustrues Brødre til at tage vare paa ham. Olger oplod sig siden hemmeligen for dem, at han havde lønligt Benstab med Elisene, Datter af den Hertug, der før havde ham i Baretægt; thi bad ham dem indstændigen, at de vilde ride hid med ham, at han kunde komme hende i Tale, før de foer afsted til Rom. De fulgte ham hid, og da de havde været der i otte Dage, kom Reiserens Brev, at han var dragen paa Reisen; thi gjorde Olger sig rede og vilde færdes.

Der Elisene det fornam, sagde hun til ham: Min allertjæreste gode Ven! hvi vil du saa overgive mig nu, da du dog veed, at jeg snart skal føde dig et Barn? Naar min Fader fornemmer det, lader han mig visselig myrde, og om jeg end nogenledes kunde skjule det, saa sørger jeg mig dog alligevel ihjel. Olger svarede: Kjære Ven! sørg ikke mere, fordi jeg skal fare fra dig, thi jeg haaber, at jeg skal bevise mig saa mandelig i

denne Strid, at jeg dermed skal fortjene Keiserens Benktab, og fange stor Priis og Ære af Almuen, og dermed vil jeg udflette al den Fortalelse og Blufel, som du kan faae for min Skyld. Jeg vil ikke heller overgive dig, det lover jeg dig paa Tro og Ære.

Da Keiseren havde samlet sit Folk tilhobe af Frantrig, Pifardiet, Normandiet, Britannien, Aquitanien, Tydskland og Gastonien, da havde han to hundrede tusinde Mand i sin Hær. Der Dlger saa det beilige Folk og de mange Herrer og Fyrster, som vare deriblandt og skulde regjere Folket, da glæbedes han af sit ganste Hjerte, at han maatte komme i samme Hær og betee sin Styrke og store Manddom, for han havde aldrig før været i Drlog og Krig.

Keiseren annammes med stor Pragt af Paven i en Stad, som hed Susa.

Der Keiseren kom ind i Balland, Rom paa fem Mile nær, til en Stad, som hed Susa, da drog Paven ud imod ham med Kors og Fane, havde bele Klerofiet og Almuen af Staden med sig, og takkede ham ydmygelig, fordi han var kommen, at bestjerme den hellige christelige Tro. Saasnart Keiseren kom ind i Staden, fore strax nogle hemmelige Speidere ud af Staden til Rom, til Sultanen, som hed Korsubel, og sagde ham, at Keiseren var saa nær med al sin Styrke.

Kong Danemund spørger Keiserens Ankomst, og hvorledes det gik siden.

Der Soltanens Søn, Kong Danemund, fornam at Keiseren var saa nær, da vilde han strax forraske ham, og gjøre et hemmeligt Paarend paa ham, førend han kunde tage sig i vare derfor; thi red han strax fra Rom om Natten, sin Fader witterligt, med tyve tusinde Mand. Keiseren havde ogsaa udsendt et stort Antal Folk om Astenen, at de skulde holde Vagt om Natten. Om Morgenen i Dagingen saae Keiserens Folk en mægtig stor Hob Tyrker komme oppe paa et Bjerg. Da sagde Hertug Reimis af Baiern, som var Hovedsmand for denne Vagt, det var bedst, at de drog strax imod dem med al deres Magt, og beviste, at de vare christne Mænd, alligevel de Andre vare flere. Han vilde og gjerne sendt Bud til Keiseren om mere Hjælp, men Ingen vilde drage bort, for at det siden ikke skulde lægges ham til Last, at han ikke turde bie, da Fjenden kom.

Der de nu skulde slaaes, gavede et stort Anstrig paa begge Sider og traad mandeligen til hverandre med et frit Mod. Tyrkerne skjød med Pile og Straaler, at de fløi saa tykke som Hagl og Sne. Endonius af Frankrig rendte til en tyrkisk Konges Søn, og stal ham og hans Hest ihjel tillige. Danemund blev herover saare vred, for det var hans Søstersøn, som da blev; thi bød han strengeligen alt sit Folk, at de

skulde mandelig stride; og de Christne nødtes til at
 rømme, fordi de ikke vare saa mange som Hedning-
 gerne. Der Reiseren fornam, at hans Folk vare
 slagne paa Flugt, og at mange af dem vare tagne
 til Fange, da gjorde han sig rede med al sin Hær at
 drage ud til Strid, og gav en Lombarder, som hed
 Alor, sit Hovedbanner, at han skulde føre det mande-
 lig i Striden, som Magt laa paa. Soltanen sendte
 ogsaa et mægtigt Antal Folk i Striden til sin Søn.
 Da de kom sammen med begge deres Hære, sloge de
 svarligen paa hverandre; og omsider begynder Reiseren
 at faae Gang paa Tyrkerne. Men i det samme
 begyndte Alor at flye med Reiserens Hovedbanner, og
 kastede det til Jorden. Hvad enten han gjorde det
 af Rædsel, eller var kjøbt dertil, det kan jeg ikke til-
 visse skrive. Der Diger det saa, blev han meget
 bedrøvet, for han frygtede, at han ikke skulde faae
 Aarsag til at gjøre nogen Manddom i samme Strid,
 da Hovedbanneret alt var nedlagt; thi rendte han
 efter samme Alor, greb hans Hest i Tøilen, og sagde
 til ham: Lvi dig! du slemme og fule Forræder!
 hvi kastede du Banneret ned, som vi alle skulle rette
 os efter? Nu ere de alle forvirrede i Reiserens Hær,
 og vide ei, hvorhen de skulle, derfor er der mange
 af dem slagne paa Flugt.

Saa hug han til ham med sin Breide, at han faldt død ned af Hesten. I en Fart tog Olger hans Harnisk, Hjelm og Skjold, og satte sig paa hans Hest, og tog saa Hovedbanneret i sin venstre Haand, og førte sin Breide igjen i sin høire Haand, og saa reudte han ind iblandt Keiserens Foll og bad dem mandelig stride for den hellige christelige Tro. Han var nu dristigere, end han var før, thi han havde nu Harnisk og Hjelm paa. Siden saarede han mange af Tyrkerne med sin Breide, at de døde, og nødte mange mægtige Kæmper til stammelig at flye, ellers

vare de blevne slagne ihjel. Derfor bleve Tyrterne alle saa rædde for ham, at ingen turde komme nær Hovedbanneret. Keiserens Følk forundrede sig og meget over denne ene Kæmpes store Manddom, og vidste ikke Andet, end det var Lombårderen Alor, som Keiseren før beføel at føre Hovedbanneret; thi sagde de til Keiseren: havde ikke denne ene Mand været, da vare vi blevne slagne paa Flugt og havde tabt dette Slag, for Hovedbanneret var nede, men han tog det snarlig op igjen. Siden har han hugget saa mange ihjel af Tyrterne med sin ene Haand, at de alle ere rædde for ham. En anden Tyrk, som hed Bremant, havde da grebet mange Christne og vilde føre dem fangne bort med sig. Olger satte strax efter ham, og tog dem alle med sig tilbage, og slog ham paa Flugt.

Imedens han var i denne Dyft, da sloge fire Konger Keiseren fra hans Hest, og de hed Danemund, Salant, Archelaus og Marrabas, og de sloge ham saa svarlig med deres Stridshamre paa hans Hjelm og Krop, at han var fuldnær død. Som de vilde føre ham bort med sig, raabte han paa sin Patron St. Dines, at han skulde hjælpe ham. Men hans Følk, baade Tydste og Franste, løbe til Bannersføeren, som de meente, var Alor, fordi Olger havde hans Hjelm og Harniss paa og førte Hovedbanneret. De sagde til ham: Hjælp nu Keiseren snart, eller Tyrterne, som have grebet ham, føre ham fangen bort. Der han det hørte, da rendte han snarligen mod samme

fire Konger, og hug den ene strax ihjel med sin Breide. Saa satte han Keiseren paa hans Hest, fordi hans egen var slagen under ham, og forfulgte de andre tre Konger, som en glubende Ulv forfølger de arme Faar, og førte alligevel Banneret i sin venstre Haand.

Da Keiseren kom iblandt sit Folk i Behold, sagde han til sit Raad: Vil Gud, at jeg kommer vel hjem igjen af denne Krig, da skal jeg gjøre Alor, min Bannermester, til den mægtigste Mand, der er i Frankrig, fordi han frelste mit Liv, og for den overordentlige Manddom, som han har bedrevet og gjort i denne Strid. Men tillige kom han den store Skjændsel ihu, som Kong Gotrit havde gjort hans Bud, thi sagde han: Kommer jeg vel ud af denne Strid med disse Tyrker, da skal jeg strax begive mig til Danmark med denne min Hær, og hævne paa Kongen den store Forsmædelse, han gjorde mine Bud; thi jeg faaer stor Fortalelse over al Christenheden, saafremt jeg ikke straffer Sligt tilbørligen. Jeg skal og hævne paa hans Søn Olger Danske, at han ikke løste hans Fængsel og ikke kom hid, som han lovede.

Olger Danske vinder Keiserens Venkab for sig og sin Fader igjen og bliver slagen til Ridder.

Anden Dagen, som de stulde i Striden igjen, kom Olger Danske ridende med Hovedbanneret for

Keiserens Paulus, og Keiseren vidste ikke Andet, end det var Alor, som han før havde overantvordet samme Banner; thi sagde han til ham: Min elskelige Ven og Tjener! for den store Manddom, du gjorde igaar for mig, da du frelst mit Liv fra mine Fjender og slog saa mange Kæmper af Tyrkerne ihjel med din høire Haand, og førte alligevel mit Hovedbanner i den venstre Haand, og skjøndt det var en Tid nedslaget for dig, tog du det dog strax op igjen, saa mit Folk, som begyndte at tabe Modet, ikke tog en flammelig Flugt, derfor lover jeg dig ved min kristelige Tro og keiserlige Ed, at Alt, hvad du nu vil begjære af mig, det vil jeg visseligen give dig. Men nu sagde Hertug Reimis til Keiseren: Kjære Herre! I ved ikke, hvem I taler til; thi den stemme Fører Alor, som førte eders Hovedbanner, flyede strax flammelig, da Kampen blev rigtig hej, og kastede samme Banner ned til Jorden, hvorover eders Folk moren var slaget paa Flugt. Saa satte denne mægtige Mand, Olger Danste, efter ham, og slog ham strax ihjel, og tog hans Hjelms og Harniss paa, for han var selv uden saadant Børge. Siden rendte han ind i Striden med Banneret, bad alle Christne stride mandelig, og slog mange Tyrker ihjel, som I og Flere saae. Da Olger det hørte, glædedes han i sit Hjerte, steg strax ned af sin Hest, faldt paa Knæ for Keiseren og sagde: Allermægtigste og vældige Herre! jeg trøder, at I holder eders Lofte, thi jeg begjærer ingen anden

Gave af eder, end at I vil give mig og min Fader, Kong Gøstrik, eders Benflab, og da vil jeg være eders daglige Tjener, ihvor I haver mig behov. Reiseren svarede: Du vatre unge Mand! jeg vil gjerne opfylde din Bøn og forlade din Fader Alt, hvad han haver gjort mig imod, for du frelste mit Liv og trøstede mit Følk med din Manddom, at de ikke rømte af Striden, da Banneret var nede for dem. Derfor skal jeg nu slaae dig til Ridder og give dig dyrebare Gaver, og naar jeg kommer til Frankrig, da skal jeg give dig baade Slotte og Lehn.

Da det var gjort, sagde Reiseren for alt sit Følk, hvor flammelig Alor rømte, og bad dem alle hædre og ære Digter Danske for den Manddom, han viste i Striden. Saa gjorde han Digter til Bannerherre i deres Nærværelse, og foer saa ud at stride igjen. Nu vilde Digter atter bevise sin store Manddom og Styrke for den Hæder og Ære, han nød af Reiseren; thi reedte han ind i Tyrkernes Hær som en glubende Løve, og slog mange Kæmper ihjel. Der Soltanens Søn, Kong Danemund, saa, at der styrtebe saa Mange for ham, da raabte han paa sit Følk, at de skulde mandeligen staae og stride af al deres Magt. Siden sloge de og skjøde saa fast, at Reiseren og de Christne vare blevne slagne paa Flugt, havde ikke Digter alene været, som med sin hvassse Breide nødte Tyrkerne til at flygte. Han forfulgte en mægtig Herre og tog ham strax til Fange, og sagde til ham: Siig mig, hvem du er, og

hvad Navn du bærer. Han sagde: Jeg hedder Kong Sandonius, og er Soltanens Frænde, jeg hører og Kong Karvel til, som er en vældig og drabelig Kæmpe og nu kommer med to og tredive Konger og alt deres Folt Soltanen til Hjælp; thi han skal have hans Datter og Frankrig med hende, naar de have vundet det fra Keiseren. Olger sagde: Du roser din Frænde, Kong Karvel, vel meget; vil du make det saa, at jeg ene kan komme i Kamp med ham, da vil jeg give dig løs. Sandonius svarede: Jeg haver vel seet i denne Strid, at du er en mægtig Mand i Orlog og Krig, dog frygter jeg saare, at kommer du i Kreds med ham, slaaer han dig ihjel, for han er den mægtigste og stærkeste Kæmpe i al vor Hær. Olger svarede: Jeg er født af Kongeblood og mig lystet nu helst at stride med Konger; thi vil jeg vove mit Liv mod ham, ihvor stærk og mægtig han end er. Vil du love mig paa din Ære, at komme tilbage til mig igjen eller staffe mig i Kamp med Karvel, da vil jeg lade dig fare. Sandonius sagde: Kommer han ene i Kreds med dig, da koster det dit Liv; dog vil jeg fuldkomme din Billie, ellers vil jeg komme og blive din Fange. Dermed skiltes de ad.

Der denne Strid var overstaaen, da soer Keiseren meget glad til sit Paulun igjen, fordi han havde vundet dette Slag mod Tyrkerne. Da kom Nogle og sagde for Keiseren, at Olger Danste, hans Bannerherre, imod deres Lov og Ret havde givet en Tyrk løs, som han havde

taget til Fange; thi meente de, at det var bedst, at man forfarede, hvi han det gjorde. Keiseren lod ham strax kalde for sig, og spurgte, hvi han det gjorde. Olger svarede: Kjære Herre! jeg gjorde det for det bedste, thi samme min Fange lovede mig paa sin Ære, at skaffe mig ene i Kamp med Karvel, deres bedste Kæmpe, eller han vil komme og blive min Fange igjen; haver jeg dermed forset mig, da beder jeg eder gjerne om Raade. Da de hørte hans gode Mening, priste Alle hans store Wiisdom; thi de kunde vel indsee, han gjorde det for det bedste, at han kunde spare mange deilige Mænds Liv dermed. De sagde alle indbyrdes imellem dem selv, at al deres Belsærd i denne Krig hvilede paa ham alene; for han var viis og klog, og dertilmed dristig og stærk mod deres Fjender; og kom ham Noget til, eller han blev slagen, da maatte de vissefælig troe, at de bleve overvundne af Tyrkerne. Siden foer Keiseren med sit Folk igjen til Staden, hvor Haven var inde. Der lovpriiste de Gud og deres Helgener for den Seier, som de havde vundet imod Tyrkerne.

Rong Danemund, Soltanens Søn, kommer tilbage ind i Rom igjen med stor Spot og Spee.

Der Rong Danemund, Soltanens Søn, kom tilbage igjen ind i Rom, gjorde de alle Spot og Spee

ad. ham, for han strydede saa stort tilforn og sagde, at han vilde tage Keiseren til Fange, og han var nu selv stammelig rømt af Marken. Herover blev han saa hastig og vred, at han var moren galen, meest fordi han ikke strax kunde hævne sig paa Olger Danste. Saa lod han brænde i samme sit Galstab mange af sine AfgudsBilleder, og alle christne Mennesker med, som han kunde faae fat paa. Han udrev sit Haar og flakte sine Klæder, fordi han ikke kunde hævne sin Skade paa Olger. Han havde og tænkt at skjære Struben over paa sig selv, havde ikke nogle af hans Mænd formeent ham det. Der Soltanen, hans Fader, hørte det, blev han meget bedrøvet; thi begyndte han strax at husvæle ham, saa sigende: Kjære Søn! giv dig tilfreds, og bær din Sorg taalmodigen, thi det gaaer saa til i Orlog og Krig, at man skal stundom tabe, stundom vinde; Lykken kan ikke altid blive eens desværre. Danemund svarede: Kjære Fader! J beder mig, at jeg skal være tilfreds; men vi havde nu vundet stor Priis og Ære, havde ikke den forbandede Olger Danste været, for han alene slog os alle paa Flugt. Vi havde grebet Keiser Karl og slaget hans Hest under ham, og der vi skulde rømt med ham, da kom Olger Danste og hug en mægtig Konge ihjel ved min Side, og tog saa Keiseren vældelig af vore Hænder, og førte ham bort til hans Hær. Siden kom han tilbage igjen som en glubende Djævel, og hug og slog saa saare paa vort Folk med sin Breide, at de

faldt for ham som Korn for Leen, og vi nødtes endelig til at rømme for ham. Jeg troer, at han er Djævelens Søn og intet Menneſte, og Alle ere ſaa rædde for ham, at Ingen tør møde ham i Strid. Soltanen ſagde: Kjære Søn! du ſkal tale ſømmeligen om Herrer og Fyrſter, og ligeledes om høie og ſtolte Hofmænd. Du ſkal Ingen fortale eller bagvaſte, ſom løſagtige Dvinder pleie at gjøre, eller andre ufornuſtige Menneſter, fordi Lykken nu var dig imod, og Olger ſlog dig og Flere paa Flugt. Tænk ikke mere derpaa, men gjør dig nu glad med mig, og lav dig ſtadſeligen til at ride ud med mig Kong Karvel, vor Frænde, inøde, ſom kommer mig til Hjælp med to og tredive Konger og alt deres Folk. Vi bør tage hæderligen imod ham, thi med denne Hjælp ville vi vel faae Gang paa Keiſeren og Olger Danſke med, og ſiden paa alle de andre Chriſtne. Bed diſſe Ord gav han ſig tilfreds igjen. Siden førte de Kong Karvel ind med ſtørſte Hæder og Ære, og Soltanen ledte ham ind med ſig i ſit eget Pallads.

Anden Dagen derefter gik Kong Sandonius ind til Kong Karvel og ſagde: Mægtige Fyrſte! jeg haver Noget at ſige dig; ſiøft vi vare i Strid imod Keiſeren, da tog hans Bannerherre, ſom er Kongen af Danmarks Søn, mig til Fange og gav mig ſiden mit Liv, dog under det Billaar, at jeg ſkulde bringe ham ene i Kamp med dig. Derfor beder jeg dig ſaare, ædle Herre! at du vil overlægge vel, hvad dig lyfter

herved at gjøre. Han er den bedste og allerstærkeste Stridsfyrste, som er i Keiserens Gaard, saa at Alle sigte og troe, at han er mere end et ret naturligt Menneske. Kong Karvel svarede: Mig tykkes, det var ilde, at du blev fangen; dog glædes jeg meget over, at jeg derved kan faae Leilighed til at vinde stor Priis og Ære af ham; thi jeg tvivler ikke paa, at jeg jo overvinder ham, og dermed deiligen løser dit Fængsel.

Keiserens Søn, Karlot, vil ikke have Olger med sig i Striden.

Mens dette skete, laa Keiseren i Staden Susa, nær ved Rom, og havde dagligdags sine Bud og og Speidere ude mod Soltanens Hær, at lade forfare og vogte, om Fjenderne vilde drage ud igjen. Og da Olger havde sagt ham før, at Kong Karvel kom Soltanen til Hjælp med saameget Folt, sagde han til ham: Olger! mig tykkes, det er bedst, at du tager en Part af vort Folt med dig, og lægger dig i Baghold for vore Fjender, om de ville gjøre noget Naarend paa os. Da Keiserens Søn, som hed Karlot, fornam, at hans Fader holdt saa meget af Olger Dansle, at han vilde gjøre ham til Hovedsmand over sit Folt, blev han ganske vred derover og kaldte strax fire af de Ypperste til sig, som vare i hans Faders Gaard, og sagde til dem: Jeg vil ride ud imod Fjen-

derne og see, hvad Manddom jeg kan bedrive. Thi beder jeg eder saare, at I ville følge mig; jeg vil tage med mig halvtredstusindstyve tusinde Mand. Saae vi der søie Rov og Bytte, da saae vi desmere Priis og Ære, om vi kunne jage dem paa Flugt; og om de blive overfaldne af os uforvarende, da frygte de mere siden, naar de see den store Hær komme. De sagde ja, de vilde gjerne følge ham, dog tyktes det dem bedst og raadeligst, at han tog Olger Danske med, fordi han var viis og klog til alle gode Opsæt og Paafund, og dertilmed stærk og dristig, naar det skulde gjælde. Han svarede: Jeg kjætter ikke om Olger Danske, og jeg vil aldrig have Raad eller Daad med ham, hverken nu eller nogen anden Tid; jeg vil ride strax affted, om I ellers ville følge mig. Saa drog de med ham for Rom, og lagde sig der hemmelig i Baghold for Tyrkerne. Den samme Nat tyktes Keiser Karl i Søvne, af Guds besynderlige Raade, at han saa en mægtig og grim Fugl ride Karlot, hans Søn, ita, og slide hans Lever og Lunge ud af hans Bryst, og sønderrive hans Hjerte med Klæer og Ræb. Da han vaagnede op af denne frygge Drøm, blev han meget forfærdet og bedrøvet, og undrede sig storligen, hvad det skulde betyde. Thi stod han strax op, løb hente Erkebisp Turpin til sig og bad, at han vilde gjøre sig rede til at læse Messe for ham, og sige til Kleresiet, at de skulde synges og bede for ham til Gud, at han maatte saa at vide, hvad hans græselige

Drøm skulde betyde. Han sendte ogsaa strax Bud efter sin Søn Karlot i hans Herberge, at han skulde komme til ham ufortøvet. De svarede der, hvor han laa, at han red af Staden ved Midnatstid med meget Folk, men de vidste ikke tilvisse, om han drog til Rom eller ei. Der Keiseren fik dette Svar, da blev han mere bedrøvet for ham, end han var før.

Karlot bliver slagen af Tyrkerne, men Olger Danske kommer til Hjælp og beholder Overhaand.

Medens dette skete, var Karlot, Keiserens Søn, kommen til Slags med Tyrkerne uden for Rom, og mistede der meget af sit Folk, og var selv bleven slagen, havde ikke Gud hjulpet ham især for hans Faders og de Andres Bøns Skyld. Da han saa, at han ikke kunde undkomme med Livet, sendte han Bud til sin Fader, Keiser Karl, om Hjælp og Bistand. Der Budet kom frem og sagde, at han var i allersom- største Livsfare, da red Keiseren strax afsted til Rom med meget Folk. Der Olger hørte, at Keiserens Søn var i saadan Nød, da blev han meget bedrøvet og foer snarlig efter de Andre. Saasnart Keiserens Søn saa denne store Hær komme ham til Hjælp, blev han noget dristigere, end han var før; thi rendte han til en Tyrkekonge, og stak med sit Glavind ham og hans Hest ihjel tillige. Det saa Kong Karvel,

og rendte strax til ham, og stal hans Hest ihjel under ham. I det samme hug Olger Danste en Tyrkelonge tvært over, at han faldt af Hesten, og saa satte han Keiserens Søn, som ellers var bleven fangen, paa samme Hest igjen og førte ham vældelig ud af Fjendens Hænder. Siden foer Olger tilbage igjen i Soltanens Hær med Keiserens Hovedbanner og hug og slog ihjel Alle, som kom ham fore, at Fjenden gruede derfor, og begyndte at vige og tage Flugten igjen til Rom. Der Kong Sandonius saa, at Olger Danste saarede og sælbede saa mange af deres Mænd, og hørte, at han trøstede Keiserens Folk og bad dem mandelig følge efter sig og slaae paa Tyrkerne, da sagde han til Kong Karvel: See og mærk ham vel, som haver den store Guldfadning om sin Hals, det er Olger Danste, Kongen af Danmarks Søn, som tog mig sidst til Fange. Nu stødte Soltanens Folk i deres Basuner, at de vilde lade af at stride. Olger satte alligevel efter dem og bad dem bie og stride. Kong Karvel svarede: Edle Fyrste, Olger Danste! hold dog op at slaae og hugge, jeg lover Dig paa Tro og Ære, at jeg snarlig vil fuldkomme det, Kong Sandonius lovede dig for sit Fængsel. Det er mig, Kong Karvel, som taler til dig, og som skal have Soltanens Datter, Jomfru Gloriant, med Frankrig til Morgengave.

Keiseren havde i Brede nær dræbt sin Søn Karlot.

Der Keiseren kom i sit Paulun, som han lod sætte ved Liberen ikke langt fra Rom, da soer han med haarde Ord ind paa sin Søn, Karlot, fordi han saa stammelig forførte hans Folk, ham uwitterligen, og saa drog han sit Sværd, og havde strax hugget ham ihjel, havde ikke Hertug Neimis af Baiern bødet af med sit Sværd, indtil der kom flere Herrer til. Der Kong Danemund kom ind i Rom igjen, stjændte han paa sit Folk meget haardeligen. Soltanen var ogsaa meget vred paa dem, fordi de rømte saa stammelig, og ikke viste sig mandelig mod Ulger Danste, men lode ham slaae dem paa Flugt allesammen. Da sagde Kong Karvel til dem begge: Kjære Herrer! giver eder tilfreds, thi det er nu gjort; jeg mistede og ti tusinde Mand af mine Folk i samme Slag, og jeg faaer dog alligevel at lade mig noies, og det voldte Ingen uden Ulger Danste alene. Alle dem, han hugger paa, dem slaaer han strax ihjel; der holder hverken Hjelm eller Harnisk for hans hvassse Breide. I vinde aldrig Strid eller Slag imod de Christne, saa længe han lever og fører deres Hovedbanner; thi er det bedst, at I lade forkynde Keiseren Strid paany, og da gjøre alt eders Bedste til, at I kunne bringe ham af Dage enten med Slag af mange Kæmper tillige eller med andre Fund og Forraffelser. Alle

roste dette hans Raad og sagde, at de vidste Ingen i deres Hær, som turde fare til Keiseren og forkynde ham Strid. Kong Karvel sagde: Jeg vil gjerne gjøre det, om ingen Anden vil. Soltanen sagde: Det maa ingenlunde stee, thi vil Keiseren fat paa dig, da lod han dig pine til døde. Han svarede: Nei, gjør han ei, der er ingen Frygt eller Fare paa Færde; jeg kjender de Christnes Sædvane, de hvorken pine eller fange nogen god Herres Sendebud; thi vil jeg trostigen give mig paa samme Reise, at jeg kan komme i Tale med Olger Danste, og tilbyde ham en Kamp, som han før har begjært, jeg vil ogsaa forkynde Keiseren Strid paa eders Begne.

Kong Karvel farer til Keiseren at forkynde ham Strid paa Tyrkernes Begne og byder sig til Kamp med Olger Danste.

Kong Karvel tog strax saadanne Klæder paa, som Sendebud pleie at have. Der han kom i Keiserens Hær, spurgte han først efter Olger Danste. Denne svarede: Jeg er her, hvad vil Du mig? Kong Karvel sagde: Du begjærte sidst af Kong Sardonius, at han skulde staffe dig i Kamp med mig, nu er jeg kommen at tilbyde dig en Kamp; tag af mig denne Staalhandste til Pant derpaa. Olger svarede: Der er igjen min Staalhandste til Borgen for, at jeg freidig skal møde dig, hvor Glavind brydes. Herover blev Kar-

lot, Keiserens Søn, vred og sagde til Olger: Du er en fremmed, udlændig Mand, det sømmer sig ikke, at du tilbyder nogen Konge Kamp. Olger vilde ei forhaaste sig, men svarede ham ganske ydmygen og sagde: Lyster eder, da er jeg vel tilfreds, at I gaaer i Kamp med ham. Der Kong Karvel hørte Karlots stolte Ord og saa hans store Hoffærdighed, da sagde han til ham: Karlot! jeg vil ikke fægte med dig, men lyster dig, at lade kjende din Manddom mod nogen Anden, da vil jeg mage det saa, at Kong Sandonius skal gaae i Kamp med dig alene. Karlot svarede: Lad det saaledes skee, og fly ham denne min Staalhandske til Pant paa, at jeg vil møde ham.

Der Kong Karvel havde saaledes forpligtet sig til dem begge, da gik han ind til Keiseren, og sagde: Mægtige og høibaarne Fyrste! min Herre, Soltanen, som er den ypperste Fyrste i Verden, han lader dig sige, at du skal overgive din kristelige Tro og forsværge din Gud og tilbede hans Gud Mohamed, eller han vil gribe og fange dig og lade flaae din Hud af dig levende, og siden skifte dine Riger og Lande iblandt sine Riddere og Tjenere. Mig har han lovet Frankrig med sin Datter, Jomfru Gloriant. Der han havde sagt dette, da lo Keiseren og sagde: Siig din Herre, at jeg ikke mere agter hans Hødsel og Trusel, end en Hund, der giver ad mig. Mig lyster nu først at stride med ham, thi jeg haver Guld og Penge nok, og veilige Mænd, som skulle møde ham i Marken.

Kong Karvel sagde: Jeg beder dig meget, at du ikke lægger mig disse Ord til Døde; thi jeg er hans Sendebud, og vil gjerne røgte dine Vrinder til ham igjen. Jeg befaler dig vor ypperste Gud Mohamed. Siden steg han paa sin Hest, og Olger Danske paa sin, og han fulgte ham for Selstabs Skyld til Libersfoden, to Mile derfra, hvor de skiltes kjærligen ad. Kong Karvel red siden til Rom og sagde Soltanen, at han havde røgtet hans Vrinde, han sagde ogsaa at han havde lovet Olger Danske en Kamp og at han havde tillsagt Karlot, Keiserens Søn, at Kong Sandonius, den mandhaftige Kæmpe, skulde møde ham i Kamp den samme Dag. Da pristede ham Alle, fordi han havde skilt sig saa vel fra sit Vrinde. Om anden Dagen gik Karvel til Soltanen og til alle de andre Konger og Herrer, og sagde dem Godnat. Der han vilde ride ud i Kampen, sagde han til sin Fæstems, Jomfru Gloriant: Er det saa, at Olger Danske slaaer mig ihjel i denne Kamp, da beder jeg dig kjærligen, at du vil tage ham til din Huusbonde, for han er en mægtig Mand. Hun lovede ham, vissestigen at gjøre det. Ved det Tid lod Keiseren synge Messe for Olger og sin Søn, og bad til Gud, at han vilde beskjerme dem vel i samme Kamp mod Tyrterne. Have Leo læste ogsaa mange Bønner over dem, og gav dem saa Velsignelsen efter Messen, der de skulde ride afsted. Da Kong Karvel vilde ride til Den, hvor Kampen skulde staae,

git Jomfru Gloriant ind til ham og gav ham et dyrebart Skjold, som hun selv havde ladet gjøre og pryde med Perler og ædle Stene. Hun sagde til ham: Tag dette Skjold, thi der kan intet Glavind, Sværd eller Skud bide derpaa. Jeg giver dig og min Faders Sværd og hans Hjelm og Harnisk, som er fri for alle Hug og Skud. Saa fulgte hun ham ud paa Den og satte sig der paa et Gyldenstykke, at hun kunde see, hvad Ende denne Kamp maatte tage.

Rong Danemund, Soltanens Søn, tog med sig fem hundrede væbnede Mænd, og lagde sig ind i en Skov med dem nær ved samme D, og blev der hemmelig liggende i Skjul. Men imidlertid kom Rong Karvel og Rong Sandonius til det Sted paa Den, hvor Kampen skulde staae, og ligeledes kom Keiserens Søn Karlot og Olger Danste ind paa Den til dem. Saa rendte Rong Karvel strax til Olger Danste, som mødte ham saa mandigen igjen, at de brøde deres Glavind itu paa hinanden. Siden hug og slog disse fire stolte Kæmper mandelig paa hinanden, og lode kjende og see, hvad Magt og Styrke de havde i deres Hænder og Arme. Dette varede længe, dog kunde alligevel ingen af dem faae Magt eller Bugt med den anden. Saa tog Rong Sandonius et stærkt Glavind i sin Haand, og rendte til Keiserens Søn og stak ham af Sæblen, saa han blev liggende paa Hestens Lænder, for denne var raadig og god. Karlot reiste sig op i Sæblen igjen og sagde til ham, for nu var

han vred: Jeg skal hugge dit Hoved af dig for dette
 Hovmod, og føre min Fader det hjem med mig. Kong
 Karvel og Olger Danste hug drabeligen paa hin-
 anden, alligevel kunde ingen af dem faae Gang paa
 den anden. Derover harmedes Olger Danste, og hug
 vredelig til ham med sin Breide, som han da havde i
 begge sine Hænder, i den Mening, at han vilde kløve
 hans Pande itu og Brystet med; men Karvel bukkede
 sig, saa han ramte ikke mere end Dret og en Part
 af Panden af hans Hest, og det røg strax af. Der-
 over blev denne gal og sty og rendte ad Marken til
 med ham, og Ingen kunde stille den. Imidlertid red
 Olger til Jomfru Gloriant, hans Fæstemø, og sagde:
 I seer vel, ædle Jomfru! at Kong Karvel, eders Fæste-
 mand, er overvunden, giv mig derfor nu eders Tro.
 Hun svarede: Han lever endnu, og Striden fik ikke
 endnu Ende. I det samme vilde Olger kysse hende,
 det saa Kong Karvel, thi raabte han til ham og
 sagde: Lad hende være i Fred, for du haver ikke
 endnu vundet hende, vi ville først kæmpe mere om
 hende. Saa foer han tilbage, da han fik Hold paa
 Hesten, kastede til Olger med Glavindet og saarede
 ham i Siden. Der Olger fornam, at han var saa-
 ret, da blev han hastig og vred, og hug den øverste
 Part af Kong Karvels Hjelm med sin Breide, at
 Remmen brast og Skruerne med, saa Hjelmen faldt
 ned paa Jorden. Da Gloriant det saa, bleguede
 hun og var nær daanet. Der hun kom til sig selv

igjen, raabte hun til Himmelen og sagde: O du min Gud Mohamed! hjælp snart min Fæstemand, at denne mægtige Kæmpe, Olger Danste, ikke slaaer ham ihjel fra mig. Hun sagde og til sine Jomfruer: Det er intet Under, at min Fader og Broder og alle andre vore Riddere og Kæmper ræddes saa meget for denne ene Mand; thi der holder hverken Hjelm eller Harnisk for hans Breide. Der Keiserens Søn, Karlot, saa, at Olger hug saa mandeligen paa Kong Karvel, da bluebes han ved, at han ikke ogsaa gjorde lige saa stor Manddom paa sin Side, som Olger gjorde; thi hug han drabelig paa Kong Sandonius, og havde fuldnær fløvet hans Hjelm, men han bødte for sig med sit Skjold, at han ifkun ramte den øverste Part af Hjelmen. Kong Sandonius hug hastigen til ham, og Karlot bødte for sig med sit Sværd; thi hug Sandonius Hovedet af Karlots Hest med samme Hug. Saa bad Karlot, at han vilde slaaes med ham til Fods, efterdi han ingen Hest havde; vilde han det ikke, da vilde han stinge hans Hest ihjel under ham. Sandonius steg strax af sin Hest, som han begjærte; siden hug de mandelig paa hinanden, men der kunde alligevel ingen af dem faae Bugt med den anden. I det samme rendte Kong Karvel igjen til Olger med sit Glavind og stak et Stykke af hans Skjold, og han havde stunget ham i hans Side, var han ikke undvegen for ham. Olger hug i det samme en stor Part øverst af hans Skjold, og havde ikke hans gode

Harnisk og Håndfer været, da havde han fløvet hans Axel og Stulder. Der Dlger fornam, at det ikke saa vilde bide, da rendte han til Kong Karvel med sit Glavind og stak ham af Sadlen, saa han blev liggende bag paa Hesten, hartab død.

Der Soltanens Søn, Kong Danemund, som laa i Skjul i Skoven tæt ved Den, saa det, satte han ind paa Dlger Danske med fem hundrede Mand. Der Keiserens Søn saa dem komme, da vidste han sig ingen Raad, hvorledes han skulde undkomme, for hans Hest laa død; men i hans største Nød saldt det ham ind, at springe op paa Kong Sardonius's Hest, som stod ved Siden af. Nu raabte Dlger til Kong Karvel og sagde: Evi dig, du slemme Forræder! som lagde dit Folk i Skjul, at de skulde overfalde mig, som kom til dig paa Tro og Love; du kan aldrig stryge dette forræderlige Rygte og slemme Stykke af dig, saa længe du lever, ei heller af dine Børn, saa mange du efterlader; jeg vil alligevel værge mig, saalænge jeg kan. I det samme kom Tyrkerne ganske tykke om ham paa alle Sider. Han slog og hug og saarede og dræbte mange af dem, men det hjalp kun en foie Tid, fordi de vare saa mange, og omsider sloge de ham fra Hesten. Da raabte Kong Karvel, som Intet vidste af dette Forræderi, at de ikke maatte myrde ham, saafremt de havde deres Liv kjær. Jomfru Gloriant bad ogsaa Kong Danemund, sin Broder, at han ingenlunde

maatte lade Olger myrde. Siden bandt de hans Hænder paa hans Bag, og førte ham fangen til Rom.

Mens dette skete, svømmede Karlot, Keiserens Søn, over Vandet med sin Hest og undkom saa fra Fjenderne til sin Fader med hele Lemmer. Da han havde sagt ham, hvorledes Olger Danste blev greben med Forræderi, da sørgede Keiseren forligen derover og sagde: Mig angret, at jeg ikke lod sætte Kong Karvel, den slemme Forræder, paa fire Steiler, da

han var hos mig og løi Olger Danske ud med sig, at han skulde slaaes med ham paa en D, hvor han kunde forraade ham.

Olger Danske bliver ført fangen til Soltanen.

Der de ledte Olger Danske op til Soltanens Pallads i Rom, da sørgede Kong Karvel meget over, at han var saaledes greben med rigtigt Forræderi. Hans Fæstemø, Jomfru Gloriant, mærkede det, thi sagde hun til ham: Sørg ikke, men giv dig tilfreds; jeg vil skaffe ham min Faders Venstab. Da Olger kom ind for Soltanen, sagde denne til ham: Er du den Olger Danske, som har slaget mine mange stolte Kæmper ihjel, og mange andre af mine trofaste Mænd, saa at alle Tyrkerne ere rædde for dig? Evi vorde dig, du slemme christne Mand! at du turde sætte dig op imod mig eller imod min Gud Mohamed. Saa slog han Olger i Panden med en Stav, saa han blødte. Olger svarede: Jeg tilstaaer det, at jeg slog dit Folk ihjel, og kan jeg komme løs igjen, da skal jeg sende flere til Helvede af dine bedste Mænd efter dem. Jeg sværger og ved min christne Tro, at havde jeg saaledes Magt over dig, som du nu har over mig, da skulde du ikke leve en Time længere. I det samme kom Kong Karvel ind til Soltanen og sagde: Kjære Herre! jeg vilde ikke for Halvdelen af mit Rige, at

Olger skulde bleven grebet med saadant Forræderi, at jeg derfor herefter skal kaldes en Forræder i andre Lande og Riger, hvilket Navn jeg altid beholder, om han bliver holdt fangen; thi beder jeg eder inderlig, vældige Herre! at I giver ham løs igjen, da vil jeg være eders Tjener, ihvor jeg kan. Vil I ikke gjøre det, da vil jeg ikke have eders Datter, Jomfru Gloriant, men blive eders aabenbare Fjende og ride til Keiser Karl. Da han hverken kunde faae ham løs ved Bøn eller Trusel, gif han ud fra Soltanen. Kong Sandonius kom ogsaa den store Belgjerning ihu, som Olger havde gjort ham tilforn, da han gav ham løs af Fangenskab; thi gif han ogsaa ind til Soltanen og sagde: Mig tyktes, det er bedst, at I holder Olger fangen, for, hænder det sig saa herefter, at een af eders Konger bliver tagen til Fange af de Christne, da kan I ubløse ham med Olger Danste.

Soltanen behagebe vel hans Raad, og Jomfru Gloriant bad, at hun maatte lade ham bevare i Fængsel. Faderen svarede, at han var dermed tilfreds, dog under det Vilkaar, at han skulde komme tilstede, naar han paaæstede. Hun gjorde det meest, fordi hun vilde gjøre sin Fæstemand til Billie dermed. Siden gif Kong Sandonius ind til Olger i hendes Sal og hilfede ham venligen, fordi han soer saa kjærlig med ham, da han var hans Fange. I det samme begyndte Jomfru Gloriant at tale om sin Fæstemand, Kong Karvel. De lovede saa og prisede ham meget

for hans store Manddom og Edelheds Skyld. Der- ved sukkede hun ganske svarlig og gav sig saare, at hun ikke kunde komme i Tale med ham. Om Mor- genen derefter kom Kong Silimander og sagde til Soltanen: Kong Karvel lader eder bede for hans yd- myge Tjenestes Skyld, at I vil give Dlger løs af Fængslet; vil I ikke gjøre det, saa vil han ride til Reiseren. Soltanen svarede: Jeg vil ingenlunde give ham løs for Kong Karvels Bøn eller Trusels Skyld; jeg bryder mig ei heller stort om ham, og jeg vil give min Datter til en anden Mand, ligesaa mægtig og høibaaren, som han er. Der Kong Karvel fik dette Svar, fornam han vel, at det ikke hjalp synderligt, at han lod tale eller bede for Dlger. Thi klædte han sig i sit Harnisk og red saa bort til Keiser Karl og sagde til ham: Mægtige Herre! jeg vil nu give mig velvillig i Fængsel for Dlger Danste, til Tegn, at jeg aldeles Intet vidste af det Forræderi, som førte ham i Snare. Da Keiseren saa hans gode trofaste Hjertelag, at han for Dlger Danstes Skyld vilde overgive sin Fæstemø og hendes Fader Soltanen, modtog han ham venligen og viste ham stor Hæder og Ære. Siden spurgte han, hvorledes det gik med Dlger Danste. Kong Karvel svarede: Han er tagen til Fange, og Jomfru Gloriant lader ham vogte, og holder ham meget høimodigen, som han fuldvel er værd for sin store Manddoms Skyld.

Soltanen forbyder sin Datter at elske Kong Karvel, fordi han drog til Keiseren for Olger Danstes Skyld.

Da Soltanen spurgte, at Kong Karvel var hos Keiseren, blev han derover hastig og vred, thi lod han strax kalde sin Datter, Jomfru Gloriant, for sig og bød hende strengeligen, at hun aldrig skulde have nogen Billie eller Kjærlighed til Kong Karvel, men slaae ham aldeles af sin Hu og sit Hjerte og ikke mere tænke paa ham; han vilde give hende en anden Mand, der var lige saa rig og mægtig, som han. Over disse Ord blev hun ganske bedrøvet, men hun svarede Intet. Der hun kom i sit Pallads igjen, græd hun bitterligen og sagde Olger Danste de Ord, hendes Fader havde sagt til hende. Olger bad hende give sig tilfreds og haabe det Bedste. Hun svarede: O vee mig arme Pige! hvad skal jeg sige, tænke, tale eller gjøre? thi jeg kan ingenlunde, og jeg vil ikke heller, overgive den Kjærlighed og store Billie, som jeg har til den hæderlige Kong Karvel, min kjære Fæstemand, skulde jeg end derfor miste mit Liv. Ingen Pine, Plage eller Nød skal nogen Tid stille vor Kjærlighed ad; jeg vil elske ham, som jeg gjorde før, af ganske Hu og Hjerte, saa længe jeg lever, og jeg vil gjerne velvillig lide al den Sorg, Vee og Baande, som min Fader vil bringe over mig for hans Skyld. Olger sagde til hende igjen: Allerfomdeiligste, høibaarne

Jomfru! jeg raadte eder før, saa gjør jeg endnu, græd og sul ikke, som I gjør; thi dermed forværver I eders klare Syn og deilige Dine. Vil I ikke lade af at sørge, bliver I snart syg og bleg. Overgiv den falste, forbandede Tro, som I nu er forblindet i, og tilbed ikke længer Mohamed eller de andre Afguder og Djævole, til eders Sjæls Forbømmelse, men følg mig til eders Fæstemand i Keiserens Gaard, og lader eder begge christne og døbe, da faae I siden Himmeriges Rige tilhobe med Lyst og Glæde foruden Ende. Vilde I begge lade eder christne, som jeg haver sagt, da giver Keiser Karl eder siden baade Land og Rige, og gjør Kong Karvel saa mægtig og rig, som han haver været nogenstinde tilforn. Hun svarede: Jeg vil ingenlunde forsværge min kjære Gud Mohamed, og ei heller lade mig christne, ellers vil jeg gjerne gjøre, hvad I mig raader og siger. Allermest undrer mig, at Kong Karvel, som før elskte mig over alle Menneſter paa Jorden, og var tilrede at lade sit Liv for mig, at han nu vilde overgive mig for eders Skyld og ride velvilligen i Fængsel hos Keiseren, som var hans Fjende. Olger svarede: Hans Ridderære tvang ham til at gjøre det; thi han vidste vel, at jeg blev ført fangen hid med Forræderi for hans Skyld, dengang han bød mig i Kamp med sig paa Tro og Love.

Kong Burmand af Egypten bliver indført i Rom af Soltanen med stor Hæder og Ære.

Paa denne Tid fik Soltanen Bud, at Kong Burnamandus af Egypten var nær ved Rom med et stort Antal Folk, som han havde ført ham til Hjælp imod de Christne; thi lod han kalde sin Søn, Kong Danemund, til sig og bød ham strax lave sig til at ride ud ham imøde. Siden rede de begge tilhobe og førte ham ind i Rom med stor Hæder og Ære. Denne samme Kong Burnamandus af Egypten var en mægtig, stærk Kæmpe, og han kaldes almindelig paa dansk Burmand; derfor vil jeg ogsaa kalde ham saaledes herefter i denne Krønike, at Alle, som høre eller læse hans Navn, skulle vide, hvad Mand han var. Der denne Kong Burmand havde været hos Soltanen nogen Tid, da begjærte han hans Datter Jomfru Gloriant til Ægte. Soltanen svarede: Jeg havde givet hende en Fæstemand, som hedder Kong Karvel, men nu er han redden bort fra mig til Rejsen, at være min Fjende. I kan vente godt Svar, naar jeg næiere faaer overveiet denne Ting. Saa kaldte han Kong Danemund ind til sig og raadslog med ham om, hvad han skulde gjøre. Denne svarede: Kong Karvel er den allermægtigste Konge i Østerland, og dertilmed en deilig Mand og stolt Kæmpe, from og stærk til al Manddom; han kom eder til Hjælp

med to og tredive Konger og med alt deres Foll. J har og før givet ham min Søster, Jomfru Gloriant; mægtige Fyrsters Ord bør holdes ubrødelige, og mig tykkes, det er bedst, at J først lade forfare hos ham, hvad han herved vil gjøre. Faderen sagde: Esterdi han ikke holdt mig Tro og Love, men gif over til min Fjende, da vil jeg ikke, og jeg bør ei heller, raade med ham eller sige ham til, om jeg vil give min Datter en anden Mand. Saa lod han kalde Jomfru Gloriant til sig, og gav Kong Burmand hende strax til Ægte, og bad hende, at hun skulde derpaa række ham sin Haand. Hun vilde ingenlunde gjøre det, hverken med det Gode eller med det Onde, ei heller for Gave eller Trusel, hvorover hendes Fader blev forstrækkelig vred og slog hende en Staal Biiin, som han skulde have drukket af, lige i Dinene. Siden gif hun paa sit Pallads igjen og sagde Olger Danste, hvad hende var skeet hos Faderen. Han sørgede saare meget over, at Kong Burmand skulde faae hende til Ægte fra Kong Karvel.

Om Morgenen derefter rustede Kong Burmand sig med et kosteligt Harnisk og Løi, og red saa hen for Keiserens Paulun, og raabte høit og sagde: Er her nogen stolt Kæmpe eller god Hofmand i Keiserens Gaard, som lystet at vove en Dyst med mig, han komme strax ud paa Banen. Da var der Een, som hed Godfred Reimand, han red ud imod ham, thi han var en mægtig og dristig Kæmpe. Men det lykkedes ikke bedre for ham, end at Bur-

mand rendte ham af Hesten, og tog strax samme Hest og førte den tilbage med sig. Siden gik han ind til Soltanen og sagde: Jeg kommer fra Keiserens Hær; der rendte jeg hans ypperste Ræmpe af Sadelen, og til Legn, at saa er, har jeg hans Hest her med mig. Jeg spurgte og fornam der underlige Tjender, som meest vedkomme dig desværre! men jeg vil give dig dem tilkjende, at du kan forhindre det, om det ellers er muligt. For nogle Dage siden, da lod din Datter, Jomfru Gloriant, sig hemmeligen lukke ud heraf Rom en Nat, og red saa bort til Keiseren med Ulger Danste, og lod sig der christne med sin Fæstemand, Kong Karvel, og de forsvore begge vor mægtige Gud Mohamed og alle vore andre Guder. Da det var gjort, red hun strax igjen tilbage samme Nat, at du og Ingen det skulde mærke; og for du veed noget deraf, da forraader hun dig og dit Folk i Keiserens Hænder. Ved disse Ord blev Soltanen meget hastig og vred, thi han troede strax denne Legn, som ham var sagt, og han sendte Bud efter hende. Der hun kom ind for ham, da sagde han strax til hende: Du vanartige Menneske! hvem slægter du paa, mens du gjør saadanne forræderlige Stykker, at du vil forraade mig og alt mit Folk i Keiserens Hænder? Hvo har gjort dig saa galen og blind, at du saa stammeligen vilde forsværge vor tjære Gud Mohamed? Tvi vorde dig din slemme Udyd! Dermed slog han hende ved Diet, at hun

styrtebe til Jorden, og drog hende i Haaret, og traad hende under sine Fødder, og slog hende siden med sin Stav, saa længe han kunde formaae, og han havde visselig slaget hende ihjel, havde ikke de mægtige Konger og Fyrster, som vare tilstede, bedt for hende og taget hende med Magt af hans Hænder. Der hun kom noget til sig selv igjen, at hun kunde tale for Suk og Graad, da sagde hun til sin Fader: Jeg undres forligen, at I, som er en gammel Mand, og dertil med meget viis og klog, vil sætte mere Tro og Lid til den fule Forræder, Kong Burmand, end til mig, som er eders eget Kjød og Blod, efterdi I lader ham tage Tungen af Munden paa eder med hans forræderste Ord, som han har paadigtet mig uden al Grund og Aarsag. Jeg vil aldrig forsværge min Gud Mohamed, jeg vil ei heller lade mig christne, eller gjøre noget Forræderi mod eder eller mod eders Folk, saa længe jeg lever; thi vil jeg strax love Kong Burmand en Kamp for min retfærdige Sag og min Ustydighed, og derpaa lægger jeg min bedste Guldhjæde til Pant.

Saa besøel hendes Fader to mægtige Konger at vogte og tage vare paa hende, som paa en anden Fange, at hun ikke skulde flye eller rømme bort, før hun fik Rogen, som vilde gaae i Kamp for hende mod Kong Burmand, at bevise hendes Ustydighed med Sværdet, som da var Skif og Brug. Saa ledte de hende bort til det Pallads, som hun skulde være fangen i. Der sørgede hun ganske svarligen, mere for det

Førræderi; som hende var tillagt uden ringeste Aarsag, end hun gjorde for de Slag, hun havde faaet. Hun tvivlede og fast, at hun Ingen stulde faae, som vilde vove sit Liv for hende imod samme stærke Kamp. Omfider kom hende ihu den store Maaedom, som Olger Danste havde viist tilforn i Orlog og Krig; thi klagede hun sin Sorg og Nød for ham og sagde, hvorledes hun havde udlovet en Kamp imod Kong Burmand for sin Ære og Ustyld; og begjærte derfor, at han vilde paatage sig denne Kamp for hende, for hun vidste sig ingen anden Hjælp. Dersom han vilde gjøre det, da vilde hun vise ham stort Vensteb for, og siden tage ham til Huusbonde, om Kong Karvel blev slagen ihjel eller døde fra hende. Olger svarede, at han gjerne vilde gaae i Kamp for hende.

Siden gif Jomfru Gloriant til sin Fader og havde Olger Danste med sig. Soltanen spurgte, om hun havde fundet Nogen, som vilde gaae i Kamp for hende. Da svarede Olger: Jeg tilbyder mig her aabenbare at møde i Kreds mod Kong Burmand paa hendes Begne, og jeg vil vove mit Liv paa, at hun er ustyldig i den Sag, som han har tillagt hende, og jeg lægger her min Staalhandske til Pant derpaa. Kong Burmand tog strax Handsken op til Tegn, at han vilde møde. Da sagde Soltanen: Olger! du skal sætte større Pant i denne Sag, thi det gjælder min Datter og en mægtig Konge. Olger svarede: Jeg vil sætte Kong Karvel til Borgen for mig, om

han frit maa komme hid og ligeledes igjen tilbage. Soltanen sagde, at det saa maatte stee foruden al Hinder. Saa skrev Olger Keiseren og Kong Karvel til, hvorledes denne Sag havde tildraget sig, og begjærte derfor, at Kong Karvel vilde komme og være til Gidsel for ham. Kong Karvel bad sig strax Løb dertil af Keiseren og red til Rom. Som han kom ind i Staden, da mødte han Kong Burmand paa Gaden og sagde strax til ham: Er du den Løgner og Skalk, som tillagde mig og Jomfru Gloriant, min Fæstemø, det Forræderi, som vi aldrig tænkte eller gjorde? Saa drog han sit Sværd og havde visse- lig hugget ham ihjel, vare ikke de andre Herrer komne derimellem. Soltanen spurgte ham siden ad, om han vilde være til Gidsel for Olger Danste. Kong Karvel svarede: Jeg vilde altid gierne gjøre det, allige- vel jeg ikke blev bedt derom. Kong Sardonius sagde og ligesaa. Herover blev Soltanen glad, at han kunde faae at vide, hvad der var Sandhed, og sagde, at de skulde fægte sammen paa den D, som Kong Karvel og Olger Danste for fægtede tilhøbe paa. De samtykkede paa begge Sider, og Olger blev derved inderlig glad, at det maatte stee der, fordi han saa kunde see Keiserens Hær og Paulun paa den anden Side nær ved Den. Han meente og, at han des- ydermere vilde betee sin Styrke og store Manddom, naar de Christne kunde see derpaa.

Olger Danske kommer i Kamp med Kong Burmand og slaær ham ihjel.

Om Morgenen, der de skulde ud paa samme D, da kaldte Soltanen dem begge for sig og sagde: Hvo som vinder i denne Kamp, ham skal jeg give store, dyrebare Gaver, men hvo som taber den, han skal hænges midt paa Roms Gade. De svarede, at de dermed vare tilfredse. Siden gav Kong Karvel Olger Danske sin Hest, Harnist og Skjold, og et dyrebart Sværd, hvilket han havde saa kjær som et Kongerige, og hvilket han kaldte Kortone. Det samme Sværd er endnu i Frankrig i et Kloster af St. Bents Orden, som Olger Danske stiftede i Staden Meaux (Mo), ti Mile fra Paris. Bladet derpaa er tre Alen langt og een Fod paa Bredden, der holdt hverken Harnist eller Pandser for samme. Karvel sagde til ham: Hold dig mandelig, som du er vant til at gjøre i Orlog og Krig, thi det gjælder Jomfru Gloriant's Ære samt vort eget Liv. Olger bad Soltanen, at han vilde mage det saa, at ham ikke stete saadant Forræderi, som ham stete før paa samme D, der han blev fangen. Thi bød Soltanen strax over al sin Hær, at ingen af Tyrkerne, Saracenerne eller Hedningerne maatte komme dem nærmere, naar de kom tilhobe i Kredsen, ened man kund længst skyde eller jage med en Piiil, under Livs og og Æres Fortabelse. Der de kom ud paa Den,

kom der en Francker til Olger Dausse og bad ham hemmelig, at han skulde rømme til Keiseren hiinsides Den, og ikke slaæes eller gaæe i Kamp imod Burmand, fordi han var overmaade stærk. Olger svarede: Jeg vil hellere døe i denne Kamp, end jeg vil flye eller rømme, og derved bryde Tro, Ære og Love. Ald kun bort til Keiseren og hils ham og alle hans gode Mænd paa mine Begne. Som han saa talede med ham, kom Kong Burmand ridende paa en overmaade stor og prægtig Hest, som han kaldte Brifort. Den sprang med ham hele tredive Fod med hvert Spring, endstjøndt han sad paa den i sit fulde Harniss og Lvi.

Nu stødtes der i Vasunerne, og de rendte sammen, som to glubende Løver. De brøde deres Glavind itu paa hinanden, og bleve dog begge stødende paa deres Hefte. Siden hug de svarligen paa hinanden, at der flos Ild og Gnistre af begge deres Harniss og Sværd. De værgebe sig længe mandeligen mod hinanden, saa at ingen af dem blev saaret, for de vare begge to gode Fægtere. Herover forundredes Alle, som holdt omkring at see derpaa. I det samme hug Olger til Burmand i den Hensigt, at fløve hans Pande, men han bukkede sig hastig ned for ham, saa at han ikke ramte uden den øverste Part af hans Hjelm, og en Guldkrands, som sad derpaa. Denne hug han af, og et Stykke af hans Harniss paa Arlen, saa at han blev let saaret. Kong Burmand blev derover saare vred og hug til ham igjen

og fløede et stort Stykke af hans Skjold, saa det fløi hen i Græsset. Dlger hug saa drabelig paa hans Hjelm igjen, at han saarede ham i Hovedet, saa han svarligen blødte. Da sagde Kong Burmand til ham: Den, som gav dig dette gode Sværd, han havde dig tjærens, end sig selv. Da hug han saa fast paa Dlger, at han fløede hans Skjold aldeles i Stykker. Men Dlger hug saa hastelig til ham igjen, at han tabte sit Sværd, skjøndt han holdt det i begge sine Hænder. I hvilken stor Sorg og Bedrøvelse fik nu alle Dlgers Benner, der de saae, at han havde hværken Skjold eller Sværd, som han kunde væрге sig med. Kong Karvel og hans Tjenere sørgede bitterligen. Jomfru Gloriant og hendes Jomfruer græd og jamrede, fordi de alle frygtede, at han skulde tabe; thi hans Fjende, Kong Burmand, var ham hadst og ond. Dgsaa Keiser Karl sørgede svarligen, og bad alle Christne læse og bede for ham; thi han var deres eneste Trøst og Haab imod alle deres Fjender: Tyrker, Sarasener og Hedninger. Dog turde Ingen yde ham nogen Hjælp, for de svare Forbud og Trusler, som Soltanen før lod udgaae derom. Men i det samme rendte Dlger til ham, og bødte for sig med sin Stritshammer, til han kom op under ham, og slog hans Sværd af begge hans Hænder. Saa lod Burmand sin Hest springe tre eller fire Spring bort i den Mening, at han vilde gjøre en Vending til ham igjen, saa at han kunde rende ham omfuld, for hans

Hest var overmaade raff og stærk. Imidlertid steg Olger snarligen af sin Hest, og greb begge deres Sværd, og kastede Kong Burmands Sværd strax ud i Elven, og bad ham stige af Hesten ned til sig, ellers vilde han strax stikke den ihjel under ham. Burmand svarede: Spar min gode Hest, jeg vil stige af til dig. Der de begge stode i Krebsen sammen igjen, da hug Olger en stor Part bort af hans Hjelm. Men Burmand sprang op i Favn paa Olger, og brødes saa længe med ham, at han fik ham omkuld. Olger holdt alligevel sit Sværd fast i sin høire Haand, og brødes længe med ham, stundom var den ene under neben og stundom den anden. Burmand fik sin Daggert ud, og stak tre eller fire Gange mod hans Hals og meente, at han havde kunnet skjære Struben over paa ham, men Olgers gode Hjelm og Brynjetrave bevarede ham, at han ikke blev saaret. Omfider fik Olger slidt sig løs fra ham, og hug da svarligen paa ham, og kløvede hans Hjelm og Hoved ned i hans Hals, saa at han styrtede død til Jorden. Da blev Soltanen glad, at hans Datters Ære og Rygte blev frelst, idet Kong Burmand, som tillagde hende dette Forræderi, faldt i Kampen mod Olger Danske. Kong Karvel og Jomfru Gloriant samt alle deres Benner vare glade, at deres Kæmpe havde vundet denne Seier. Keiser Karl og alle Christne, som laae paa den anden Side af Den, glædede sig ogsaa storligen over den Priis og Ære, som Olger Danske fik, fordi

han slog den mægtige Kong Burmand ihjel, og fordi Jomfru Gloriant's Ære var bleven beffjernet.

Siden steg Olger paa Kong Burmands Hest, som var meget snar og stærk, og lod den føomme over Elven, og red saa bort til Keiser Karl. Der Keiseren det saa, da red han imod ham. Olger hilste og takkede ham storligen for alle hans Velgjerninger, og bød ham saa Godnat, og vilde strax ride tilbage igjen. Men Keiseren sagde: Bliv hos os, mens du er her, vi ville belønne dig rundeligen for den Manddom, som du nu viste. Olger svarede: Kjære Herre! det maa ikke være, thi jeg vil holde Ære, Tro og Love, og ride til Soltanen igjen og frelse Kong Karvel, som sidder i Fængsel og til Gidsel for mig, siden vil jeg komme til eder, det snarest jeg kan slippe fra Soltanen. Keiseren svarede: Bliv hos mig, jeg vil snart løse eder begge af Fængsel. Olger vilde alligevel endelig ride til Rom igjen og holde sit Løfte, men Keiseren bad ham kjærligen, og bød ham paa hans christelige Tro, at han skulde blive hos ham; thi han vilde strax drage for Rom og beleire Soltanen. Medens dette skete, havde Kong Burmands Folk af Ægypten og de mange Tatarer, som han førte med sig, yppet stor Kamp imod Soltanens og Kong Karvels Folk, fordi deres Konge var slagen af Olger Danske for Jomfru Gloriant's Skyld.

Keiseren kommer ind i Rom, og der bliver Soltanen og hans Søn ihjelslagne.

Medens de saa sloges indbyrdes i Rom, da kom Keiseren ind i Staden ad en Port, som stod aaben, og havde med sig alle sine bedste Kæmper og gode Mænd. Han lod alligevel en stor Deel af sit Følk stige over Muren paa alle Sider og besætte alle Portene, paa det at ingen af Fjenderne skulde nogensteds undkomme. Der Soltanen og hans Søn, Kong Danemund fornam, at Keiser Karl og de Christne vare i Staden, da bad han alle Konger, Kæmper og Følk, som han havde med sig, at de alle vilde staae mandigen og slaae dristigen paa deres Fjender, som det sig burde, thi det kostede ellers deres Liv og Guds. Saa red han og hans Søn, Kong Danemund, ned fra deres Pallads. Som de kom ned paa Kampflor, som er et stort Torv i Rom, mødte dem først Olger Danske, som han red for Keiseren; thi rendte han strax til Kong Danemand og stak ham tvært igjennem med sit Glavind, at han styrtede død til Jorden. Soltanen, hans Fader, rendte imod Keiseren i den Hensigt, at han vilde hævne sin Sønns Død paa ham. Men Keiseren blev før rede, og gjennemborede hans Hals, at han faldt død til Jorden. Siden bleve tyve Konger slagne med alt deres Følk, Tyrker, Sarasener og Hedninger, og alt Soltanens og Kong Burmands Følk, Tatarer, Morianer og Egypter, saa at de

vare utallige, som faldt paa deres Side. Der vare og mange af dem, som søgte til Portene, og vilde have rømt og flygtet af Staden i deres Behold, men Reiserens Folk, som laae i Baghold for dem, sloge dem alle ihjel, ligesom de kom ud. Somme krøbe ogsaa over Muren, men de Christne toge allevegne imod dem. Keiser Karl mistede i dette Slag i Rom sex tusinde Mand. Der Keiseren havde vundet denne Seier, da gik han i Kirken, takkede og lovede Gud, at han havde undt ham Overhaand og Magt over den hellige christelige Troes Fjender. Siden gik han op paa Soltanens Pallads, og der mødte han Kong Sandonius og Kong Karvel, som var Gidsel for Ulger Danste; Jomfru Gloriant gik ogsaa ud imod ham. Keiseren modtog dem alle hjærligen, og bad dem siden til Bords med sig. Han satte Kong Karvel nærmest sig selv, og Jomfru Gloriant tvært over for ham, og Ulger Danste nærmest hos hende. Dernæst sad Kong Sandonius, og siden de andre Konger og Hertuger, som fulgte Keiseren. Der Maaltidet var endt, tog Keiseren Kong Karvel over til en Side, bad og raadte ham hjærligen, at han for sin Sjæls Salighed vilde overgive den falske Tro, som han var bunden i, og annamme den rette Tro med Daab og Christendom. Han sagde ydermere til ham: Vil du lade dig døbe, da vil jeg give dig saa gode Lande og Riger her i Christenheten, som du haver i det store Indiens Land, hvor du har hjemme. Kong Karvel svarede: Bældige

Herre! jeg takker dig for dit gode Tilbud og ligeledes for alle dine Belgjerninger; jeg kan dog Intet gjøre derved, før jeg faaer raadsfort mig derom med mine Frænder og Venner. Du haver mit Liv i dine Hænder, jeg vil hellere miste det, end jeg vil lade mig christne. Men jeg lover dig paa Tro og Ære, og sværger ved Mohamed, min øverste Guds Navn, at jeg vil være din og Olger Danstes trofaste Tjener, saa længe jeg lever, naar og hvor I mig tilsiige og have behov. Keiser Karl blev fortørnet og halv vred paa Karvel, fordi han ikke vilde lade sig christne; thi gif han bort fra ham over paa den anden Side af Hallen, og lod kalde Jomfru Gloriant til sig, og bad og raadte hende, at lade sig christne og følge med ham til Paris i Frankrig, der vilde han give hende den mægtigste Kæmpe, som var i al Christenheden, Olger Danste, Kongen af Danmarks Søn, som nu frelst hendes Hæder og Ære, og vovede sit Liv for hendes Skyld. Han vilde give dem Slot og Fæste og Hertugdømme med anden stor Rente, at de skulde faae nok at holde sig med. Jomfru Gloriant svarede og sagde: Bældige og mægtige Fyrste! jeg takker dig hjærligen for dine gode Tilbud, men jeg beder dig ydmygen, at du vil have mig undskyldt; thi du veed vel, at ret Kjærlighed kan ikke vel udsluktes eller forglemmes. Jeg kan ingen Anden elske end Kong Karvel, min Fæstemand, skulde jeg end derfor lade mit Liv. Jeg veed vel, at Olger Danste er en bedre Stridsfyrste

og stærkere Kæmpe end han, og har nu vovet sit Liv for mig og frelst min Ære, derfor vil jeg være hans Tjenerinde alle mine Dage, og døde Kong Karvel eller blev mig røvet i Orlog og Krig, det min Gud Mohamed forbyde, saa vil jeg ingen anden Mand tage uden Olger Danste alene, saa længe jeg lever.

Olger kom siden ind, og takkede Jomfru Gloriant i Keiserens Nærværelse, fordi hun foer vel med ham, medens han var fangen hos hendes Fader. Der han fornam, at hun ingenlunde vilde lade sig christne, da bad han Keiseren at lade dem fare deres Vej til Indiens Land igjen. Keiseren lod nu kalde Kong Karvel og Jomfru Gloriant for sig tillige og sagde: Jeg giver eder begge aldeles frie, fordi Olger Danste beder for eder, og for al den Godhed og Ære, som I have beviist ham. I maae fare til eders Rige; dog maa du, Kong Karvel! aldrig mere føre Orlog og Krig nogensteds imod Christenheden efter denne Dag. Kong Karvel takkede ham storligen og svor ved sin Gud Mohamed, at han vilde være hans og Olger Danstes Tjener, saa længe han levede. Derpaa gjorde han sig rede til at drage bort. Olger blev meget bedrøvet, da de skulde ride af Staden, og han lovede dem begge, at han snart vilde komme til det store Indiens Land, som de skulde boe i, og dermed skiltes de ad. Kong Sardonius fulgte med dem, thi han var ogsaa udfriet af sit Fængsel.

Keiseren overantvorder Pave Leo Roms Stad, og drager siden ad Paris til igjen, og giver Olger Danske Slotte og Borge.

Der Keiser Karl havde ordnet alle Ting i Rom efter sin Villie, da kaldte han sit Raad for sig, og spurgte dem ad, hvem de vilde raade ham til, at han skulde overantvorde Roms Stad og Rige, mens han foer til Frankrig igjen. Erkebisp Turpin svarede ham, at det var bedst, han antvorde Paven dem at styre og regjere. Saa sendte Keiseren strax Brev og Bud efter Paven, som hed Leo, og var da i Staden Susa nær ved Rom. Keiseren gik ud af Staden imod ham, og førte ham ind med Kors og Fane, og ledte ham siden ind i St. Peders Kirke og satte ham paa hans Pavesæde. Der lyfte nu Paven Belsignelse over ham og alt hans Folk, og Alle takkede og lovede Gud for den Seier, som de havde vundet over deres umilde Fjender: Tyrker, Hedninger og Sarasener. Saasnart Keiseren kom til Paris, stævnede han alle Herrer og fribaarne Mænd i Riget til sig, og lovede og prisede Olger Danske fremfor alle Andre for den store Manddom, som han havde ladet see i denne Orlog og Krig. Han bød dem alle at hædre og ære ham for den store Seier og Priis, som han havde vundet over den hellige christelige Troes Fjender. Siden gav han Olger Danske og hans Arvinger fire Slotte i Frankrig med al deres Rente og Tilliggelse til evindelig Arv

og Cie. Han gav ham og, med Rigsraadets Samtykke, i Pitarbiet et Hertugdømme, som kaldtes paa Fransk Beauvoisin, (Bovoaseng) hvilket paa Dansk hedder deiligt Nabolav. Dertilmed gav han ham et Grevskab i Doreburgundien, oven for Paris henimod Kampanien, som kaldtes Beaumont (Bomong) paa Fransk og deiligt Bjerg paa Dansk. Siden gav han ham meget Guld og mange Penge og ædle og dyrebare Stene. Mens Olger var i Paris, skrev Elisene ham til fra Pitarbiet, at hun havde faaet en Søn, som hun havde kaldt Boldevin, og bad hun ham saare at komme til hende og see sin deilige Søn. Olger blev meget glad, da han fornam, at han havde faaet en Arving; thi sendte han hende mange kostelige Gaver og store Klenodier, og dertil skjøne Klæder af Damask, Fløiel og Gyldenstykke, og skrev hende til, at han snarligen vilde komme til hende og see sin unge Søn.

Olger Danske beder om Lov af Keiseren til at drage hjem, sin Fader til Hjælp imod Russer og Tatarer.

Paa den Tid vare her komne utallige Fjender ind i Danmarks Rige, Russer og Tatarer, som skjændte og brændte alt det, de kunde overkomme. De sloge ihjel baade Mænd og Qvinder, de sparede hverken Unge eller Gamle, de rev alle Klostre og Kirker ned, og opreiste deres Afguder istedetfor dem.

De havde beleiret Kong Gøstrif, Olgers Fader, saa stærkt, at han ikke kunde undkomme, eller faae Undsætning nogensteds fra; de havde og slaget Størstedelen af hans Folt ihjel. Der Dronningen fornam, at han stet ikke kunde staae sig imod sine Fjender, da raadte hun ham, at han skulde skrive til Keiser Karl om Hjælp og Trøst; thi han vilde altid gjerne bestjerme alle christne Menneſter imod Hedninger, Tyrker og alle andre onde Uchristne. Kongen svarede: Jeg vil hellere give mig villig i Fængsel under Tyrkerne, Hedningerne og Russerne, end jeg vilde bede om Hjælp af ham; for jeg haver tilforn viist ham saa stort Hovmod. Dronningen fornam vel, at det var en ret Guds Hævn, som nu overgik Kongen, efterdi ingen af hans eller hendes Slægt og Benner vilde give dem nogen Undsætning. Hun vidste ogsaa vel, at han tilforn overvandt alle de Lande og Riger med Herreskjold, som her laae omkring, og han kunde nu ikke bestjerme sine egne Lande og Riger for udvortes Fjender. Thi troede hun visseligen, at vor Herre vilde plage ham aabenbarligen for hans Misgjerninger. Der hun ingenlunde kunde formaae ham til at bede om Hjælp af Keiseren, da tog hun en Nat hemmelig hans Indsegl, mens han sov, og lod saa skrive et hemmeligt Brev til Keiseren i Kongens Navn saa lydende: Kong Gøstrif af Danmarks Rige sender eder, allerfommægtigste og vældigste Herre Keiser Karl, sin ydmygste Tjeneste og Hilsen! O ædle, høibaarne

Fyrste! den store Mildhed og Barmhertighed, som J altid pleier at vise mod alle christne Menneſter, maatte vel give mig Mod og Driftighed til at bede om Hjælp og Trøst af eder mod mine Fjender, som fordærve mine Lande og Riger, havde jeg ikke tilforn gjort eder ſaa ſtor Skade og dermed forspildt eders Venſkab; thi tør jeg nu ikke bede om Hjælp af eder paa min egen Perſons Begne. Men jeg beeder ydmygen for mine fattige Underſaatter, ſom ere christne Menneſter, at J formedelſt den Magt, J haver af Gud, den Almægtige, vil hjælpe dem imod deres Fjender: Ruſer, Tyrker og Hedninger, ſom hartad have dem fordærvet og gjort til Intet, forat de ikke alle ſtulle blive ſlagne og myrbede. Hermed eder Gud den Almægtige befalet til evig Tid! — Der Dronningen havde forſeglet dette Brev, da ſendte hun en Frænde til Keiſeren dermed, Kongen uvitterligt. Dette Bud kom ſnarlig frem, og flyede Keiſeren Brevet. Da han havde læſt det, og ſeet Kong Gøtriks Navn deri, blev han ſaa vred, at han ſtiftede Farve i ſit Anſigt flere Gange. Det mærkede Hertug Reimis, Kong Gøtriks Frænde, thi tog han ſtrar ſamme Bud med ſig ud af Hallen, og bad ham blive hos ſig til om anden Dagen, indtil Keiſeren maatte ſaae andet Sind og mildes igjen. Olger Danſte var ikke tilſtede, da Budet kom, og hans Stifmoder turde ikke heller ſkrive ham til om Hjælp, thi hun var altid tilforn paa hans Bærſte. Om Morgenen gik Hertug

Neimis med samme Bud til Keiseren og bad, at han vilde forbarme sig over de fattige Christne i Danmark, Sæxen og Benden, at de ikke saa ynfeligen skulde myrdes af Tyrker, Hedninger og Russer. Keiseren svarede: Gud unde ham saamegen Nød og Plage, som mig lyster at høre og see paa ham, og som jeg vil unde ham nu og altid med en god Billie, at han maatte her i Verden ret gjøre Bud og Bedring for det store Hoovmod, som han viste imod mig, idet han lemlæstede mine hæderlige Sendebud. Hører jeg, at nogen christen Herre eller Fyrste yder ham Trost, Hjælp eller Bistand, da skal jeg lade hugge Hovedet af ham.

En Dag eller to derefter kom Olger Danske til Keiseren, som strax sagde til ham: Olger! det gjøres nu vel behov, at du kommer din Fader til Hjælp imod hans Fjender, som have slet fordærvet hans Lande og Riger, thi er det bedst, at du drager hjem til ham. Olger svarede: Kjære Herre! jeg vil gjerne rette mig efter eders gode Raad og Billie, thi vor Herre i Himmelen har budet, at vi skulle elske vore Forældre. Der Keiseren fornam, at Olger var rede at drage bort, da turde han ikke tage sine Ord tilbage, hvorvel det ikke var hans Alvor, det han før sagde til ham. Saa gav han ham Lov at fare, dog maatte han love, at han ingen Følk vilde tage med af hans Gaard eller af Frankrig, uden sine egne alene. Da han kom hid i Riget, var hans Fader, Kong Gøstrik, myrdet af een af sine egne Tjenere i sin

Seng om Natten, da han sov. Det er troligt, at samme Forræder var kjøbt dertil af hans Fjender. Var Ulger før kommen hid til Riget, da var hans Fader næppe saaledes bleven myrdet; thi alle de Riddere og gode Hofmænd, som vare paa Veien imellem Franckrig og Danmark, hvor Ulger drog frem, de fulgte ham gladelig, uden at kræve Sold, Klæder eller Waaben, for hans gode Rygtes Skyld, at de maatte lære godt Hofværk og ridderlige Konster af ham, som de siden kunde bruge i Orlog og Krig, ihvor de kom til Herrer og Fyrster. Han gav dem alligevel siden alle rundeliggende baade Klæder og Penge, og saaledes fik han dagligt flere. Siden mønstrede Ulger alt det Folk, som han fandt for sig, og sit eget med, og stikke dem i Rad og Række, at hver kunde vide, hvor han skulde staae og blive. Siden brød han op imod Fjenderne, og gjorde dem overmaade stor Skade, endstjondt de vare langt flere paa deres Side, end de vare, som han havde med sig. Han slog saare mange ihjel af dem, saa de øvrige nødtes til aldeles at rømme og flye af Marken, og han forfulgte dem saa svarligen, at ikke mange undkom levende af dem, han fandt for sig. Denne store Seier og Pris vandt han mere ved sin Klogskab og Dristighed, end med den Magt og det Folk, som han havde med sig i Striden. Siden foer han omkring i Landet i tolv Uger tillige, Dag fra Dag, og ihjelslog alle de Fjender, han kunde opspørge og finde, ihvor mange og

stærke de end vare, saa der blev ingen levende tilbage af dem i hele Riget. Derpaa lod han sig krone til Konge her i Danmarks Rige, og blev her i Landet i fem samfulde Aar, og lod opbygge mange Slotte og Byer igjen, som vare ødelagte af Rigets Fjender, og indsatte Hovedsmænd, som skulde styre og regjere Landene og Riget i hans Fraværelse, indtil han kom tilbage igjen fra Frankrig. Der han havde sat alle Ting vel i Lave efter sin Villie, og friet sine Lande og Riger fra alle Fjender, da drog han igjen til Frankrig til Keiser Karl. Han havde med sig mange deilige unge danske Mænd, som vel gjorde Fyldest for gode Hofmænd, ihvor de skulde ride eller fare i Drlog og Krig.

Som Keiseren sad en Vindsedag over Bordet i Paris, da kom han Olger Danske ihu og sagde til sine Tjenere: Hvordan mon det har sig med Olger Danske, efterdi han ikke kommer igjen, som han os lovede? Mens han saa talede, da kom Olger ind ad Døren i Hallen. Der Keiseren blev ham vaer, sagde han til ham: Jeg talede retnu om Dig, og forundrede mig storligen, hvor du blev saa længe, og hvorfor du ikke kom tilbage igjen. Olger svarede: Kjære Herre! I skulde ikke forundre eder derover, thi Tiden løb snart bort for mig, før jeg kunde frie mine Lande og Riger fra udbortes Fjender, og siden fik stiftet mine Ting efter min Villie. Nu er jeg kommen hid til eder, og vil jeg være eders troe Tjenere i Drlog og i Krig imod den hellige christelige

Troes Fjender, saa længe jeg lever. Saa tyssebe han Keiseren, som det var Sædvane, at de skulde gjøre, som tilfagde ham Tjeneste. Keiseren blev glad, fordi han havde faaet denne mægtige, stærke Kæmpe og floge Fyrste i sin Tjeneste igjen, og agtede at bruge ham i Orlog og Krig imod sine Fjender.

Keiserens Søn, Karlot, slaaer Olger Danskes Søn, Boldevin, ihjel med et Skaktavl.

Der Kong Olger Danske var kommen tilbage og havde været nogen Tid hos Keiseren, kom Boldevin, hans Søn, til ham, og blev optagen i Keiserens Tjeneste som Kjærtensvend, for hans Moder var død fra ham. Keiserens Søn, Karlot, fik stor Billie til ham, for han var deilig, ydmyg og danned; han havde og god Yndest hos Alle, dertilmed var han og ganske snild og lystig i sin Snak og Tale, og meget konstig paa allehaande Lege, thi vilde Keiserens Søn altid lege med ham. En Dag, som de legte Skaktavl tilfammen, da begyndte Boldevin, som han pleiede, at tale lystig Snak, omsider sagde han endog til Keiserens Søn i samme Tone: Skatmat! Derover blev han vred og besool, at han skulde tie, thi han tykkedes, at han var ligesaa kunstig paa saadan Leg, derfor blev han hidsig over at maatte høre Skatmat. Boldevin svarede: Kjære Herre! gjør eder ikke vred, fordi jeg taler og skjemter, thi man har ofte større Lyst og Glæde af Snak ved Skat-

taul, end man har af Legen i sig selv. Saa legte de fremdeles. Siden sagde Boldevin til ham igjen af et godt Hjerter, og mente dermed intet Ondt: Herre! I maatte vel hellere truffet anderledes og bedre, end I nu gjorde. Karlot sagde igjen: Ei stille, din forløbne Horesøn! jeg vil ikke vises tilrette af dig. Boldevin sagde: I taler ikke Sandhed, thi min Moder var ingen Hore og ei heller en almindelig Skjøge, for han havde aldrig nogen anden Mand, end min Fader, Olger Danste; havde en Anden sagt saadanne Ord til mig, da skulde det viseligen gjælde hans Liv, om han var min Ligemand. Herover blev Karlot end mere vred, tog Skaffavlet, som de legte paa, og som var af Guld, og slog Boldevin i Panden dermed, at hans Hjerne og Dine hang ned paa hans Hage, og han styrtede død til Jorden. Karlot flyede strax af Slottet, thi han frygtede, at Olger Danste skulde hævne sig paa ham for denne Tilfælde. Der Keiseren spurgte dette, blev han saare bedrøvet, for han frygtede, at Kong Olger skulde hævne det; thi sendte han strax Bud til sin Søn, Karlot, at han skulde gaae i Skjul, at Kong Olger ikke fik Haand paa ham. Olger var paa Jagt, mens dette skete, og havde grebet en kostelig Falk, som han vilde give Keiseren. Som han var paa Veien og vilde baaret den op i hans Vallads, da spurgte en Ven ham ad, hvor han vilde gaae hen? Han svarede: Til Keiseren. Den Anden sagde: Vi en liden

Stund. Det gjorde han, paa det han først kunde faae at vide, hvad der var paa Færde. Nu fik Olger at høre, at hans Søn var dræbt. Han gik strax til ham og kysede hans døde Legeme. Siden spurgte han, hvo der havde gjort det? De svarede: Keiserens Søn, Karlot. Olger klagede ved sig selv: O Bee mig arme elendige Mand! hvad skal jeg herved gjøre? Skal det nu være min Løn for den store Livsfare, jeg har udstaaet for Keiseren, og den troe Tjeneste, som jeg har gjort ham og hans Søn, idet jeg tidt og ofte frelst deres Liv i Orlog og i Krig? Dette er ikke det første fordærvelige Stykke, som Karlot har gjort imod mig, endstjøndt han tilforn ingeninde har kunnet fremme sin Villie, før nu. Jeg sværger ved min rette Tro, at det skal gjælde hans Liv, det første jeg kan finde ham. Jeg skal vogte og vare paa ham saaledes, at han ingenlunde skal undkomme for mig. Hertug Reimis vilde gjerne hushvæle ham og sagde: Kjære Frænde! giv dig tilfreds, det er nu sleet, desværre! Keiseren er en klog og fornuftig Herre, derfor gjør han dig vel Fyldest for din Sønns Død og for denne store Krænktelse. Som de talede tilfammen, kom Keiseren ind i Salen og sagde til Olger Danste: Det er mig høilig imod, at din Søn er slagen ihjel, thi beder jeg dig, at du vil give dig tilfreds; jeg vil gjøre dig Fyldest for hans Død, samt for den Krænktelse, som du har lidt. Olger svarede: Jeg vil ingen anden Bod have for ham, end

Livet af ebers Søn igjen. Ved disse Ord blev Keiseren vred, og bød strax Olger under sit Livs Fortællelse, at han skulde rømme af hans Land og Rige, og gaae sin Vej strax og aldrig mere komme for hans Afsyn. Herover blev Olger mere hastig og vred, end han var før, og sagde: Skal jeg nu endelig rømme, da skal jeg forbryde Mere, end jeg har gjort. Saa drog han sit Sværd ud og hug til Keiseren. Men en fribaaren Mand, som vilde beskyrme Keiserens Liv, sprang imellem. Paa ham flatte Olger Hovedet ned i hans Hals, at han faldt død for Keiserens Fødder. Saa kom mange fribaarne Mænd omkring Keiseren, for at frelse hans Liv; af dem hug Olger strax fire og tyve ihjel og tre hundrede bleve ilde saarede, før han kom af Huset. Mens dette skete, hentede nogle af hans Svende hans Hest og Harnisk for Porten. Strax da han kom ud, sprang han paa Hesten og satte ad Stoven til, som var en Miil derfra. Keiseren bød alt sit Folk at forfølge ham, det snarreste de kunde, og føre ham enten død eller levende tilbage. Han red ogsaa selv med paa en raff Hest. Der han kom noget nær til Olger, kjendte denne ham strax paa hans forgyldte Harnisk; thi rendte han saa svarlig imod ham med sit Glæind, at han stal baade Keiseren og hans Hest til Jorden, og havde visseligen slaget ham ihjel og hævet sin Sønns Død, var der ikke kommet mange stolte Kæmper Keiseren til Undsætning. Men Olger kom ind i Stoven i god Behold. Der Kei-

seren kom til sit Slot igjen, da straffede han sit Folk haardeligen, fordi de allesammen ikke kunde gribe eller slaae Ulger Danske. Han sagde og, han troede visseligen, at Ulger havde denne overmaade store Magt og Styrke af Djævelen, og ikke af naturlige menneskelige Kræfter. Ulger kom omsider til det Slot og Hertugdømme, som Keiseren før havde givet ham. Der blev han saa længe, indtil han havde fortæret al sin Mad og Drikke, og dertilmed alt det Guld og de Penge, som han førte hid med sig; thi nødtes han da endeligen til af Hunger og Tørst at røve og tage fra Andre, som boede omkring. Saadan er Armod og Fattigdom, den nøder Mange ofte til at gjøre utilbørlige Stykker, som de ellers ikke vilde gjøre. Den nødte og nu den ædle og dydige Fyrste til at gjøre en aabenbar Røver af sig. Han havde sex hundrede beilige Karle hos sig, som ogsaa toge, hvad de kunde faae. Der Keiseren spurgte, at de saaledes røvede i hans Rige, udsendte han meget Folk, og lod gribe Westeparten af Ulgers Svende, som han lod halshugge og hænge. Dagligdags ihjelslog man mange af dem, saa at Ulger nødtes til at rømme Riget. Som han saaledes flyede, kom han ind i Lombardiet.

En Dag, som han red i en Skov, mødte ham en mægtig Herre, som hed Hertug Veronius; han spurgte Ulger ad, hvem han var, mens han red der saa ene i saa godt et skinnende Harnisk og Løi? Han svarede: Jeg hedder Ulger Danske, og

er nu Keiserens Fjende, fordi hans Søn slog min Søn ihjel. Hertugen sagde: Løv mig her en liden Stund, mens jeg taler med mit Folk. Som Olger nu holdt ene paa sin Hest, da randt det ham i Tanker, hvor herlig han for var holden iblandt alle Herrer og Fyrster for sin store Manddoms Skyld, og hvorledes han nu var saa foragtet og forarmet, at han ikke havde en Svend eller Tjener hos sig, og var dertil forjaget af Keiserens Land. Saa begyndte han at forbande den Dag, hvor han var kommen i Kjendskab med Jomfru Elifene, Boldevins Moder, fordi han skulde faae saa stor Sorg for hans Døds Skyld. Men han foresatte sig alligevel at hævne hans Død paa Keiserens Søn, skulde det end koste hans eget Liv. I det samme kom Hertug Veronius til Olger igjen og spurgte, om han vilde følge ham til Kongen af Lombardiet, da vilde de begge tilfige ham Tjeneste og siden blive svorne Stadsbrødre i Orlog og Krig. Olger svarede, at han gjerne vilde gjøre det. Saa red de til en Stad, som hed Pitavia, der fandt de Kong Desiderius, som tog dem strax begge i Tjeneste. Han spurgte Olger ad, hvorfor han kom fra Keiseren og var saa ene, thi han havde altid hørt, at al Keiserens Belsærd i Orlog og Krig hvilede paa ham alene. Han svarede: Hans Søn slog min Søn ihjel, og jeg vilde hævne det, derfor drev han mig haanlig af sit Rige. Thi beder jeg dig, vældige Konge! at du vil bestierme mig til en Tid, for jeg vil ikke

fare til Danmarks Rige, hvor jeg er Konge, førend min Lykke atter bliver bedre. Kongen svarede: Jeg vil vove mit Land og Rige for dig og dit gode Rygte, som jeg tilforn har hørt af Mange. Siden sagde Kongen til Olger: Jeg har stor Orlog og Krig med Hertugen af Mediolan, thi beder jeg dig, at du vil fare mod ham i Strid og sætte mit Folt i Orden og føre mit Hovedbanner. Olger svarede, at han gjerne vilde gjøre det. Saa foer han i samme Strid og slog saa mange ihjel, at Alle forundrede sig derover. Han tog og Hertugen af Mediolan til Fange, og førte fem og tyve af hans bedste fribaarne Mænd fangne med sig tilbage. Der Kong Desiderius fik disse Fanger og hørte den store Seier, som Olger havde vundet, da gav han ham to kostelige faste Slotte med alt deres Gods og Rente og sagde, at han vilde bestyrke ham mod Keiseren, saa længe han var Konge i Lombardiet.

Keiseren sender Bud til Kongen af Lombardiet, at han skal sende ham Olger Danske fangen.

Nogen Tid derefter spurgte Keiser Karl denne store Seier, som Olger havde vundet, og at hans Navn var priset over al Verden for hans store Manddoms Skyld; thi kaldte han sit Raad tilhobe og lærde for dem den store Skade, som Olger gjorde

ham, da han dræbte hans mange friboarne Mænd i hans Nærværelse. Han lærrede og det store Hovmod, som han viiste, idet han vilde slaget ham selv ihjel tilmed. Han vilde derfor skrive Kongen af Lombardiet til, at han skulde sende ham Olger fangen, ellers vilde han strax føre Drlog og Krig mod hans Land og Rige. Keiserens Raad vilde ingenslunde samtykke i, at han skulde føre Drlog og Krig mod Kongen for Olgers Skyld; thi de frygtede, at han derved skulde miste meget af sit Folk og mange gode Mænd. Alligevel blev Keiseren ved sin Mening, som han før havde ytret, og Hertug Reimis tilbød sig at bringe Kongen et Undsigelsesbrev og forkynde ham Krig, dersom han ei vilde slippe Olger med god Billie. Keiseren sagde nei, han skulde ikke fare, men bad, at han vilde lade sin Søn Bertram reise. Han vilde give ham en god fornuftig Karl med, som hed Pontius. Han samtykkede deri, og Keiseren sendte dem strax afsted. De kom om Aftenen silbig til en Stad i Doreburgundien, som hed Dijon (Dissong); de bankede paa Porten, og kunde ikke komme ind. Bertram blev vred og slog hart paa Porten; da lod Portneren en liden Laage op og bad ham at sige, hvem han var og hvorfra han var kommen, ellers vilde han ingenslunde lade ham ind. Bertram blev derover end mere vred, at han holdt ham saa længe med Snat; thi slog han ham strax ihjel og red ind i Staden til en rig Mand, som

han kjendte. Da han der var kommen ind i Herberg, gjorde Almuen stort Skrig og Dyløb i Staden og besatte Huset, som han var inde i, fordi han slog deres Portner ihjel. Huusbonden i Huset spurgte sin Gæst, hvi de vel saa forfulgte ham. Han svarede: Portneren gav mig spøbske Ord, derfor slog jeg ham ihjel. Huusbonden sagde: Gaa af mit Huus, du fule Forræder og slemme Morder! Saa begyndte Hustruen i Huset og Piger og Drengene alle at raabe og skrig, og kalde ham en Morder. Derover blev han hastig og vred og hug dem alle ihjel, saa mange de vare. Saa steg han op paa Huset og slog og kastede saa fast med Stene, at Ingen kunde komme ham nær. Imidlertid blev Pontius, hans Staldbroder, greben og ledet for Hovedsmanden paa Slottet der i Staden. Almuen raabte og kærede den store Stade, som han og Bertram, hans Staldbroder, havde gjort om Natten. Hovedsmanden lovede, at de begge skulde staae deres Ret og miste deres Liv derfor, og bad Almuen give sig tilfreds. Pontius svarede: Kjære Herre! du skal vide, at vi ere Keiserens Sendebud og skulle fare til Kongen af Lombardiet i vigtigt Erinde, som gjælder Land og Rige; thi haabe vi, at du ikke vil gjøre os nogen Hinder paa vor Reise, endog vi have meget forseet os, desværre! Vi begjære Naade for Keiserens Skyld; lader du os rette, da river Keiseren Slottet og Staden ned til Grunden og myrder, saa Mange her ere inde. Da Slots-

herren hørte disse Ord, gav han dem begge løs, og bad dem ride deres vei.

Der de kom for Kongens Slot, da sagde Olger til Kongen: Nu faaer jeg visse Tidender fra Keiseren, thi her kommer Bertram, min Frænde, som tjener ham. Siden begyndte Bertram at tale Keiserens Ord til Kongen, saa lydende: Den stormægtigste Fyrste, Keiser Karl, sender dig Hilsen, og han lader dig sige, at du skal sende ham denne Forræder og Morder, Olger Danske, som her staaer, eller han vil skjænde og brænde dine Lande og Riger. Olger undrede sig, fordi han talede saa ilde om ham, thi sagde han til ham: Hvi fortaler du mig saa ilde i Kongens Nærværelse, da jeg dog er din Frænde? Bertram svarede: Du er ikke nu min Frænde, efterdi du ikke holdt Keiseren Tro og Love; jeg fornægter dig her og allesteds; thi din Fader satte dig til Gidsel for sig og han løfte dig ikke, derfor lovede du Keiseren evig Tjeneste, og er ham endnu din tro Tjenestepligtig, mens du lever. Hertug Veronius, Olgers Stalbroder, sagde til ham: Var ikke min Herre Kongen saa nær, og var du ikke Olgers Frænde, skulde du ikke komme levende herfra. Siden sagde Kong Desiderius til Bertram: Siig til din Herre, Keiseren, at jeg vil forsvare Olger, saa længe jeg haver mine Lande og Riger. Bertram svarede: Da maa du og forlade dig til, at dine Lande snart blive skjændte og brændte. Som han red fra Slottet, da vare Kon-

gens Heste ude at vandes; og Bertram tog den bedste Hest, som var i Hoben, og red sin Bei ad Skoven til. Der Kongen spurgte det, da bad han sine Folk at forfølge dem. Olger var med og da han kom nær til de tvende Flygtende, raabte han efter Bertram og sagde: Du kaldte mig for en Røver, og nu røver du selv og tager Kongens Hest lige for vore Dine. I det samme foer Olger saa hart ind paa ham med sit Glavind, at det brast i Stykker, men Bertram blev alligevel paa sin Hest. Hertug Veronius staa saaledes til Pontius, at han saaldt død af Hesten. Men Bertram undtom sin Bei ad Skoven til med Kongens Hest, thi samme Hest var meget raft og rap, og Olgers Sadelgjord brast itu, mens han satte saa fast efter ham. Der Olger kom tilbage og sagde Kongen, hvorledes Bertram undtom, da klagede sig Kongen meest for sin ædle Hest, som han mistede.

Hertug Veronius tager Olger Danske i Forsvar og Olger Danske slaer tre Kæmper og mange Hertuger ihjel.

Bertram kom lykkelig tilbage og sagde Keiseren det Svar, han havde faaet af Kongen. Da begyndte Keiser Karl strax at grunde paa, hvorledes han snarest kunde forberve hans Lande og Riger, fordi han

ikke vilde sende ham Ulger fangen. Saa raadte ham Rigets Raad, at han skulde lægge et stort Antal Krigsfolk til Landeværn mod Lombardiet, at Ulger Danste ikke skulde falde ind i hans Land, imedens han drog selv i Strid mod Kongen. Siden forsamlede Keiseren alt sit Folk og sin ganste Magt tilhobe, og drog saa ind i Lombardiet strax efter Paaske. Der Ulger fornam, at han var i Riget, da vaagede han Nat og Dag; thi han frygtede Forræderi, endskjøndt han troede, at Kongen var ham god og tro. Men Hertug Beronius havde sagt ham tilforn, at alle Lombarder gjerne vare faldte af deres egen rette Natur. Han maatte allsaa nære Frygt for, at Keiseren skulde omvende Kongens Sind enten med Trusel eller med Guld og Penge. Der Hertug Beronius fornam, at Ulger halvveis frygtede for Keiseren og for saadant Forræderi, da sagde han til ham: Gru ikke! dig skal Ingen skade, thi jeg har Guld og Penge nok, og jeg vil holde tolv tusinde Stridsmænd et Aar omkring til dit Behov, og jeg vil nu strax drage bort efter dem, og komme tilbage inden fire eller sex Uger. Min Broder, Hertug Overin af Florents, skal være din Staldbroder, til jeg kommer tilbage igjen.

Der Kong Desiderius fornam, at Keiseren vilde beleire Staden Pitavia, som han boede i, da vilde han strax ud og slaes med ham, førend han fik reist sine Telte; thi drog han ud med al sin Magt og stred

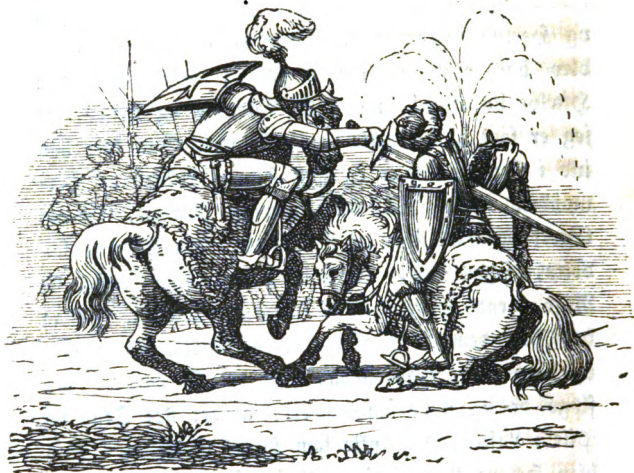
mandelig mod Keiserens Foll. Keiseren var selv fremmest i Hoben, at sætte sit Foll i Orden og Stik. Der Dlger saa ham, da rendte han strax til ham, og stak ham og hans Hest tillige saa svarligen mod Jorden, at de begge vare moxen døde. Saa foer han ind i Keiserens Hær og søgte fast efter hans Søn Karlot. Der han ikke kunde finde ham, hug han følgende stolte Kæmper ihjel, nemlig: Hertug Wgidius af Poitiers (Poatje), Hertug Antonius af Bourdeaux (Bordo), Hertug Ouerin af Tolosa, og flere andre Hertuger og gode Mænd, hvis Navne ikke ere bestrevne. Keiserens Foll raabte alle over Dlger og sagde, det var stor Skade, at han ene stulde slaae saa mange deilige Mænd ihjel i een Strid. De Lombarder strede og mandelig mod de Franste. Imedens hjalp Hertug Didrik af Flandern og Hertug Ritard af Normandiet Keiseren paa Hesten igjen. Saasnart han sad vel i Sadlen og hørte, at der var saa mange slagne af hans gode Mænd, satte han ind iblandt Fjenderne og kæmpede meget mandelig. Han rendte til Kongen af Lombardiet og stak hans Sæddelknap itu med sit Glavind. Saa drog han strax sit Sværd og hug til ham; han havde og hugget hans Hoved af, havde ikke Hertug Ouerin bødet for ham med sit Sværd. Men i samme Dieblit kom Dlger til og frelste ham af Keiserens Hænder. Siden stred de længe sammen og lede stort Tab paa begge Sider, og Kongen blev igjen omringet

af mange Franſke, ſom havde møren ſlaget ham ihjel; men Olger kom atter farende og frelſte ham mandeligen af deres Hænder og ſlog de fleſte af dem ihjel; thi nødtes da Keiſerens Hær endelig til at rømme. De undrede ſig alle over Olgers ſtore Manddom, ſom han bedrev i ſamme Strid. Kong Deſiderius fortrød ſiden den overmaade ſtore Glæde, ſom han havde ſaaet paa ſit Folk i ſamme Slag, hvor han ofte ſelv var nær ved at ſætte Livet til; derfor ſatte han ſig faſt fore i ſit Hjerte og Sind, at han ikke mere vilde ſtride mod Keiſeren for Olgers Skyld. Han angreb og ſtorligen, at han havde begyndt denne Delog mod Keiſeren og taget Olger i Forſvar; thi han frygtede, at hans Lande og Riger derfor ſkulde blive fordærvede.

Kong Olger ſaaer Undſætning af Hertug Veronius og ſlaaer mange Kæmper ihjel.

Der Kong Deſiderius red hen ad Staden til igjen, da mødte Hertug Veronius ham med tolv tuſinde gode Stridsmænd, ſom han havde hentet i ſit eget Hertugdømme. Da han fornam, at Kongen frygtede for Keiſeren, ſagde han til ham: Kjære Herre! jeg undres over, at I nu vil forlade Olger Danſke, ſom vandt eder Hertugdømmet Mediolan, og al eders Belfærd afhænger nu meeſt af ham alene; vend om igjen

og lab os stride paany, vi ville nu see, hvorlunde det staaer sig med Keiseren. Der Diger saa, at Kongen og Hertug Veronius kom med dette friske Foll, da blev han glad og raabte høit i Sky og sagde: Hjælpe nu Gud! nu skulle Alle see og kjende, at jeg er født af det rette danske Blod. Saa foer han ind i Keiserens Hær og slog Hertug Richard af Normandiet strax ihjel samt Hertug Ramon, Hertug Geert og Erkebispfen af Pitarbiet. Da Keiseren saa dette, sagde han, at han hellere vilde miste sit Rige, end overvindes af Kongen i Marken. Saa bad han dem at paakalde deres Patron St. Dines og siden stride mandeligen, som det sig burde. Nu sloge de og stode saa tappert, at der fløi Stub og Pile i Luften, saa tykke som Hagel og Snee. Saa blev Hertug Veronius's Foll for største Delen slaget, og Somme flyede af Marken. Striden havde og da faaet Ende, havde ikke Diger alene været; ham forfulgte de da ogsaa allermest baade med Stub og Hug, men han gav dem alle nok at tage vare paa, og de gruede alle, at han turde slaaes med saa mange Tusind tillige. Hertug Reinold af Flandern reudte til Hertug Gverin, Veronius's Broder, og stak ham igjennem med sit Slavind, at han faldt død ned af Hesten.

Det saa Olger og hug saa grumt til Reinold, at Sværdet foer gjennem Hoved, Hals og Bryst ned i hans Navle. Saa rendte Hertug Eudonius og Hertug Gerant af Vienne begge tillige ind paa Olger med deres Glavind og stak ham fra Hesten. Hertug Bent kom Olger strax til Hjælp og fik ham en anden Hest. Keiserens Folk rendte strax efter hans kostelige Hest, Brifort; men den slog og bed over tredive Karle ihjel, og løb dog sin Bei ad Marken til fra dem alle, og ledte efter sin rette Herre, Olger Danste.

Der Hertug Beronius fandt sin Broder, Hertug Goerin, liggende død, da sagde han til Olger: Kjære Staldbroder! see her ligger min Broder død, og jeg haver tilmed mistet mange deilige Mænd i denne Strid, hvad skal jeg gjøre? Olger svarede: Jeg vil mandelig hævne deres Død, og jeg vil altid vove mit Liv for dig igjen. Saa foer Olger atter ind i Keiserens Hær og gav mange stolte Kæmper deres Banesaar. I det samme kom Hertug Bertram og stak Hertug Beronius ihjel med sit Glavind. Der Olger det fornam, da svor han paa Tro og Ære, at han haardeligen skulde hævne hans Død. Saa ihjelslog han Grev Boldevin af Avignon og Hertug Reginald af Alenson. Nu kom hans egen Hest, Bristfort, løbende til ham igjen til hans store Lykke; han sprang strax paa den, og da han blev Hertug Bertram vaer, rendte han til ham og fløvede ham ned i hans Sæddel, fordi han stak hans Staldbroder, Hertug Beronius, ihjel.

**Hvorledes Kongen vil forraade Olger
Danste i Keiserens Hænder, og hvor-
ledes han frelses af Dronningen.**

Der Keiser Karl fandt Hertug Bertram død, da sagde han til hans Fader, Hertug Reimis af Baiern: See! hvorledes Olger nu har lønnet dig for

dine Belgjerninger. Hertug Reimis svarede: Jeg vil hævne min Søns Død paa ham selv, stulde det end koste mit Liv. Saa bad Keiseren strax en mægtig Ræmpe at rende efter Olger og slaae ham ihjel. Der Keiseren og Hertugen kom efter ham, da havde Olger faldnær slaget ham ihjel og andre Flere med, som ham fulgte. Saa begyndte Keiseren svarligen at græde og forbande den Dag og Time, han blev Olgers Fjende; thi han begyndte nu at falde i Misshaab, at han nogensinde stulde overvinde ham. Saa snart Olger var kommen ind i Staden og havde toet Blodet af sig, som var stænkent paa ham af de mange Mænd, han havde dræbt i Striden, gik han op til Kongen, som meget beklagede sig, at han havde mistet saa mange af sine tapre Mænd og gode Kæmper. Olger svarede: De forsaae sig meget selv; thi de vilde ikke holde sig tilhobe og stride mandelig, som det dem burde.

De andre gode Mænd, som endnu levede i Kongens Gaard, vilde meget hellere været slagne til Riddere af Olger Danste, end af Kongen selv, for den store Manddoms Skyld, som de havde seet ham øve i Striden. Kongen overveiede nu hemmelig ved sig selv, hvorledes han bedst kunde forraade Olger Danste i Keiserens Hænder. Men Dronningen havde faaet Olger Danste meget kjær og hun mistænkte Kongen, at han vilde forraade ham; thi sagde hun til ham om Natten, paa det hun kunde faae hans Hjer-

tens Grund at vide: Kjære Hunsbonde! jeg andres storligen, at I længere vil holde med Olger Danste, efterdi I har mistet saa mange deilige Mænd for hans Skyld, og maastee I mister endnu en Part af eders Rige, uden i snartlig overgiver ham i Keiserens Hænder. Kongen svarede: Jeg har skrevet et Brev, som jeg vil sende til Keiseren imorgen, saa lydende, at han snartlig skal sende mig et stort Antal Følk, som kunne føre Olger fangen til ham igjen. Hun sagde, at det var godt, men hun meente det ikke af Hjertet.

Om anden Dagen, der Budet drog affted, løb hun gribe samme Bud og tage Brevet fra ham og læste ham i et Fangetaarn. Om Aftenen sildig gik hun i al Stilhed til Olgers Herberg, som var paa Slottet, og havde Jngen med sig uden to Piger. Den ene sendte hun tilbage igjen, at hun skulde passe paa i hendes Herberg, om der kom Bud efter hende, at hun saa kunde sige hende til der, hvor hun var. Den anden besøet hun, at staae uden for Olgers Dør og sige hende til, om hun saa Noget komme. Saa bankede hun sagte paa Olgers Dør. Han frygtede strax Førræderi, derfor tog han sit Harnisk og sin Hjelme paa, og sit Sværd i Haanden og løb Døren op. Der han saa, at det var Dronningen, da hængte han hende ærbødigen og undrede sig storligen, hvi hun kom til ham saa sildig om Aftenen. Hun bad ham aflægge Harnisk og Hjelme og sætte sig paa

Seugen hos hende, og han gjorde, som hun begjærte. Hun sagde fremdeles til ham: Allerkjæreste Olger! som er alle danske Mænds Priis og Ære; alle Menneſter i Verden love og rose dig for din store Manddom og Driftighed; thi har jeg dig kjær af mit ganſte Hjerter fremfor andre Menneſter, som i Verden ere, og beder jeg dig kjærligen, at du vil være min Kjæreste, ellers sørger jeg mig ſnarlig ihjel. Olger ſvarede: Heibaarne Fyrſtinde! det maa ingenſinde være ſaaledes; thi eders kjære Hunsbonde har elſtet mig længe, og vovet ſit Liv og Rige for mig, og agter endnu at frie mig for Keiſerens Feide. Hun ſvarede: Allerkjæreste Ven! det er ikke ſaa klart, ſom du mener; han vil forraade dig i Keiſerens Hænder, og det havde nu været gjort, havde jeg ikke forhindret det; ſee her er hans Brev, ſom han ſtrev Keiſeren til om dig.

Der Olger havde ſeet og læſt dette Forræderi, blev hans Hu og Hjerter omvendt fra Kongen, og han ſagde til Dronningen: Den, ſom bryder Tro og Love, han bliver ofte beſvegen igjen. Saa gif han i Seng med hende. Saaſnart han vaagnede ſagde han til hende: Jeg frygter ſtorligen, at I eller jeg herover ſkalde komme i Fortred; thi det begynder at dages. Hun ſvarede: Frygt ikke, min kjære, gode Ven! thi mine troe Møer holde Vagt og ſige mig til, om behov gøres; ſtaa op og tag dit Harniſt paa, og gaa ſaa bort med mig. Jeg haver ham i Fængſel,

som dig skulde forraade. Siden sendte hun Olger hemmeligen ud i Staden til en mægtig Herre, som var hendes Frænde og skulde vel bevare og beværte ham for hendes Skyld. Hun gik siden hver Nat til ham i hele otte Dage, og var hver Gang anderledes forklædt i Mandsklæder, saa at Jngen kunde kjende hende. Imidlertid lod Keiseren sende en mægtig stor Hob Folk en Nat for Staden, at de skulde grave sig ind under Muren. Der Kong Desiderius fik dette at vide, gik han op paa Muren og sagde til Keiserens Folk: Mig undrer, at Keiseren vil længere stride mod mig; thi jeg skrev ham til med mit visse Bud, at jeg vilde sende ham Olger fangen, naar hans Folk kom at hente ham. Der Keiserens Befalingsmand, Godfred, som laa for Staden, hørte det, sagde han til Kongen: Du slemme Forræder! vilde du saa flammelig forraade den ædle Fyrste, Olger Danste, som sætter alt sit Haab og al sin Trost til dig? Godfred red til Keiseren, og underrettede ham om, hvad Kongen havde sagt til ham, at han havde skrevet Keiseren til, at han vilde sende ham Olger Danste fangen. Keiseren sagde, at han intet Brev havde faaet. Saa raadte samme Godfred ham, at han strax skulde drage for Staden med al sin Magt, hvilket han og gjorde. Der Kongen saa Keiseren komme, da drog han ud af Staden paa den anden Side, og kom saaledes usforvarende paa Keiserens Hær, og slog ham meget Folk, førend de kom i deres Orden. Medens de vare

saammen i Strid, gik Dronningen til Olger og sagde: Min Herre er nu reden i Strid mod Keiseren for din Skyld, og jeg beder dig saare, at du vil hjælpe ham. Han sagde ja. Saa bandt hun hans Hjelms og Harniss paa. Han takkede hende storligen for alle Belgjerninger og lovede, at han vilde stride saa mandelig for Kongen, at hun skulde spørge Tidender desom, førend han kom til hende igjen.

Der han kom ud i Striden, da var Kong Desiderius slagen til Jorden fra sin Hest. Olger hug strax den Ridder ihjel, som slog Kongen af Sadeln, hjalp saa Kongen paa Hesten igjen og sagde til ham: Jeg kom dig nu til Hjælp og frelst dit Liv for min Heres Skyld og af et godt Hjerte; rid din Bei hjem igjen til Slottet, og vogt dig vel for mig herefter i Drog og Strid, for du vilde saa flammelig have forraadet mig i Keiserens Hænder. Saa reudte Olger ind i Striden igjen, og stal fire og tredive magtige Mænd fra deres Heste, iblandt hvilke var Erkebisp Lupia, Hertug Deditil, Grev Lambert af Savoiën og andre flere, af hvilke mange strax døde, som det vilde være for langt her at strive om. Da Keiseren saa sine magtige Mænd saa svarligen styrte, overgav han Kongen og forfulgte Olger alene. Han raabte over al sin Hær og sagde: Forfølger alle Olger Danske, ellers slamskjænder han alle mine gode Mænd. Der Olger det hørte, da sagde han strax: Hvie er fattig Mands Lykke. Det er vel nu bedre at flye end at sægte;

saa hug han sig tvært igjennem Hæren og satte ad Stoven til. Der fandt han uforvarende to Pilegrimme, som begge vare mægtige og rige. Den ene hed Hertug Miles og var Keiserens Svigersøn, thi han havde hans Datter til Hustru; den anden hed Hertug Amis og var hans Frænde og ypperste Raad. Dem kjendte Olger ganske vel og spurgte dem, hvorfra de kom. De sagde: Fra St. Jakob, hvor vi have striftet vore Synder, og taget Nigt og Bod for dem, og fuldkommet vor Sone; thi bede vi dig meget, at du vil unde os vort Liv. Olger svarede: I kunne da aldrig døe i bedre Stand og Stilling, end I nu ere i, mens I saa nyligen have striftet og komme fra de hellige Steder; og han slog dem begge ihjel. Reiseren kom sættende efter ham, og fandt disse døde Pilegrimme. Han kjendte dem strax og sagde til dem, som fulgte ham: I raadte mig, at jeg skulde lade Olger fare; seer! her har han slaget min Svigersøn og min Frænde ihjel; han sparer Ingen, som mig tilhører; hvorledes kan jeg lade ham fare? Forfølger ham af al eders Magt; hvo som kan slaae eller fange ham, den vil jeg gjøre til en mægtig Herre i Frankrig, og give ham saa meget Guld og Sølv desuden, som Olger Danske veier. Da Olger kom nær til Veronius's Slot, som hed Chateaufort (den stærke Borg) naaede han nogle af Keiserens gode Mænd, som havde rendt og redet efter ham otte valste Mile. Dem slog han alle ihjel og red saa ind paa Slottet til Her-

tugens Søn, som hed Gelin. Han annammede Olger meget velvillig og bad, at han vilde slaae ham til Ridder. Olger gjorde saa og bad til Gud, at han maatte faae Lykke til at hævne sin Faders Død paa Keiseren og hans Folt, som slog hans Fader ihjel tilforn. Keiseren kom til Slottet strax efter Olger, og sandt der mange af sine gode Mænd døde, som vare faldne for Olgers Haand. Da sagde Hertug Neimis af Baiern til Keiseren: Kjære Herre! lad Olger nu fare og drag eders Bei hjem til eders Land og Rige igjen, thi I seer vel, at han slaaer og dræber saa mange af eders gode Mænd, som han kan overkomme, og slipper alligevel ufladt i god Behold. Keiseren svarede: Jeg skal aldrig lade af at efterstræbe ham, indtil jeg faaer ham fat enten levende eller død. Saa lagde han sig mod Slottet med al sin Magt. Siden begjærte han, at Olger vilde tale med ham paa belei- lig Tid og Sted, men Olger vilde Intet svare og ei heller tale med ham; han forbød og alle de Andre, som vare paa Slottet, at svare eller tale til ham eller til nogen af Fjenderne, men de skulde lade, som om Slottet var aldeles øde for Folt. En Nat noget derefter, om Midnats Tider, rykkede Olger ud af Slottet med sex hundrede Mand, og ledte overalt i Keiserens Hær efter Karlot, Keiserens Søn. Da han ikke kunde finde ham, gav han sig i Strid med Keise- ren og gjorde stor Skade paa hans Folt, for han kom om Natten saa usforvarende paa dem. Der Olger

var kommen ind paa Slottet igjen, da var Reiseren ganske bedrøvet, fordi han ikke kunde faae Haand paa ham. Han svor ved sin Vre, at han aldrig skulde drage fra Slottet, førend han fik Olger fangen; eller han fik revet det ned i Bund og Grund.

Ved dette Pas kom der en kunstig Tømmermand til Reiseren og sagde, at han trøstede sig til at gjøre ham et Stormtaarn saa stort og stærkt, at der kunde være tusinde væbnede Mænd deri tillige, og at de kunde drive det ind under Slottet, naar de vilde, og kaste gloende Jernklobber fulde af Jld ind paa de Beleirede. Reiseren bad ham gjøre det færdigt i største Hast; han vilde give ham Guld og Penge for hans Arbeide. Medens Tømmermanden begyndte paa Taarnet, gjorde Olger mange Udsald paa Reiserens Hær, stundom om Dagen, stundom om Natten, og ødelagte meget Folk. Der Stormtaarnet blev færdigt, da dreve de det saa nær ind under Slottet, at de kastede Jld paa Husene og brændte dem alle op. Olger bad strax alt Folket, at de skulde flygte ned i Jordkælderne, paa det de ikke skulde brænde. Han lod og grave flere Kjældere, hvor Jlden ikke kunde flade dem. Der Olger fornam, at han ingen Skade kunde gjøre paa samme Taarn med sine Skud, da drog han ud af Slottet med sit Folk paa den anden Side, og stred mandeligen mod Reiserens Hær i aaben Mark. Han slog selv sex mægtige Herrer ihjel, foruden mange andre deilige Karle, om hvilke der ikke blev

skrevet. Han havde befalet, før han drog ud af Slottet, at en Part af hans Følk skulde sætte Ild paa Keiserens farlige Taarn, mens han sloges med Hæren. Det skete ogsaa, som han havde befalet. Da Keiseren kom tilbage og saa, at det var brændt, raabte han til Olger og sagde: Det skal visseligen koste dit Liv, før du kommer her af Marken. Olger agtede hans Trusel og Ord for en søie Ting, og kløvede strax Panden paa een af hans gode Mænd, som var født i Paris, saa han styrte ned for Keiserens Fodder. Keiseren raabte strax over al sin Hær og bød dem alle paa deres Kne, at de mandeligen skulde stride og meest forfølge Olger Danste, at de kunde fange eller fælde ham. I dette Slag mistede Olger tre hundrede af sine bedste Mænd, før han kunde komme ind paa Slottet igjen og frie de Andre ind med sig.

Hvorledes Hertug Bent frelser Dronningen af Fængsel og ombringer Kongens Svend.

Bed dette Lav kom Desiderius sin Hustru ihu, som han havde ladet sætte i Fængsel for Olger Danstes Skyld. Han lod hende kalde op for sig og spurgte, om det var sandt, som hans Svend havde sagt hende paa. Hun gjorde sin Undskyldning det bedste, hun kunde, og paaastod, at det ikke

var saa. Svenden svor hende haardeligen paa, at det var saa i Sandhed, og tilbød, at han vilde sægte for denne Sag, imod hvem hun vilde, og vove sit Liv derfor. Kongen begyndte at tvivle og vidste ikke, hvad han herved skulde gjøre; men saa kom det ham i Sinde, at han først vilde sende Bud til Keiseren for bedre at forfare, hvorledes det havde sig dermed, for han vilde affige Dom over hende. Han lod bede Keiseren om Benstak og Fred igjen, og tilbød at give ham Koft og Læring til hans Folk og give ham Dpreisning for Alt, hvad han havde gjort ham imod, idet han holdt med Olger Danste, som saa stammelig var rømt fra ham mod hans Billie. Han mistænkte sin egen Hustru, at hun havde ladet ham komme i Sikkerhed, da hun fornam, at han vilde sende ham fangen i Keiserens Hænder. Der Buddet sagde Keiseren disse Ord, da var der en hemmelig Speider af Olger Danstes Parti, Hertug Bents Svend, som hørte derpaa og strax om Natten red til Slottet, hvor Olger var, og sagde ham, at Kong Desiderius havde Bud hos Keiseren og lod bede om Fred. Han svarede til, at Desiderius havde Dronningen mistænkt for, at hun havde stæffet Olger i Sikkerhed, og derfor vilde han lade hende brænde paa Baalet, dersom hun blev overbeviist. Ligeledes fortalte han, at Svenden, der skulde bringe Brevet til Keiseren, havde budt sig i Kamp for, at det var sandt, hvad han paasagte Dronningen. Ved disse Tidender blev Olger bedrøvet, for han vilde

gjerne frelse Dronningens Liv og vidste ikke, hvad enten han selv skulde give sig i Kamp for hende eller sende en Anden. Omfærd blev han til Sinds, at Hertug Bent og Hertug Gelin skulde frelse hende, om de kunde.

Der de kom til Kongens Slot, da sagde de, at de vare rømte fra Ulger Danste, fordi de fornam, at hans Sag var uretfærdig. Kongen modtog dem begge venligen og viiste dem stor Ære, thi han meente, at det var Sandhed, de sagde ham. Men som han sad allerbedst, begyndte han svarligen at sukke, og sagde til dem: J have vel hørt og vide, hvorledes jeg tog Ulger Danste i min Betsjermelse, og derfor slog Keiseren mine deilige Folk ihjel, og fordærvede mine Lande og Riger, og da jeg vilde sende Ulger fangen i hans Hænder, undstak min Hustru ham for mig. Min Svend, som skulde føre Keiseren Brev derom, lod hun kaste i Taarnet; ham haver jeg endnu fangen, indtil jeg kan faae at vide tilvisse, hvorledes det har sig med samme Sag. Findes hun skyldig, da skal jeg lade hende brænde paa et Baal. Bent svarede: Kjære Herre! ved disse eders Ord rinder mig ihu, at jeg engang hørte Ulger Danste sige, det første han kom til os, at paa den Tid, da han var gaaet bort fra Slottet fra eder, kom der een af eders gode Mænd og sagde til ham: Ulger, jeg har fornummet, at min Herre vil sende dig fangen i Keiserens Hænder, og vil nu sende ham Brev om, naar han skal

annamme dig. Olger svarede: Kjære Ven, gjør dit Bedste, at du kan opsnappe samme Bud, saa vil jeg give dig to af mine bedste Slotte, som jeg har i Danmarks Rige, med alt deres Gods og Rente, om du vil følge mig did. Siden tog den samme gode Mand Buddet ved Halsen, og satte ham i Taarnet, og flyede saa Olger Brevet. Der Buddet, som var sat i Taarnet efter Dronningens Befaling, hørte disse Ord, da sagde han til Kongen: Herre! jeg vil sætte mit Liv paa, at disse ere to Speidere og udsendte af Olger Danste, at de skulle see og forsare, hvad I vil foretage. Bent svarede: Du lyver os paa som ingen god Karl, og har paadigtet den ærlige Fyrstinde denne store Løgn, derom vil jeg slaes med dig i skreven Kamp og Kreds. Saa satte de begge Borgen for sig, at de skulde fægte med hinanden næste Morgen.

Der Dronningen hørte dette Fund og Kneb, som Bent fremsatte for Kongen, da blev hun overmaade glad i sit Hjerte; thi hun mærkede vel af hans Ord, at Olger havde sendt ham ud, for at frelse hendes Liv. Hun kom siden hemmelig i Tale med dem, og Bent gav hende den samme Guldring, som hun tilforn havde givet Olger, at hun af dette Tegn kunde vide tilvisse, at de vare sendte did af ham, for at frelse hende. Hun lod dem siden herligen beværte, og bad Hertug Bent have frit Mod, for hun haabede tilvisse, at han skulde vinde Kampen, da han saa velvilligen vovede sit Liv for Olgers Skyld, endstjøndt

han vidste, hvorledes det havde sig imellem Olger og hende. Om Morgenen lod Kongen holde Messe for dem, før de skulde fægte sammen, og bad Bispen, at han skulde lade dem sværge paa Bog, at de vilde fægte for retfærdig Sag, hver paa sin Side. Kongens Bud gjorde først sin Eed og svor, at Dronningen lod ham kaste i Laarnet, og tage Kongens Brev fra ham. Hertug Bent sagde, at han ikke vilde sværge, thi Sagen gjaldt ikke ham selv; saa svor Dronningen for ham, at hun var uskyldig i denne Sag, som de hende tillagde. Kunde Tyven sværge sig fra Galgen, saa blev Ingen hængt. Da de kom ind i Kredsen, rendte de saa svarligen sammen, at begge deres Glavind brast i Stykker. Siden hug de saa grumt paa hinanden med deres Sværd, at Alle forundrede sig derover. Bent blev lidt saaret i sit Hoved, saa Blodet randt ham ned i Dinene. Derover blev han hastig og vreb, saa han af al sin Magt og Styrke hug til Lombarderen og stilte den venstre Arm fra hans Axel, at den faldt ned paa Jorden. Han vilde ikke lade sig dermed nøie, men han hug ogsaa Hovedet af ham, paa det han ikke siden skulde sige, hvad han vidste om Dronningen. Derpaa gjorde Kongen et stort Gjæstebud, og bad Dronningen i de gode Herrens Nærværelse, at hun vilde forlade ham, at han havde mistænkt hende for Utroskab og Forræderi, da hun dog var uskyldig.

Noget Stund derefter bad Hertug Bent og Ge-
 lin Drlov af Rougen. Han lønnede dem vel og gav
 dem store Gaver, men Dronningen gav Hertug Bent
 fast Mere, fordi han frelst hendes Liv og gode Rygte.
 Hun sendte og Olger Danste saa meget Guld og
 Sølv, som to Heste kunde bære. Der de kom til det
 Slot, som Olger Danste var paa, da laa Keiser Raul
 paa den anden Side med sin Hær. De havde fem hun-
 drede gode Mænd med sig og de tænkte, at de vilde gjøre
 noget Hofværk, førend de red ind paa Slottet, og see,
 om de kunde faae noget Bytte derved. Saa satte
 de ind i Keiserens Hær om Natten, da Klokken slog
 alløve, men de lede overmaade stort Tab paa deres
 Folk; thi der undkom ikke flere med Livet end blot
 tredive Mænd af de fem hundrede, som de førte did.
 De mistede og alt det Guld og de Penge, som de
 havde at fare med; de havde ogsaa mistet deres eget
 Liv, havde det ikke været saa mørkt, at de kunde redde
 sig ud i Moser og Kjær, som laae omkring Slottet.
 Om Morgenen aarle kom de, som beholdt Livet, ind
 paa Slottet til Olger og fortalte ham, hvorledes
 det var gaaet med dem i alle Maader. Da blev
 Olger saa glad, fordi Bent havde frelst Dronningens
 Liv og Ære, at han ikke agtede det Guld og de
 Penge og de mange Mænd, som vare borte.

Hertug Bent og Hertug Gelin blive slagne, og hvorledes Olgers Tjener Herkambalt vil forraade ham i Keiserens Hænder, og hvad Løn han faaer.

Der Hertug Bent fornam, at Keiseren ingenlunde vilde opgive denne Beleiring, da bad han Olger Danste, at han skulde optænke nogle gode Raad og Fund; med hvilke de snartigen kunde faae Ende paa denne Orlog og Krig; thi han og Gelin, som han var Bærge for, vilde gjerne vove deres Liv, Gods og Penge for hans Skyld, paa det de kunde frie ham i Behold igjen. Olger svarede og hysvalede dem saaledes: Kjære Venner! giver eder tilfreds; thi Keiseren er nu kjed af denne Beleiring og agter snartlig at drage hjem igjen til Frankrig. Ved dette Tid kom der en Konge, som var Keiser Karls egen Søstersøn, til ham med meget Folk; derfor lod Keiseren tilrebe store Turneringer, og besøet mange af hans bedste Mænd, at de skulde rende i Dyst og stifte til Ringen samme Dag ved hans Indtog. Der Olger saa deres Hofværk, da sørgede han inderlig ved sig selv, at han ikke havde Folk nok, med hvilke han kunde gjøre dem noget Afbræk. Han blev alligevel enig med Hertug Bent og Gelin, at de vilde ride ud til dem med tre hundrede Mand. Olger satte sig i Spidsen og, saasnart han kom til Keiserens Hær, da saa han Karlot, Keiserens Søn, staae i sit Paulun.

Thi rendte han strax til ham og hug saa hastelig efter ham, at hans Sværd blev siddende fast i Døren. Imens han rykkede det ud igjen, kom Karlot i Sikkerhed. Der blev siden et mægtigt Slag paa begge Sider. Hertug Bent teede sig ganske mandeligen og Gelin desligeste. Men der kom en Friser, som hed Rambalt, og stak Gelin tvært igjennem med sit Gløvind, saa han faldt død til Jorden, og Jernet af samme Gløvind blev siddende i hans Krop. Olger hug strax til samme Rambalt, saa han styrte paa Stedet. Der Reiseren det saa, da undrede han sig storligen over hans Manddom og Driftighed, at han turde stride mod saa mange tusinde Mand tillige. Han havde gjerne opgivet denne Beleiring og Strid, men han frygtede for at faae Fortalelse og Skam; han bluedes og ved, at han ikke kunde hævne de mange høibaarne og gode Mænd, som han havde mistet i samme Orlog. Han bød da sit Folk at stride mandeligen. Saa nødtes Olger til paa det sidste at rømme til Slottet igjen. Der blev da Gelin, som var Herre af Slottet, jordet, og de sørgede alle for ham; thi han var en ædel ung Mand, og driftig mod sine Fjender. Reiseren reiste da Blider og andre Baaben mod dem, og kastede saa store Stene ind paa dem, at Ingen kunde bjerge sig inde paa Slottet. Der Olger det fornam, da gik han op af de Jordkjældere, som de havde paa Slottet, drog hemmelig ud ad en Vognport med al sin Magt, og hug alle dem ned, som

han sandt ved samme Blider og Stormtage; og brændte alle disse Indretninger op. Ved det Lav kom og en Hertug af Bretagne, som hed Hugo, rendende og stak Hertug Bent ihjel. Det fortrød Olger Danske svarligen, at hans gode Ben saaledes fik Banesaar; thi rendte han hastelig efter Hugo og fløvede ham tovert igiennem. Der de Franste saae dette, da satte de alle efter ham, for at hævne Hugos Død. Saa nødtes Olger til at rømme ind paa Slottet igjen med ganske saa Karle, som han havde hos sig tilbage.

Da han var kommen ind paa Slottet igjen, begyndte han at tænke paa den usigelig onde Lykke, som han havde her i Berden. Det skar ham i Hjertet, at saa mange dellige Mænd og stolte Kæmper havde ladet deres Liv for hans Skyld, og at han ikke kunde komme til at hævne deres Død, som han gjerne vilde, men nødtes af Mangel og Elendighed til at overgive sig; thi han havde ingen Benner, som kunde hjælpe ham, men utallige mange Venner udenfor Porten, som vilde undlive ham, og de vare dertil baade myndige og stærke. Han saa ingen Redning, uden Lykken kunde worde ham desbedre. Han havde da ikke sovet i lang Tid, derfor begyndte han at tynges, og tålmed flemt Sorg og Bedrøvelse hans Hjerte. Saa lagde han sig ned paa Jorden, og tog sit Sværd i sin Favn. Der han havde sovet en søie Stund, da var der een af hans ypperste Svende, ved Navn Herkambalt, som kaldte alle de andre tilhøbe og sagde til

dem: J see vel alle, at vi ikke saaledes længe kunne leve her paa Slottet; ville J alle som jeg, forraader jeg Olger Danske og Slottet i Keiserens Hænder, og skaffer os alle Guld og Penge nok derfor, saa ville vi alle blive rige. De sagde ja, at de alle vilde samtykke deri med ham, og bad, at han skulde gjøre sit Bedste til, at det kunde skee med det forste. Han red strax hen mod Keiserens Hær. Som han var paa Beien, mødte han een af Keiserens gode Mænd ved Navn Harber. Han spurgte ham ad, hvem han var, og hvor han vilde hen, mens han red saa fast? Han svarede: Jeg hedder Herkambalt og vil ride til Keiseren og forraade Olger Danske i hans Hænder. Harber sagde: Følg mig, du skal blive velkommen, jeg vil flye dig Guld og Penge nok, om du vil gjøre det, du siger.

Der han kom for Keiseren og fik sagt ham sin Mening, da lovede han ham og hans Staldbrodre saa meget Guld, som de vilde begjære, om de kunde flye ham Olger Danske enten levende eller død. Han svarede, at han det visseligen vilde gjøre, og bad Keiseren give ham et halvt hundrede Karle med, som kunde føre Olger fangen tilbage. Saa besøel Keiseren samme Harber, at han skulde følge med ham og tage saa mange Karle med sig, som Svenden begjærte. Medens dette skete, tyktes Olger Danske i Dromme, at han var i stor Fare, hvorved han vaagnede op af Søvn. Da saa han, at somme af hans Svende

vare forrigfulde og somme vrøde, og at de ikke vilde snaffe med hverandre, som de pleiede at gjøre; thi sagde han til dem: Er her Noget iblandt eder, som ikke længere vil være i denne Beleiring, eller som ikke lystre at leve eller døe med mig, da vil jeg give ham Orlov og Benstrib, at han maa ride bort og tage med sig sin Hest og Eiendom, baade Bytte og Rov, og ride siden, til hvem han lystre. De svarede alle, at de vilde blive hos ham. Saa lod han tænde et Blus, og satte det hos sig, og klædte sig i sit Harnisk, og satte sin Hjelm paa, og tog sit Sværd i sin Haand. Men han begyndte atter at tynges, thi lagde han sig ned paa Jorden igjen at sove.

Der han havde ligget en liden Stund, da tyktes han atter af Guds synderlige Naade, at han var i største Nød og Livsfare. Han sprang op og fandt da ingen tilstede af sine Svende. Han tog saa Blusset og ledte trindt omkring. Endelig fandt han een af dem; den hug han Armene af og besøel, at han skulde sige ham, hvor de andre vare, og hvad der var paa Færde, eller han skulde stifte hans Hjerte igiennem. Han svarede i sin Angst: Kjære Herre! du er alt forraadt, thi Hertambalt har solgt dig i Keiserens Hænder, og kommer strax hid med hans Folk for at hente dig. Derfor ere dine andre Svende nede i Slotsgaarden, at lægge deres Guld, Sølv og Penge, som de have faaet til Bytte, paa deres Heste, og de ville ride bort uden dit Vidende. Diger gif strax ned og

hug dem alle ihjel, saa mange de vare. Derpaa gik han til Porten og lukkede den igjen. I det samme kom Herkambalt tilbage og Harder med ham, samt Keiserens Folk. Han bankede sagte paa Porten og meente, at den havde staaet ved Porten, som han befoel tilforn at vente paa ham. Olger forvendte sit Maal, at han ikke derpaa skulde kjende ham, og sagde sagtelig til ham: Hvem er du, som banker paa Porten? Han svarede: Det er mig Herkambalt, som kommer fra Keiseren, hvad gjør Olger nu? Olger svarede: Han sover endnu, og vi have taget hans Sværd fra hans Side, kom kun dristig ind til dine Staldbrødre, som nu alle have sadlet deres Heste; vi ville gjøre med ham, hvad os selv lyster. Der Herkambalt var kommen indenfor Porten og skulde gaae ned ad en Trappe ved Muren, da kløvede Olger hans Hoved itu ned i hans Hals, saa han styrtede død til Jorden. Siden sprang Olger paa sin Hest og forfulgte Harder og de andre Keiserens Mænd, saa at der ikke kom mange levende tilbage igjen af dem til hans Pansun. Han hug Hovedet af en Hertug af Doreburgundien, og red strax til Slottet igjen og hængte alle sine døde Svende, som han havde undlivet, een af dem i hvert Vigskaar trindt omkring Slottet. Siden tog han alle deres Harnister og Hjelme, som han udklædte og satte paa Stofte og Stager i alle Vigskaaerne. Han bandt Snore og Limer om

dem, at naar han rykkede paa nogen af dem, da vendte de sig ligerviis, som havde de alle været levende.

Med dette kloge og snilde Fund blændede han sine Fjenders Vine, at Keiseren og alt hans Folk, som saae dette, troede tilvisse, at han havde faaet friske Folk til sig igjen, eftersom der stod lige saa mange paa Muren i Vigftaarene, som der gjorde før. Det er umuligt at beskrive de mange kloge Paafund, som denne tapre Fyrste brugte mod sine Fjender i denne Beleiring. Herover blev Keiseren plad fortvivlet og vidste slet ikke, hvad han derved skulde gjøre. Hans Søn, Karlot, som havde gjort Angreb mod Slottet tre eller fire Gange, og skudt til de døde Kroppe og forklædte Stoffe og Stager, forundrede sig forligen, at de ikke vilde bukke eller vige for hans Skud og Pile, men alle bleve rolige og dristige staaende i Vigftaarene. Thi sagde han til sin Fader Keiseren: Det er os umuligt nogen Tid at vinde dette Slot eller faae Diger Danste til Fange, efterat han har faaet dette friske Folk, som ikke vil rømme for Skud eller Pile. I har nu ført Krig og Drlog mod ham i syv Aar tillige, og vundet saare liden Priis og Ære, og kan endnu ikke dermed komme til nogen god Ende, derfor raader jeg eder, at I opgiver dette, og farer til Frankrig igjen med eders Hær, før I faaer mere Skade; thi Diger lystre nu, som det lader til, først for Alvor at stride. Keiseren svarede: Jeg skal aldrig fare herfra, førend jeg faaer Diger enten død

eller levende, skulde det end koste mig mit halve Rige. Nu lod han sine ypperste Hovedsmænd og Riddere kalde til Bords hos sig. Der han havde siddet en søie Stund over Borde, da kom Olger alene farende ind til dem. Da Keiserens Søn, Karlot, saa, at han sigtede lige paa ham med sit Glavind, kastede han sig baglængs ned af Bænken, og Olger stal i det samme over ham og ramte ham ikke, men Bordet rendte han ned til Jorden, med al deres Mad og Drikke, og hug Keiserens Mundskient ihjel for hans Fod. Herved blev Keiseren og alt hans Folk meget forærdet, fordi han kom saa usforvarende ind paa dem. Alle forundrede sig over denne hans store Driftighed, og mange af Keiserens Folk satte sig strax til Hest og forfulgte ham af al deres Magt, men de gjorde det aldeles forgjæves, thi han kom ind paa Slottet igjen foruden al Skade. Keiseren havde gjerne opgivet samme Beleiring og var faren hjem igjen, havde han ikke frygtet for Skam og Fortalelse. Der Olger var saa ene paa Slottet, da havde han intet Andet at æde end tørt Brød og Hestekjød, og Vand at drikke. Thi sørgebe han ganske svarligen og vidste ikke, hvad enten han vilde længere slaaes med sine Fjender, eller han skulde rømme i Behold. Som han gik paa Muren en Nat og talede disse Ord med sig selv, da var der to af Keiserens hemmelige Speidere nede ved Muren og hørte derpaa; de løb strax til Keiserens Søn og sagde ham, hvad de havde hørt. Han

meente, at han nu vilde faae Benflab af Olger Danste, da han var saa haardt plaget af Hunger og Tørst, og ikke heller havde Foll hos sig til sin Bestyttelse. I dette Haab red han for Slottet om Morgenens med meget Foll, raabte til Olger og sagde: Edle Fyrste, Olger Danste! jeg beeder dig ydmygen, at du nu vil give mig dit Benflab for Guds Skyld, og forlade mig, at jeg slog din Son ihjel i Hastighed. Da vil jeg give dig Halvdelen af Frankrig efter min Faders Død; jeg vil og gaae til den hellige Grav, og der tage Pligt og Bod for ham, og vil jeg dertilmed skaffe dig min Faders Benflab igjen samt dine Slotte og Læn, som han har taget fra dig. Jeg vil og bede for dig tilligemed alle Herrer og gode Mænd, som her ere forsamlede af alle Lande og Riger. Du vil vist ikke afflaae min Bøn, thi jeg veed tilvisse, at du ikke kan holde dette Slot længe for os, da du hverken har Foll eller Føde. Der Olger hørte denne Tale, da undredes han storligen, hvorledes han havde faaet det at vide, at han ikke havde Foll eller Føde paa Slottet hos sig. Dog svarede han ham: Jeg har tilforn sagt og svaret, saa gjør jeg og endnu, at jeg aldrig skal tage Bod eller Andet for min Son, som du slog ihjel, end dit eget Liv for hans Død, det maa du rette dig efter, skal jeg end miste mit eget Liv derover. Karlot svarede igjen: Kan der intet Andet blive af, da faer vel paa denne Tid. Olger sagde: Drag din Bei tilbage igjen, som du kom, var

du ikke kommen hid i god Tro, da skulde jeg have mærket dig, før du kom herfra, saa du herefter skulde have været let at kjende. Der Karlot kom tilbage igjen til sin Fader, og sagde ham Olgers Ord, da undrede han sig over dennes dristige og mandige Hjerte, der gjorde ham saa stærk og haard i Hu og Sind, at han ikke vilde overgive sig, endskjøndt han var ene paa Slottet uden Kost og Tæring. De prisste og lovede ham alle for hans store Manddom og for hans Kloge og snilde Fund, at han saaledes havde gjækket dem alle i deres aabne Dine med de forklædte Stofte og Stager, saa de ikke turde storme mod Slottet. De bleve saa alle enige om, at de strax om Morgenen vilde falde ind over Muren paa Slottet til Olger Danste og slaae ham ihjel, isald han ikke vilde lade sig fange.

Den samme Nat, som de sov allerbedst, red Olger hen til Keiserens Søs Paulun, og fandt der en kostelig Seng, overbredd med et Gyldenstykke; thi meente han, at Karlot havde ligget deri. Han stak to Sting med sit Glavind ind i de guldbaldvrede Læpper, i den Mening, at han havde ramt Keiserens Søn, men han blev deri bebragen, for han stak i en Knub, som Karlot lod lægge derhen, fordi han frygtede for hans Komme. Selv laa han borte i en Braa blandt noget Hø og Halm til sin store Lykke. Olger stak det tredje Sting i samme Knub saa hart, at hans Glavind brast i Stykker. Af dette Bulder

vaagnede man op af Søene i Hæren, og Alle gik i Harnisk og søgte efter ham; men han kom alligevel i god Behold, for Natten var ganske mørk.

Hvorledes Olger Danske undkommer for Keiseren ind i Balland, og hvorledes Keiseren sender Bud til Paven i Rom for at skrifte sine Synder.

Om Morgenen, der Solen gik op, drog Keiseren for Slottet med al sin Hær. Der Olger saa ham komme for i Spidsen og kjendte ham paa hans Harnisk, da rendte han strax til ham og stødte ham og hans Hest tillige mod Jorden, saa at han var moren død. Olger drog sit Sværd og havde da vist hugget ham ihjel, var Hertug Neimis af Baiern med nogle andre Kæmper ikke kommen ham til Hjælp og Undsætning. De forfulgte nu alle Olger Danske paany; thi red han hen mod en mægtig stor Elv og lod sin Hest svømme derover med sig, og satte saa paa den anden Side afsted, det bedste han kunde. Keiseren og hans Føll red paa den modsatte Side af Elven, og Ingen turde vove sig over til ham, for Vandet løb altfor stridt. I det samme raabte der Een til Keiseren og sagde, at der laa en Bro over Elven en Meil derfra, hvor de letteligen kunde komme over. Der Olger hørte det, da bødte han af fra Reien ind ad Landet til, og kom gjennem Bjerge og Skove, over Sø og saltet Vand, lykkelig ind i Balland.

Der Keiseren mærkede, at han var kommen i Behold, da blev han vred, straffede sit Folk haardelig og sagde, de havde handlet som Forrædere imod ham, at de lode Olger saaledes undkomme med Livet, da de dog vare saa mange, at de vel maatte kunnet slaae ham ihjel eller taget ham til Fange. Karlot, Keiserens Søn, sagde til sin Fader: Jeg vilde ikke for alt det Guld og Gods, jeg har i Verden, at Olger skulde undkomme; thi jeg maa vel nu rette mig efter, at jeg ikke længe bliver levende, saafremt han ikke staffles i vor Magt. Han kommer vist ellers snart igjen, naar jeg tænker mindst paa ham, og tager Livet af mig. Keiseren kaldte sit Folk tilhobe og sagde til dem: Jeg veed, at Olger haver mange Frænder og Venner i min Hær, som gjerne ville hans Bedste, men kan jeg høre eller spørge, at Noget yder ham Hjælp eller Trøst, huser eller gjemmer ham i mine Lande og Riger, da skal jeg lade en saadan Forræder henrette, som det sig bør, og lægge hans Gods til Kronen. Jeg byder eder alle, baade Herrer og Tjenere, Rige og Fattige og alle Andre, hvem I end ere, at I paa eders Ære og christelige Tro slaae Olger med Spyd og Sværd eller tage ham til Fange, ihvor I kunne finde ham efter denne Dag; og I undlade det ikke, hverken for Bøn eller Gaves Skyld.

Siden drog Keiseren en Dag eller to derefter til Slottet, som Olger før var paa, og fandt der intet Andet end de døde Karle, som han havde hængt i

Biggfaarene uden om Slottet. Der de nu saae, hvor
 snildt han havde klædt Stoffe og Stager med de døde
 Mænds Harnister, og at man kunde røre dem alle
 tillige, naar man trak i Enden af en Line eller Snor,
 da sagde de gode Mænd til hverandre: Det var stor
 Slæbe, at saadan en klog og mandig Fyrste skulde
 komme af Riget, den alle Kæmper gruede for at
 stride med, og som vidste al Lempe og Raad i Orlog
 og Krig. De ledte siden paa Slottet efter Mad og
 Drikke, men de fandt hverken Æl eller Brød, og Intet
 uden noget Hestetjød. De forundrede sig end mere,
 at han holdt Slottet saalænge uden Mad og Drikke,
 og blev alligevel saa mandig ved, og vilde ikke lade
 sig mærke med den Hunger og Nød, som overgik ham,
 endstjøndt han var der ene og elendig, og havde In-
 gen hos sig paa det sidste, uden de døde Kroppe.
 Der Keiseren havde beseet Slottet og forfaret al Lei-
 lighed der omkring, da lod han kalde alt sit Folk til-
 høbe paa en jevn Plads for Slottet, og lod saa
 tælle, hvormange han havde levende igjen af sine gode
 Mænd og menige Karle, som han førte af Frankrig
 med sig, og ligeledes af de andre deilige Mænd, som
 han havde faaet til sig fra adskillige andre Lande og
 Riger. Det var nu paa det ottende Aar, siden han
 først begyndte at stride mod Kong Olger Danske og
 drev ham ud af Frankrig. Derpaa sendte han begge
 sine Sønner Karlot og Ludvig ind i Balland med et
 stort Antal Folk, at de skulde det styre og regjere, og

beskjærme det for udoortes Fiender i hans Traværelse, til han kunde komme selv hid personligen. Saa drog han hjem til Frankrig med det Folk, som han havde igjen.

Der han havde været i Riget nogen Tid, da begyndte han at tænke paa, hvor svarligen han havde fortørnet sin Gud og Skaber, idet saamange deilige Mænd, rige og fattige, havde mistet deres Liv i samme Orlog og Krig for hans Skyld, og at mange deilige Jomfruer, Piger og Møer, og ærlige og høviste Qvinder var steet stor Bold og Overlast af hans Ryttere og Folk, hvor de vare farne frem. Thi blev han til Sinds, at han vilde sende sit Bud til Paven i Rom, at han kunde faae Plicht og Bod og Afslad af ham for sine Synder. Han vidste da ingen, som bedre kunde udrette samme Verinde, end Erkebisp Turpin af Reims i Pilsarbiet, og Abbeden af St. Pharaos Kloster i Frankrig, for de vare begge to mægtige og kloge Mænd i alle Maader, thi sendte han dem afsted i sit Verinde.

Hvorledes Erkebisp Turpin, der han vilde fare til Rom, finder Olger Danske sovende ved en Kilde, tager ham til Fange og fører ham til Keiseren.

J have her nu hørt, seet og læst tilforn, hvor mild og blid Lykken var denne stærke Tyrste, Kong

Olger Danske, indtil denne Stund, saa han overvandt mange store Herrer, Konger og Fyrster, og ihjelslog utallig mange deilige Mænd og mægtige stolte Kæmper, og vandt i alle Slag stor Priis og Ære. Nu vil jeg herefter beskrive, hvor ond og meget ugunstig Lykken blev ham igjen til en Tid, før at Ingen, hvor mægtig han end er, skal sætte for meget Haab til deene eller til Verden og Menneſterne, om han ellers vil tage Exempel af Olger Danske; thi naar Lykken gjør allerbedst mod Nogen, da vender den snarest sit Hjul omkring, at Alting gaaer ham imod.

Der Olger havde været nogen Tid til Svæs, da kom han omsider i Land i Balland. Som han red paa Veien om Dagen, da begyndte han saare at tyngeſ, for han var træt af Svæn, og havde ikke sovet i lang Tid tilforn. Han fandt en deilig Eng for sig, paa hvilken der var en Kilde. Der lystede ham at hvile sig, mens hans Hest bedte og drak. Han afførte sig sit Harniſt og Løi, og lagde sig ned at sove. Da han havde sovet der en Stund, kom Erkebisp Turpin ad denne Wei til Rom, og een af hans Svende red hen til omtalte Kilde, at vande sin Hest. Der han kom did, da saa han, at Olger laa der og sov. Han red strax tilbage igjen, og sagde: Herre! Olger Danske ligger ved hiin Kilde og sover trygt; vil I gribe ham, da har I dertil Magt, thi han haver hængt sit Harniſt og sin Hjelm paa en Buſk hos sig, og hans Skjold og Glavind ligge paa

den anden Side. Da Erkebispfen hørte dette, blev han meget bedrøvet ved sig selv, for Olger var hans Frænde, men at fange ham turde han ei heller undlade, som han vel gjerne havde gjort; thi Alle, som ham fulgte, vidste, at Reiseren tilforn havde budet alle store Herrer og alle Andre i hans Lande og Riger, at de paa deres Værelse skulde slaae eller gribe Olger Danste, ihvor de kunde finde ham. Derfor holdt han Raad med Abbeden, som ledsagede ham, hvad han skulde gjøre. Vel var han selv en viet Bisp, men han frygtede dog, at Reiseren skulde lade ham rette, naar han fik at vide, at han havde undkøbt at fange Olger. De bleve saa enige om, at de vilde tage ham til Fange. Deres Tjenere løbe til og toge hans Hest, Harnisk, Hjelme og Skjold, og bragte det over til en Side; derpaa toge de hans dyrebare, skinnende Sværd, Kortone, fra Gjorden. Olger vaagne op ved det Bulder, som var omkring ham af de mange Heste. Han greb strax til sin Side efter Sværdet, men der han fornam, at det var borte, da sprang han op og slog en Munk ved Diet med sin knyttede Næve, at han saldt død af Hesten. Han tog saa Munkens Sæddel og slog Mange ihjel med den, og Rogle slog han paa Flugt, at de rømte sammeligen af Marken. Han hug saalænge om sig med denne Sæddel, at han tilsidst ikke behøldt Mere af den at slaae med, end den ene Stigboile. Der han saa Erkebisp Tarpin, da truede han ham og sagde:

Havde jeg nu mit gode Sværd, da skulde der ingen af eder komme levende fra mig. Han vilde nu springe paa Munkens Hest og undflye, men i det samme sloge de Venene under ham, at han faldt omkulb. Saa kastede Mange sig ned paa ham, og bandt hans Hænder og Fodder og førte ham saaledes fangen tilbage med sig til Reims i Pikardiet.

Der Keiseren fik Bud, at Olger var fangen, da blev han overmaade glad og skrev strax til Erkebisp Turpin, at han skulde komme til Paris med ham usfortøvet; thi han vilde strax lade ham halsbugge, og hans Krop hange i Parisergalgen, som kaldes Mont-falkon, at Fugle og Ravnne skulde æde ham op, for det store Hovmod, som han havde krænket ham med. Saasnart Olger kom frem, sagde Keiseren strax Dom over ham. Keiserens Sønner Karlot og Ludvig og alle de andre Herrer og Fyrster, som da vare tilstede, bade Godt for Olger Danste, at han maatte beholde sit Liv, men det kunde ikke hjælpe. Der Erkebisp Turpin det fornam, da sagde han til Keiseren: Kjære Herre! hvi vil I nu være saa streng mod denne mandige Fyrste, at I vil lade ham rette og slet ikke skaane hans Liv, for alle disse Fyrsters gode Ord og Bønner? Vil I ikke agte de store Belgjærninger, som han før gjorde imod eder, idet han saa ofte frelst eders Liv i Orlog og Krig, og førte eder velvillig af eders Fienders Hænder, da I var fangen? Han frelst ogsaa Paven og mange andre Herrer og Fyrster, og

utallige christne Menneskers Liv, da han slog Kong Burmand ihjel, Sultanens ypperste Kæmpe. Hvor er den Mand i Verden til, som har øvet saa stor Manddom, eller stridt saa mandelig for den hellige christelige Tro, som Olger gjorde? Hvo frelste eders Lande og Riger, eder selv og alt eders Folk uden Olger alene? Kommer dette Rygte til Tyrterne eller Soltanen, at Olger er slagen eller død, da komme de snart igen og brænde og stjænde i eders Riger for eders Dine, og lægge siden al Christenheden øde. Hvo kan og vel forundre sig over, at han gierne vilde hævne sin Soms Død? Thi beder jeg eder, vældige Herre! at I vil formilde jer Hn og Sind og lade ham nyde sit Liv. Det var stor Skæde, at saadan en mægtig Konge og Kæmpe skulde saa ynkelig tages af Dage eller miste sit Liv. Vil I ikke have ham i eders egen Varetægt, saa har jeg Fængsel og Taarn at sætte ham i, indtil han faaer gjort God og Bedring for det Hoimod, han viiste mod eder og eders Søn. Vil I ingenslunde lade ham beholde Livet, da frygter jeg saare, at der bliver et stort Oprør i eders Lande og Riger for hans Skyld; thi eders ypperste Mænd ere for en stor Deel hans Frænder og Slægtninger. Der Erkebisp Turpin havde endt sine Ord, da begyndte alle de Andre, som stode omkring, at sige, ligesom han havde sagt til Reiseren. Hertug Reimis af Baiern bad nu ogsaa for ham, endstjondt han tilforn slog hans Søn, Hertug

Bertram, ihjel i Striden, og han sagde, at det var uhyort, at lade myrde eller dræbe saadan en mægtig Kæmpe med Bold og Magt. Der Keiseren havde hørt deres Ord og Bøn, da formilbedes hans Sind, og han befoel Erkebisp Turpin, at han skulde lade ham strængelig bevare i Jern og Laarn, paa det han ikke skulde undkomme. Da Erkebispens kom hjem igjen til Reims, lod han strax bygge et stærkt Laarn af store Stene op til en Kirkemaur, som var baade tykt og bredt paa Muren og dybt i Jorden. Siden sagde han til Ulger: Kjære Frænde! du veed vel selv, at Keiseren sædte Dom over dig, og at du skulde miste dit Hoved, for du førte Krig mod ham. Nu have de andre gode Herrer og jeg frelst dit Liv, dog under det Vilkaar, at jeg skal holde dig i Fængsel og Jern, saa længe du lever, og give dig Lidet at æde og drikke, saa du næppe kan opholde Livet til en Tid. Keiseren befoel mig strængelig, at jeg ikke skulde give dig Mere om Dagen end en Fjerdepart af et lidet Brød, en liden Staal Biin og et lidet Stykke Kjøb. Han har ogsaa budt dig paa din Ære, at du aldrig maa gaae af samme Fængsel, saa længe du lever. Der Ulger hørte, at han skulde saa usseligen svælte ihjel i samme Laarn, da falmende han i sit Ansigt, og hans Dine bleve matte af Sorg og Bedrøvelse. Der Erkebispens saa det, da sagde han til ham: Giv dig tilfreds, jeg vil lade bage de Brød, som du skal have, saa store, at du skal have nok med en Fjerdepart af eet deraf

om Dagen. Jeg vil og lade gjøre din Skaal saa stor, at der skal gaae en god Kande Bliin i den, og jeg vil give dig hver Dag et halvt Faar for det Stykke Kjøb, som du skal have. Olger takkede ham, fordi han vilde see hen til, at han var en stor Mand af Person og derfor ikke kunde leve af en føie Ting.

Siden blev han nedsat i dette mørke, dybe Taarn, i hvilket han var i syv samfulde Aar, og om han end ikke led Hunger der, saa led han dog Nød og Udselshed nok. Erkebispnen lod ham stundom besørte, det bedste han turde, og lod ham undertiden tage op af Taarnet, og legte Skaktavl med ham. Han lod ham ogsaa skrifte hvert Aar, og saa tidt han selv begjærte.

Soltan Bruher fører Krig mod Keiseren, medens Olger er fangen, og hvad der skeer siden.

Tre eller fire Aar derefter, da de ypperste Herrer i Frankrig mærkede, at Keiseren ingen anden Naade vilde vise mod Olger Danste, og da de meget yntedes over ham, gif de alle tilhobe for Keiseren, og Hertug Geert af Rusillon førte Ordet for dem, saa sigende: Vi bede eder alle ydmygen, vældige Herre! at I for vor troe og villige Tjenestes Skyld vil forbarme eder over Olger Danste, og give ham løs af Fængslet, for han har nu gjort stor Plikt og Bød i Taarnet,

og er snart død af Hunger og Torst. Der Reiseren hørte hans Navn, da blev han saa hastig og vred, at han hverken kunde sidde eller staae, og sagde til dem: Jeg sværger ved min Tro og Gode, at hvis som nævner hans Navn efter denne Dag, han skal miste sit Liv derfor, hvor mægtig og rig han end er. Han lod strax udraabe i Paris og i alle andre Stæder i sine Lande og Riger, at hvis der nævnte Olger Danstes Navn, han skulde miste sit Liv, hvad enten det var Mand eller Kvinde. Desaarfsag blev Olger ganske forglemmt inden en snøve Tid derefter, saa at Alle visfelig troede, at han var død.

Nogen Tid derefter lod Soltanen af Babylonien, Bruher, hemmelig udsende nogle Speidere til Hilar-diet i Frankrig, at de skulde forfare, hvor Olger Danste var, og hvad Magt Reiseren kunde stille til Orlog og Krig. Da de kom tilbage igjen, fortalte de Soltanen, at Olger Danste visfelig var død; de sagde og, de havde hørt i Paris, at Reiseren havde budet lang Tid tilforn, at Ingen skulde nævne Olger Danstes Navn under Livsstraf. Der Soltanen hørte dette, da blev han saare glad, og lod strax kalde de Konger, Herrer og Fyrster tilhøbe, som boede i hans Lande og Riger. Der de kom til ham, og Kong Karvel med, som var een af de ypperste Herrer og Ræmper, da sagde han til dem: Jeg vil nu fare til Frankrig og lade mig krone, thi jeg har nu forfaret i Sandhed, at Olger Danste er død, og hæver tilforn

altid hørt af de lærde Mænd, som kaldes Astronomer og ere kloge paa Himmels Tegne og Stjernernes Løb, at Ingen i Verden kunde slaae mig ihjel uden Olger Danste alene, som Keiseren lod svælte ihjel i et Fange-taarn. Nu frygter jeg for Ingen paa Jorden, derfor vil jeg dristigen stride mod Keiseren. Der Kong Karvel hørte, at Olger Danste var død, da blev han meget bedrøvet, for han havde ham meget kjær. Han svor strax ved sin kongelige Ære, at han skulde hævne hans Død paa Keiserens eget Liv. Han sagde ydermere: Havde Olger sendt mig Bud itide, da skulde jeg være kommen ham til Hjælp med hundrede Tusind Mænd paa min egen Koft og Gold.

Soltanen lod strax udrede utallig mange Skibe, baade store og smaae. Der var med ham paa dette Tog tredive Konger med alt deres Foll. Der var og femten andre mægtige Herrer og Fyrster med ham med hele deres Foll og Magt. Han havde sin Son Isor i sit Følge med en mægtig Skare. Tilgemaade fulgte hans Broder Justamund med og alle hans Svende. Kong Karvel førte hans Hovedbanner. Der Soltanen kom ind i Tydskland, da lod han nedslaae alle Slotte, Byer og Stæder, og gjorde stort Manddrab. Han lagde Köln øde og lod hænge deres Konge, som Keiseren havde indsat. Siden foer han ind i Hennegau og Lothringen, og skjændte og brændte for Fode. Der Keiseren spurgte dette, da samlede han al sin Magt tilhobe og drog saa ud mod ham.

Soltanen sendte strax Bud ham imøde og lod ham sige, at han skulde sende ti af sine bedste og ypperste Kæmper mod ham alene i Kamp og Kreds. Kunde han overvinde dem, da vilde han strax lade hænge Keiseren, men overvandt de ham, da vilde han strax fare hjem tilbage igjen til Babylonien, og ikke stride mere mod hans Land og Rige. Budet foer affted og førte en Oliegreen i sin Haand til Tegn, at han vilde fare med Fred. Da han havde rygget sit Wrinde, spurgte Keiseren ham ud, hvor stor og stærk Soltanen var, og hvorledes han var skabt paa Lemmer og Krop. Han svarede: Han er femten Fod lang, og en Fod bred imellem sine Dine; hans Lænder ere saa lange, at de række tre Fingersbred udenfor hans Mund, som paa en gammel Drue; hans Dine ere gloende røde ligesom en rød Karbunkelsteen; hans Skjæg er saa langt og svært, at det rækker til hans Beltested; hans Arme ere overmaade stærke, thi der er Intet i dem uden Sener og Been; hans Hænder ere saa haarde som Jernkøller; der er ingen Hest til saa stor og stærk, at han jo kan slaae dens Ryg itu med sin Haand, om ham lystet. Han ræddes for Ingen paa Jorden, uden for Ulger Danste alene. Da Keiseren hørte Ulgers Navn, blev han vred og sagde til sine Tjenere: Slaaer denne Skalk ihjel, for han haver brudt mit Bud og nævnet min Fjendes Navn her aabnbare. De gjorde, som han besøel, og lagde ham saa

paa en Blide, og lastede ham ned over Muren ind i Soltanens Hær igjen.

Keiseren gik strax i Harnisk og drog ud af Staden med alt sit Følk, og meente at forraske Soltanen, før han kom i Leir med sin Hær. Der han kom ud og saa, at Soltanen førte saa utalligt Følk og havde adskilt det i trende svare Hære, da gruede han fast derfor. I den første Hær var Kong Karvel, som førte hans Hovedbanner og havde hundrede Tusind Mænd med sig. I den anden Hær var Justamund, Soltanens Broder, Hovedsmænd, og havde firehundred tusind Mænd under sit Banner. I den tredje Hær var Bruher, Soltanen selv, og havde tredshundred tusind Mænd at føre i Striden. Fire og tyve Konger og Tyrker med alt deres Følk vare i deres Følge, dem til Hjælp og Udsætning. Keiseren indsaa, at han ikke kunde bestaae mod dette utallige Følk i en standende Strid; thi lod han støde i sine Vasner og bød sit Følk drage op paa Bjergene mod en Skov, som laa i Nærheden, paa det de kunde rumme til Skoven, om de bleve slagte paa Flugt. Da Soltanen og Tyrkerne saa, at de Christne begyndte at vige for dem, meente de, at de vilde flye, thi forfulgte de dem mandigen og sloge stærkt paa dem; men de Christne vendte sig om igjen og slog tappert paa dem, som vare nærmest. Der Kong Karvel, som førte Hovedbanneret, skulde ride affed, da bad hans Hustru, Dronning Mariant, at han skulde tage Kei-

seren fangen tilbage med sig til Hæren, fordi han saa ynkeligt lod deres gode Ven, Olger Danste, svælte ihjel. Han sagde: Faaer jeg ham fat, da skal jeg fare værre med ham, end han gjorde med Olger Danste; thi jeg skal kaste ham ned i et Taarn for Dgler og Orme. Da Kong Karvel kom i Striden, vilde han ikke stride mod de Christne, endstjøndt han selv fik svære Hug af dem; thi han havde tilforn lovet Olger Danste, og svoret for Haven og Reiseren i Rom, at han aldrig skulde kæmpe mod de Christne. Men der han saa Reiseren, da vilde han gjerne have høvnet Olger Danstes Død paa ham alene; thi rendte han til ham med sit Glavind, men Reiseren stak ham fra Hesten, og der kom strax halvtredstundstve Mand og tog ham fangen, og førte ham siden ind i Staden med Reiseren om Aftenen, og Striden var endt den første Dag.

Kong Karvel havde en Broder søn, som hed Rubion; han havde hemmeligt Had til Kong Karvel, for han vilde gjerne have hans Lande og Riger, og allerhelst hans velige Hustru, Dronning Gloriant. Han blev nu hjertensglad, da han saa, at Kong Karvel sparte de Christne i denne Strid og ikke vilde slåe paa dem, fordi han nu kunde komme ham til Livs og stille ham ved hans Lande og Riger, idet han anklagede ham som en Forræder. Thi gik han til Soltanen og sagde: Vældige Herre! det er intet Under, at I ikke fik Reiseren nu til Fange og alle de ypperste

Mænd af Frankrig med, som vel var fleet, fordi han havde saa lidt Foll i Marken, havde ikke den flemme Forræder, Kong Karvel, min Farbroder, saa stammelig ført Eders Hovedbanner ind iblandt de Christne, skjøndt han hverken vilde slaae eller hugge paa dem, men lod sig villig fange af dem, for at han kunde forraade eder og alt eders Foll.

Soltanen giver Forræderen Nubion Kong Karvels Hustru Gloriant og hans Land og Rige, og hvorledes det gif ham siden.

Soltanen troede hans lumske Ord, og tilfagde ham strax Kong Karvels Land og Rige, og hans Hustru, Dronning Gloriant, tilmed, i alle Kongers og Herrers Nærværelse. Kong Nubion tog strax Gloriant i sin Favn og vilde kysse hende, men hun slog ham paa hans Mund med sin knyttede Næve, at der faldt to Tænder i hans Hals. Hun sagde: Jeg har min Egtemand, som mig skal kysse, naar han kommer tilstede; thi vil jeg ikke kysse dig, din Forræder! som vil lyve ham Hæder og Ære fra. Om Natten derefter gif Dronning Gloriant til Staden, hvor hendes Hundsbonde var fangen, og vilde gjerne have talt med ham og sagt ham, hvorledes Kong Nubion havde stilt ham ved sine Lande og Riger; men hun kunde ikke komme ind i Staden, thi gif hun tilbage igjen om Morgenen i Dagingen og havde Ingen med sig

uden to af sine Mær. Kong Rubion tog vare paa hende og greb hende udenfor Staden. Han var nu glad, at han havde faaet denne Sag med hende, baade fordi hun slog hans Lænder af hans Mund, og fordi hun kaldte ham siden en Forræder i Soltanens Nærværelse. Han førte hende til Soltanen og sagde, at han greb hende udenfor Staden, hvor Reiseren var, og at hun vilde have forraadt ham og hans Hær, om han ikke var kommen saa snart paa Veien efter hende. Han havde og nogle Skalle med sig, som strax gave Vidnesbyrd for ham, at han talede Sandhed. Hun sagde nei, at det ikke var saa, men det hjalp hende ikke; thi fældte Soltanens Dom over hende, at hun skulde brændes Dagen derefter, og alle christne Fanger, som vare halvtredshundstyve i Tallet, skulde hænges. Der han gav denne Dom, da var der een af Reiserens Speidere, som hørte derpaa og strax red til Reiseren og sagde ham, hvad Tidende der var paa Færde. Det de gode Herrer af Frankrig hørte dette Budskab, da havde de alle for Kong Karol, at han maatte komme løs og frelse sin Hustrus Liv. Saa gav Reiseren ham fri af sit Fængsel, men han maatte love, at han skulde frelse alle de christne Fanger, eller og frivillig komme tilbage i sit Fængsel igjen.

Saa snart han kom til Soltanen, gjorde han sin Undskyldning, og tilbød sig at slaaes i Kæds med med Rubion, sin Brodersøn, som tillagde ham sandt Forræderi. Ledte han i denne Stamp, saa

maatte de brænde hans Hustru og hænges ham og de Christne, som vare fangne; men tabte Kong Rubion, skulde han hænges alene, og alle Christne skulde frigives. De tilfagde hinanden Kamp i en Dal mellem Soltanens og Keiserens Hær, at de skulde see til paa begge Sider.

Der de skulde tilhobe, da gik de alle i Harnisk, som vilde see derpaa, for de frygtede paa begge Sider for Dødsfald. Som de kom tilhobe i Kredsen, rendte Kong Karvel saa hart paa Rubion, at han brød sit Glavind itu paa hans Bryst, men han blev alligevel sidvende fast i Sædlen. Rubion rendte til ham igjen og stak hans Hjelme af hans Hoved. Der Dronning Gloriant og de Christne, som vare fangne, saae det, da begyndte de at sukke og græde; thi de frygtede, at de skulde miste deres Liv, om han tabte. De bade da inderlig til Gud, at Karvel maatte vinde i denne Kamp. Rubion rendte til ham igjen med sit Glavind, men Kong Karvel hug det tvært itu for ham. Saa vilde Kong Rubion drage sit Sværd, men Kong Karvel hug hans høire Haand af ham, at den faldt hen i Marken. Han greb efter Sværdet med sin venstre Haand, men Kong Karvel hug det venstre Laar af ham, saa han faldt af Hesten. Da sagde Kong Karvel til ham: Du slemme vanartige Forræder og Hovsøn! Min Broder var aldrig Fader til dig, men en anden lumpen fortviolet Skalk, som din Moder bødte med, og ham slægter du paa, da du har villet

lyve mig Hæder og Ære og Land og Rige fra. Jeg skal nu hævne det paa dig med dit eget Liv, førend jeg rider her af Kredsens. Siig nu aabenbarlig Sandhed for Alle, førend du dør.

Der Kong Rubion fornam, at han ikke maatte leve længer, da sagde han til Kong Karvel: Jeg tilstaaer, at jeg løi dig og din Hustru paa, thi beber jeg dig ydmygen, at du vil forlade mig det for Mohamed, vor Guds Skyld. Han svarede, at han vilde forlade ham det. Saa bad Rubion ham, at han vilde stige ned af sin Hest og kysse ham, til Tegn paa, at han havde forladt ham det, han havde forbrudt imod ham. Som Kong Karvel bukkede sig ned og vilde kysse ham, stak Rubion til hans Strube med sin Daggert, som han hemmelig havde i sin venstre Haand, og han havde visselig myrdet ham, havde ikke hans gode Harnisk og Handskertrave afværget Stødet. Der Karvel det fornam, da greb han ham om hans Haand, vristede Kniven med Magt fra ham, stak saa begge Dine ud paa ham og hulede dem ud til Grunde ind i hans Nakke. Siden kaldte Kong Karvel paa Soltanen og bad, at han vilde komme og høre Rubions egne Ord, før han døde. Der han kom, bekendte Rubion aabenbarlig, at han havde løiet Kong Karvel og hans Hustru Gloriant paa. Derfor lod Soltanen ham hænge, og frigav saa alle de christne Fanger og bad dem siige Keiseren, at han skulde sende om Norgen i samme Kreds ti af sine bedste Kæmper mod

ham alene. Hertug Didrik, som var iblandt disse Fanger, svarede: Det gjøres ikke behov at sende saa mange, jeg vil ene møde i Kamp mod dig. Der de kom sammen næste Dag, da stak Soltanen ham fra Hesten, og vilde strax have hugget Hovedet af ham, men Kong Karvel frelst hans Liv, saa at han blot blev tagen til Fange. Om anden Dagen kom Achar, Kongen af Engelland, i Kreds mod Soltanen. Da denne saa ham, spurgte han, hvem han var, saasom han vilde drifte sig til at rende og fægte mod ham alene i Kamp. Han svarede: Jeg hedder Achar og er Konge i Engelland. Soltanen sagde: Spar dit Liv, rid tilbage og hent Flere hid med dig, eller du seer ikke Engelland mere. Han svarede: Jeg vil ene ride imod dig. Saa stak Soltanen ham tvært igjennem med sit Glavind, at han faldt død af Hesten. Siden rendte der fire mægtige Hertuger og gode Kæmper tillige mod Soltanen med deres Glavind, som vare Hertug Doon af Nantes, Hertug Geert af Rusilon, Hertug Morant af Kleve og Hertug Neimis af Ardene. Men de kunde ikke røre ham i Sædlen. De kastede derfor deres Glavind bort, og hug paa ham alle tillige med deres Sværd af al Magt og Formue. I det samme kom Soltanens Broder, Justamund, med et stort Antal Folk ham til Hjælp. Saasnart de fornam dette Baghold, red de tilbage igjen til Reiseren og sagde ham, hvor stor og stærk han var, og at de ikke kunde røre ham i hans Sæddel, skjøndt de stak

paa ham med fire stærke Gløvind tilfide. Der Keiseren hørte dette, da begyndte han at grue og frygte, at han ingen Kæmpe skulde finde i sin Hær, som kunde bestaae mod Soltanen alene. Saa begyndte han at tænke paa sine gode Kæmper, Roland og Oliver, som han mistede ved Runseval, og forbandede Gevelon, som dem forraadte. Han sørgede saare for den mægtige Kæmpe, Kong Achar af Engelland, som han nu havde mistet; thi skat han Tegn op til Fred, imens han lod hans døde Legeme hente til Staden og der ærligen begrave. Han sendte og sit Bud til Engelland efter hans Datter, at han skulde komme til ham; thi han vilde hæderlig bortgifte og forføre hende, efterdi han var faderløs og ingen anden Børge eller Forsvar havde.

Keiserens Raad beder ham om at frigive Olger Danske.

Nogen Tid derefter raadsloge Keiserens Raad, Herrer og Fyrster, Bisper og andre gode Mænd, hvorledes de skulde holde det længere med samme Drøg. De vare ganske bedrøvede, fordi de havde mistet deres Frænder og Bønder, og de saae og vidste, at Soltanen havde utallig meget Folk, og at ingen Kæmpe kunde overvinde ham alene, hverken med Sværd eller Gløvind. Saa stod Hertug Reinnis op iblandt dem og sagde: Jeg hørte en mægtig Hedning fortælle, at

Soltanen havde sagt til sit Raad, at Ingen kunde overvinde ham uden Digter Danste, og han var aldrig kommen hid, om han havde vedst, at han havde været i Live; thi var det meget raadeligt, at Keiseren fik det at vide. De priste alle hans gode Raad og sagde, at de skulde gøre kempelig dermed, at Keiseren ikke lod den slaae ihjel, som det fremsagde. Saa stod der en Ridder op iblandt dem og sagde: Vilke I flye mig en rask Hest og lønne mig siden for min Umage, da vil jeg sige Keiseren disse Ord. De bleve eens med ham derom. En Dag, Keiseren gik i sin Hær, red denne Ridder til ham og sagde: Vældige Herre! jeg undrer mig storlig over, hvad I agter eller tænker, at I længere vil stride mod Soltanen; thi det er aldeles forgæves, I overvinde ham aldrig, uden I faaer Digter Danste til Hjælp. Der Keiseren hørte Digters Raad, da blev han hastig og vred, og bad sine Ejenere, at de skulde slaae denne Ridder ihjel, for han havde brudt hans Bud, idet han nævnte Digters Raad. De lode, som forfulgte de ham af al Magt, men de vilde dog Intet gøre ham. Da de kom tilbage, sagde de, at han undreendte for dem. Hertug Reimis gik frem og sagde: Herre! forlad mig, at jeg taler eet Ord eller to til eder. I maatte vel spørge, hvi han saa talede om eders Fjende, mens han vidste, at I havde forbudt Alle at tale om ham. Jeg troer, han gjorde det ikke uden Marsag, thi han er en god Mand og født her i Riget, og har alle

Dage været eders trofaste Tjener. Keiseren var vred og svarede ham Intet. Hertug Reimis lod siden kalde til sig alle de mindste af Keiserens Kjærtesvende og andre smaa Børn af Staden, og bad dem, at de skulde alle raabe tillige, naar de saae Keiseren komme: *Olger Danste! Olger Danste! Olger Danste!* han ligger nu fangen i Taarnet til Landets store Slæde. Der Keiseren kom, da raabte de alle: *Olger Danste! Olger Danste! Olger Danste!* ligesom Hertug Reimis bad dem raabe. Da Keiseren det hørte, blev han staaende stille, undrede sig og grundede paa, hvad det skulde betyde, at disse mange Børn alle udraabte *Olger Danstes* Navn.

Som han stod i denne Tanke, da sagde Hertug Reimis til ham: *Kjære Herre!* jeg troer fuldkommelig, at den almægtige Gud haver opvakt disse umyndige Børns Hu og Hjerte, at de skulle give tilkiende, at I skal lade *Olger Danste* komme ud af Fangetaarnet; thi Soltanen har sagt, at Ingen i Verden kan overvinde ham uden *Olger Danste*, og er det saa, da er det bedre, at I mere tænker paa eders Landes og den fattige Almues Bedste, end paa det Had og Rag, som I har til ham; thi I veed vel selv, at han er den ypperste Kæmpe, som nu er til i Verden, og har gjort større Manddom end Roland, Oliver og de andre tolv Jevninger. Han overvinder ogsaa vel Soltanen, om I ellers vil tage ham til Raade.

Keiserens Sjerte formilbes mod Olger Danste, dog vil han ikke gjerne indgaae, at Olger maa høvne sin Sønns Død paa Karlot.

Keiseren begyndte at formilbes igjen i sin Hæ og Sind og sagde til Hertug Reimis: Jeg troer aldrig, at Olger lever endnu; thi han sad i et dybt, mørkt Laarn, hvor han hverken saa Sol eller Dag, og han fik Lidet at æde og drifte, derfor troer jeg, at han er saltet ihjel. Hertugen svarede: Herre! J maa vide tilvisse, at Olger lever endnu, thi Erkebisp Turpin lod ham give hver Dag et halvt Faar for det Stykke Kjøb, som han skulde have om Dagen; han gav ham og hver Dag Fjerdeparten af et Brød, som var af en halv Skjeppe Meel, og dertil en stor Staal Biin, derfor lever han endnu. Keiseren sendte strax Bud efter sit Raad. Da de kom til ham inden lukte Døre, sagde han til dem: Kjære Venner! J ere alle pligtige til at vide Rigets Bedste og Gavn og min Hæder og Ære; thi beder jeg eder om gode Raad, hvorledes vi skulle værge os mod Soltanen, at han ikke fordærver hele Christenheden. De svarede ham alle samdrægtigen: Vi vide eder ingen gode Raad, uden J kan faae Olger Danste igjen; han er stærk og drifstig nok til at slaae Soltanen og alle hans Kæmper ihjel. Keiseren hød strax to hundrede Karle gjøre sig rede til Hest. Saa tog han Hertug Reimis

med sig og red ddt, hvor Diger var fangen. Siden sendte han samme Hertug Reimis og Erkebisp Turpin med nogle andre Mænd til Diger, og lod ham adspørge, om han vilde give Karlot sit Benflab og tjene Keiseren siden, som han gjorde før. Han svarede dem, at han vilde hjælpe til at beskjerme den hellige christelige Tro af al sin Formue, men han vilde først hævne sig paa Karlot, fordi han slog hans Søn ihjel. Der Keiseren fik dette Svar, bad han dem gaae til ham igjen. De bad ham alle paany, at han vilde tilgive Karlot hans Brøde; men de fik intet andet Svar, end de gjorde før. Trede Gang gif de til ham igjen, toge ham op af Taarnet, og fulgte ham ind for Keiseren. Han spurgte ham nu selv ad, om han vilde være hans Ven og vove sit Liv for den hellige, christelige Tro. Diger svarede, at han aldrig vilde fare i Orlog og Krig, førend han havde hævnet sig paa hans Søn. De andre Herrer og Fyrster bade, at han vilde lade sig sige. Han svarede, at han vilde have Hævn, skulde det end koste hans Liv. Dermed lod Keiseren ham føre i Taarnet igjen. Alle forundrede sig over hans haarde Sind og store Ubøielighed. De omstrevne Herrer gif til Keiseren igjen og sagde: Kjære Herre! vi bede eder, at I her vil ndfinde noget andet Raad, at Soltanen ikke forværer Christenheden. Han svarede: Gaaer til Diger igjen og spørger ham ad, om han tør ene flaaes i Kamp og Kreds med Bruher, Soltanen af Baby-

lonten. Der Olger hørte, at Bruher var i Christen-
 heden og dertil i Landet, da blev han meget hastig og
 vred, og i denne sin Hastighed rakte han sig ud i Taar-
 net, som han laa i, og stødte to Stene ud af Muren,
 saa den revnede derved, og sagde til dem: Jeg vil
 give mig i Kamp med ham, naar jeg først maa hævne
 mig paa Keiserens Søn. De gik tilbage og sagde
 Keiseren, hvorledes han stødte Stene af Muren, idet
 han hørte Soltanens Navn, og at han vilde slaes med
 ham, dog under det Billaar, som han havde sagt til-
 forn. Der Keiseren det hørte, sagde han til dem igjen:
 Forbandet være Soltanen til evig Tid, at min Søn
 skal miste sit Liv for hans Skyld; det er ilde, at han
 ikke døde i sin Moders Liv. Gud naade mig arme
 Mand, skal jeg nu endelig ofre min Søn til Døden!
 Hans Raad hufvode ham det bedste, de kunde, men
 paa det Sidste sagde de til ham: Det er dog bedre,
 end at I og al Christenheden skal blive fordærvet.
 Der Keiseren havde lovet dem at han vilde gjøre det,
 da gik de til Olger igjen, og toge ham op af Fange-
 taarnet og sagde: Du haver Magt over Keiserens Søn,
 og skal ogsaa blive fri for Fængsel efter denne Dag.
 Han svarede: Havde ikke Keiseren havt mig saa hoi-
 ligen behov, da havde han ladet mig døe i Fange-
 taarnet; men efterdi han haver sagt Dom over sin
 Søn, saa lader mig faae min Hest og Harniss og
 dertilmed mit gode Sværd Kortone. Erkebisp Turpin
 svarede ham: Dit Sværd og Harniss, som jeg har

vel forvaret, siden du blev fangen, vil jeg antvorde dig, men din Hest veed jeg intet Raad til at flasse, for den blev borte paa Marken, og jeg kunde aldrig opspørge den siden. Jeg giver dig en anden god Hest, som jeg kjoebte for tre hundrede Kroner. Da Olger satte sig paa den, segnede den mod Jorden, saa han ikke kunde gjøre en Vending med den.

Der Reiseren det saa, lod han hente Kongen af Lombardiets Hest, som Bertram tilførn tog fra hans Tjenere. Olger lagde sin Sæddel paa den, og for at prøve dens Styrke lidt, lagde han een Haand paa Manden og een paa Bagen, hvorved den sank ned i alle fire Knæe. Han steg alligevel paa den, men han kunde ingen Bei komme med den. Der Olger mærkede det, sagde han til dem: Jeg kan intet Hofværk gjøre mod Soltanen, uden jeg faaer en god Hest. Gud naade mig! at jeg nu ikke har min egen Hest, som jeg mistede, da jeg blev fangen. Der stod en Munk af St. Pharas's Kloster og hørte disse Ord og sagde til ham: Vi have havt din Hest i vort Kloster i fvy samfulde Aar, og den har dagligen draget store Stene til Klosterets Bygning. Olger svarede: Skal I stalle I faae, I usormuftige, vanvittige og fortviølede Munke! have I sat min ædle og gode Hest til saa slemt og grovt Arbeide! Den var bedre værd, end at Munkedrenge skulde lægge deres Hænder paa den. Jeg lover eder, at jeg skal paa een Dag nedrive saamange Stene af eders Kloster, som min

Hest har draget dertil i disse syv Aar, mens jeg var fangen. Henter mig snart min gode Hest, at jeg kan komme mød Soltanen i Kamp. — Der Hesten kom frem, da var den saa styg og stiden, at Olger næppe kunde kjende den; men Hesten kjendte ham vel, thi strax, da han kom paa den, begyndte den at dansse og springe, hvine og strige og vende sine Drer frem og tilbage. Den var saa glad, at den ikke vidste, hvilken Fod den først vilde sætte til Jorden, og den vendte sig rundt omkring til alle Sider, saa Alle forundrede sig derover. Det var ret, som om den vilde have sagt: Nu har jeg igjen fundet min rette Humsbonde.

Hvorledes Keiseren beder til Gud for sin Søn Karlot, og hvorledes denne frelses.

Der Keiseren kom tilbage igjen til sit Folk, da sagde Olger til Hertug Reimis: Du veed vel, hvad Keiseren lovede mig; jeg vil ikke ride i Kamp mod Soltanen, førend jeg faaer hævnnet mig paa hans Søn. Hertug Reimis sagde Keiseren dette. Saa lod han strax hente sin Søn og sagde til ham: Forbandet være din ufornuftige Jussindethed, at du skulde slaae Olgers Søn ihjel; han vil endelig have Livet af dig, førend han vil stride mod Soltanen. Vi have søgt og spurgt over alle vore Lande og Riger, og vi kunne ingen Kæmpe finde, som drifter sig til at stride mod Soltanen, uden Olger Danste alene. Han frygter og for Ingen uden for ham; thi det er ham spaaet, at Ingen skal slaae ham ihjel uden Olger Danste alene; derfor nødes vi nu til at give ham Magt over dit Liv. Karlot svarede: Min kjære Fader og alle I andre gode Herrer og Fyrster, som her nu ere tilstede! jeg beder eder, at I alle ville bede for mig, at han vil unde mig mit Liv; jeg vil give ham alt det, jeg haver paa Jorden, forsværge baade Land og Rige, og aldrig komme i dem, saa længe jeg veed, at han er her. Jeg vil blive i Landflygtighed og gaae til hellige Steder, og saa længe jeg lever, bede godt for hans Søn, som jeg fik ihjel. — Siden bade de alle for ham, men de kunde ingen Bønshørelse finde

hos Olger. Da talde Faberen saaledes til Karlot: Kjære Søn! Olger vil ingen anden Bød have for sin Søns Død end dit eget Liv. Karlot svarede: Kjære Faber! jeg troer dog aldrig, at I saaledes vil lade mig tage af Dage. Endnu engang sendte Reiseren de andre Herrer til Olger og lod ham sige, at han skulde begjære Alt, hvad han vilde af hans Søn, uden hans Liv, da skulde han gjerne faae det, ihvad det saa var, skulde det end koste ham Halvdelen af hans Lande og Riger. Olger var alligevel stadig i Hu og Sind og svær, at han vilde have Livet af ham, før han nogen Tid vilde stride.

Der Reiseren fornam, at de ikke kunde udrette Noget ved Bønner, og Altmæn raabte, at han skulde gjøre Ende derpaa, at Soltanen ikke skulde fordærve al Christenheden for hans Søns Skyld; da tog han Karlot ved Haanden og ledte ham ind i Salen til Olger og sagde til ham med grædende Taarer: Kjære Olger! her har du min Søn, gør nu med ham, hvad Gud giver dig i Hjertet. Karlot faldt paa Knæ for ham og sagde: Ædle og mægtige Fyrste, Kong Olger Danste! jeg beder dig for Christi haarde Død og Mine, at du vil unde mig mit arme Liv. Men Olger drog sit Sværd. Da Reiseren saa, at han drog det af Balgen, gik han bort til sit Kapel. Som han kom for Døren, styrte han ned af Bedrøvelse og var nøren død. Da sagde Herrerne og Ridderflabet til Olger igjen: Spar dog Reiserens Søn, at denne

gamle Herre ikke skal bese af Sorg. De holdt ham længe med Ord og manede og bade ham alle, at han skulde skjenke Karlot Livet. Imens laa Keiseren i sit Kapel, og bad til Gud saa sigende: O du almægtige Gud! som skabte Himmel og Jord og Mennesket af den sorte Muld; du, som stødte den hoffærdige Engel Ruffier fra Himmelen ned i Helvedes Afgrund; og du Guds Søn! som bad for dine Fiender paa dit hellige Kors; du, som hører fattige, syndige Menneskers Bøn, der troe paa dig; du, som husvaler alle bedrøvede Hjertes, jeg beder dig for din Død og Pine, at du vil formilde Olger Danstes Hjerter, at han ikke dræber min Søn, som han nu agter at gjøre.

Saa gik han ud til Olger igjen og sagde: Jeg beder dig endnu ydmygelig, at du vil unde min Søn at leve. Olger holdt sit dragne Sværd i Beiret og sagde: Jeg sværger ved min Ære, at jeg vil hugge Hovedet af ham. Derefter gik Keiseren ind i Kapellet igjen, og bad til Gud paany. Imens tog Olger hans Søn i Haaret og vilde saa hugget Hovedet af ham. Men som han nu havde Sværdet oppe i Beiret, da kom en Guds Engel af Himmelen ganske skinnende og holdt om Døden af Sværdet, at Alle saae det skinnbarligen. Engelen sagde til Olger: Gud byder dig, at du skal give denne Mand sit Liv, og strax fare i Kamp og stride mod Soltanen; thi du skal deiligen overvinde ham og dermed frelse al Christenheden.

Der Engelen havde sagt dette, foer han op i Stuen igjen med stort Stin og Klarhed; og de talte og lovede alle den almægtige Gud, som gjorde dette store Tertejn for Alles Dine.

Svorledes Soltanen begjærer ti Kæmper til at stride imod ham.

Der Olger havde hørt Guds Billie af Engelenes Mund, da faldt han ned paa Knæ og talte Gud. Saa rakte han Keiserens Søn sin Haand og sagde:

Jeg forlader dig nu for Guds Skyld alt det, du haver gjort mig imod, og jeg vil vove mit Liv for dig, ihvor og naar det gøres behov. De sendte strax Bud ind til Keiseren, som endun laa bedende i Kapellet, og sagde ham Alt, hvad der var skeet. Han stod strax op og takkede Gud, at han havde hørt hans ydmyge Bøn. Hvo kan nu skrive, sige eller ret tænke den overmaade store Glæde, som der var paa Færde iblandt dem alle, for det underlige Jertegn, som de havde seet, og for den store Trøst og Husvælelse, som de fik fra Himmelen. Keiseren takkede Diger Danste meget, fordi han havde sparet hans Søn. Diger svarede: Tak den almægtige Gud, og ikke mig, for han frelste eders Søn af mine Hænder. Der Keiseren hørte, at han svarede ham saa viseligt, da tog han ham i Favn og sagde: Jeg vil nu være din Ven af Hjertens Grund i alle mine Dage. Siden spurgte Diger Keiseren ad, paa hvad Tid og Sted han skulde fægte. Om Morgenen aarle kom Bruher, Soltanen, for Staden og raabte til Bagten, saa sigende: Siig din Herre, Keiseren, at han sender ti af sine Kæmper ud idag at stride mod mig alene. Der Keiseren fik dette Bud, bad han Erkebisp Turpin læse Messe for Diger. Siden klæbte denne sig i sit Harnisk, og Keiseren bandt det selv omkring ham.

Da Diger kom ud paa Banen, vare Soltanens Speidere der, at forsare, hvormange der kom i Kreds mod ham. Der de kom tilbage igjen at sige ham Li-

deude, da fortalte de, at der ikke kom uden een Eneste
 mod ham. Han spurgte, om han var stor. De sagde
 ja. Han spurgte fremdeles, hvad Baaben han førte i
 sit Skjold? De svarede: En rød Drn i et hvidt
 Skjold, prydet med Guld. Han har og en kostelig
 Hest, som springer og danser om i Kredsen med ham,
 saa det er en Lyst at see paa. Han har ogsaa et
 kosteligt Harniss og et mægtigt stort Glavind i sin
 Haand. Der Soltanen hørte det, gif han i sit Pau-
 lun, og sagde til sine Konger og gode Mænd, som
 han havde med sig: Der er kommen en ny Kæmpe
 paa Banen mod mig; jeg frygter, at den underlige
 Drøm, som jeg drømte inat, skal betyde mig noget
 Dødt. Mig tyktes i Søvne, at der kom i Kamp
 mod mig en mægtig glubende Drage, som havde ligget
 bunden i et Fanger-taarn i syv Aar; han rev og sled
 mit Harniss af mig med sine Tænder og Kløer; siden
 rev han mit Kjøb af mig og tilføiede mig mange
 dødelige Saar; paa det Sidste tog han mit Hjerter
 af mit Bryst og rev det i Stykker. Kong Karval
 svarede: Er det Ulger, som vil møde dig paa Banen,
 da skal du finde saa stolt og mandig en Kæmpe for
 dine Hænder, som du har seet i alle dine Dage.
 Soltanen begyndte halvveis at grue, og lod hente
 sin dyrebare Smørelse, for han vidste tilvisse, at der
 var aldrig noget Saar saa stort, at det jo lægtes
 strax, naar det smurtes med samme Smørelse. Saa
 red han ud til Kredsen, hvor Kampen skulde staae,

og hans Brøder Justamund og hans Søn Forholdt paa et Bjerg bag ham, ved en Skov, at de kunde komme ham til Hjælp med deres Folk, om de saae, at han trængte formeget.

Hvorledes Olger Danske overvinder Soltanen; deres Samtale om den christelige Tro, og hvorledes han redder Kongen af Engellands Datter for Overlast.

Da de vare komne sammen i Krebsen, satte Soltanen sit Glavind paa Jorden og sagde til Olger, fordi han ikke vidste, at det var ham: Hvi kommer du saa ene mod mig i Krebs? Har du ikke hørt, at jeg er den stærkeste Kæmpe, som nu er til i hele Berden? Olger sagde: Jeg tjener for mit Brød, derfor har jeg ikke Mange bag mig, men det skal gøres dig behov, at du havde endnu Flere bag dig, før du kommer bort herfra. Sæt din Hjelm paa, saa ville vi snart forsøge hinanden. Soltanen lo berøbet og holdt hans Ord for Spot og Spee, og svarede: Det gøres ikke behov at føre nogen Hjelm, her er ingen Fare paa Færde. Olger sagde: Jeg sloges aldrig med Rogen, uden han var i sit fulde Harniss og vel væbnet, og jeg vil ikke heller kæmpe med dig, uden du tager din Hjelm paa. Soltanen svarede: Lader du dig tykkes, at du er saa god i Dr-

log og Krig, som Dlger Danske var? Du opnaaer ikke hans Maal i dette Aar, det maa du ikke tænke.

Saa rendte disse mægtige Kæmper to Gange saa haardt tilhobe, at Jorden skjald og bævede, og begge deres Glavind brast i Stykker. Siden hug de svarligen paa hinanden med deres Sværd. Soltanen hug et stort Stykke bort af Dlgers Skjold; Dlger hug et Stykke af hans Hjelm igjen og saarede ham ilde tilmed i hans Axel. Soltanen tog strax sin dyrebare Smørelse og smurte paa Saaret, saa løb det sammen og blev lægt i Diebliffet. Siden hug han haardere paa Dlger igjen. Dlger værgebe sig mandelig nok og gav ham Hug for Hug, og saarede ham ilde paa hans Laar. Han smurte sig med sin Smørelse, og det blev strax heelt igjen. Der Dlger det saa, sagde han til ham: Hvor fik du denne dyrebare Smørelse fra? Soltanen svarede: Det er af den samme Smørelse, som de tre Marier smurte den korsfæstede Jesum med, da han blev begravet, og Jøderne gjemte den siden og lægte dermed alle dem, som vare saarede og syge. Derefter kom Titus og Vespasianus og lagde Jerusalem øde, og iblandt Fangerne var Joseph af Arimathia. Han gav dem af denne dyrebare Smørelse for sin Frihed og holdt den i stor Hæder og Ære. Siden kom min Stamsfader til Jerusalem og vandt den hellige Grav, og da fik han samme Smørelse. Saa har den været hos hans Børn og Efterkommere indtil nu, da den er kommen

til mig. Jeg vil ikke miste samme for det bedste Kongerige i Verden. Olger sagde: Men veed du, at samme Smørelse har sin Kraft og Magt af den korsfæstede Guds Søn, da undrer mig storligen, at du ikke troer paa ham og overgiver din forbandede falske Tro, som du er forblindet i, og lader dig døbe, saa faaer du Himmeriges Glæde uden Ende. Soltanen svarede: Var din Gud saa mægtig, som du siger, da tillod han mig ikke at fordærve og myrde saa mange christne Menneſter, men han lod mig snarligen synke ned i Helvede blandt de sorte Djæule. Olger svarede: Du forblindebe usle Menneſte! har du ikke hørt og læst, at Gud lader Solen ligesaavel skinne over de Onde, som over de Gode, og at Gud er mild og miskundelig, og begjærer intet syndigt Menneſtes Død, men mere at han skal leve, forbedre sig og blive salig? Vil du annamme den hellige Tro og lade dig døbe, da faaer din Sjæl evindelig Glæde; gjør du det ikke, da bliver du fordømt til evig Lid hos dine Afguder. Soltanen sagde: Læel ikke mere til mig om din Tro, eller om din korsfæstede Gud, jeg vil ikke troe paa ham. Vil du bede til min Gud Mohamed, da vil jeg give dig min Søster til Hustru, som er den deiligste Jomfru i Judiens Land, og et mægtigt Kongerige med hende. Olger svarede: Er din Søster end saa deilig, som du siger, maa du dog for mig gjerne give hende til Fanden, og dit onstalte Kongerige med til Morgengave, uden hun lader sig christne, for hun

døer; thi der bliver Ingen salig, uden han troer paa den eneste sande Gud, Himmelen og Jordens Herre.

Soltanen foragtede Olgers Ord og hug paa ham igjen af al sin Magt og Formue. Men Olger tog saaledes imod ham, at Soltanen begyndte at grue for ham. Omfider hug Olger det ene Kindbeen af ham, at det hang ned paa hans Axel. Saasnart han smurte det, blev det heelt, som det var før. Der Olger saa dette, paakaldte han Gud den Almægtige, at han maatte overvinde Soltanen, paa det han ikke skulde fordærve al Christenheden, som han agtede. Saa hug han paa Soltanen med begge sine Hænder og saarede ham i hans Axel. Han smurte atter sit Saar og sagde til Olger: Jeg fornæmmer af dine stærke og svare hug, at du er Olger Danske; men jeg haaber og venter, at du her skal døe for mine Hænder. Olger svarede: Det er ikke uden en Begyndelse af vor Kamp og Strid, men du skal faae Andet at vide og at see tilviøse, førend du kommer her af Kredsen, at jeg er Olger Danske af Danmarks Rige. Saa hug Olger fast paa ham og slog ham om hans Ører med sit Sværd, saa det sortnede for hans Øine og han faldt ned paa Jorden af sin Hest. Nu bad han Olger, at han vilde unde ham Frist en Time til at hvile sig i. Som han laa paa Jorden og hang saa mødig med Hovedet, da steg Olger ned af sin Hest og lagde en Steen under hans Hoved, at han kunde ligge desbedre. Da Soltanen fornam det, sagde han

til ham: Du gode og ædle Kæmpe! saa stor Godhed beviser du imod mig, som er din Fjende! Kong Karvel undrede sig storligen, hvad Kæmpe det kunde være, som stred saa mandelig mod Soltanen; thi spurgte han den Udrider ad, som var paa Marken derved, hvad Hest den samme Kæmpe havde, og hvad han førte i sit Skjold. Da fornam han omsider, at det var Olger Danste, og blev ganske glad, da han erfoer, at han endnu var levende. Han vilde gjerne have rebet bort og talet med ham, men han turde ikke, for at han ikke skulde blive mistænkt for noget Forræderi. Hertug Didrit blev ogsaa ganske glad, der han saa, at Olger Danste stod sig saa vel imod Soltanen. Iligemaade glædede sig Keiseren og alle Andre i hans Hær. Mens dette skete, kom de udsendte Mænd tilbage fra Engelland med Kongens Datter. Justamund, Soltanens Broder, blev dem vaer i Stoven og rendte strax imod dem og slog dem alle ihjel, og tog samme Jomfru fra dem til Fange. Da han saa hendes deilige Ansigt, fik han stor Begjærighed til hende og tænkte paa intet Andet, end at han kunde komme med hende til Sengs om Aftenen.

Med dette Lav stod Soltanen op igjen og begyndte at sægte paany med Olger. De hug meget svarligen paa hinanden, og Soltanen svang Sværdet med al sin Kraft i den Mening at hugge Hovedet af Olger, men han undveg for ham, og Soltanen traf hans gode Hest Brisfort med det samme Hug,

saa den faldt ned til Jorden. Da greb, Soltanen
 Olger i Halsen og vilde kaste ham for paa sin Hest
 og føre ham fangen bort. Men Olger tog sin Dag-
 gert og stak den ind i hans Side imellem to af hans
 Ribbeen op til Skaftet. Soltanen slap ham strax, at
 han kom ned paa Jorden, og smurte sig saa med sin
 Smørelse og forvandt det slemme Stød. Strax hug
 han paa Olger, fløvede et Stykke af hans Hjelm og
 saarede ham i Hovedet. Olger blev nu meget vred
 og saarede Soltanen saa ilde i hans Arm og Laar,
 og hug saa drabelig paa ham, at han faldt af Hesten
 ned til ham. I denne Bending tog Olger hans dyre-
 bare Smørelse og smurte sig dermed, og hans Saar
 heledes i samme Stund. Olger sagde: Soltan Bru-
 her! kom nu ihu, at du har været for Olger Danstes
 Haand. Soltanen svarede: Kong Karvel sagde mig
 det vel tilforn, at kom du i Krebs med mig, da
 skulde jeg sige, at jeg havde fundet min Ligemand. Nu
 kan jeg selv føle og finde, at han sagde mig Sandhed,
 for du har nu deilig overvundet mig, og jeg vil være
 din Fange og lade mig christne, og annamme den
 hellige Tro. Siden vil jeg være din Staldbroder
 i Orlog og Krig mod alle christne Mennefters Fjen-
 der, det lover jeg dig paa min Ære; thi beder jeg
 dig hjærtigen, at du for Jesu Christi Navns Skyld
 og for hans Død og Pine vil unde mig min Smø-
 relse igjen, mens jeg heler mine store Saar, at jeg
 kan staae over Ende, naar jeg lader mig christne og

døbe. Dlger, som havde et godt og trofast Hjerte, meente, at Soltanen virkelig tænkte, hvad han blot talede af Lungen; thi sagde han til ham: Vil du flye mig denne Smørelse igjen, naar du er lægt, da vil jeg give dig den. Soltanen svor ved Tro og Ære, at han visfelig vilde gjøre det. Da gav Dlger ham Smørelsen igjen. Saasnart han havde smurt sig og blev lægt, da greb han sit Sværd i begge sine Hænder og sagde til Dlger: Du afmægtige christne Mand! som tog og røvede min Smørelse fra mig med Magt og Vælde, jeg vil nu snart forsøge, om du er den, der skal tage mig til Fange. Saa sprang han paa sin Hest igjen og hug til Dlger, i den Hensigt at fløve hans Hænde. Dlger bødte for sig med sit gode Skjold. Dette fløvede Soltanen itu og saarede ham i Axelen. Dlger blev nu forst rigtig vred, og hug hans venstre Arm af ham, som han holdt Løilen med, saa den fløi langt hen i Græsset. Derved raabte Soltanen saa høit, at hans Broder Justamund meget vel hørte det i Skoven; men han var saa forhippet paa Kongen af Engellands Datter, at han ikke agtede derpaa. Der Soltanen fornam, at han ingen Hjælp kunde faae, da rendte han til Dlger med sit Spyd, for at støde ham omkuld og stikke ham ihjel. Dlger undveg for ham og hug ham over hans Hænde, at han faldt af Hesten ned til ham. Saa raabte Soltanen atter saa høit om Hjælp, at hans Broder det vel hørte, men han var saa bedaaet af den skønne

Dvinde, at han ikke brød sig derom. Een af hans gode Mænd sagde endogsaa til ham: Din Broder, Soltanen, er stædt i stor Nød, mens han raaber saa ofte om Hjælp, men han lod, som hørte han det ikke, og vilde ikke svare derpaa, saa ganske var han greben af Attraa til den deilige Dvinde. Soltanen smurte sig atter med sin Smørelse, at han blev vel tilpas igjen. Han hug atter saa svarlig Olger paa Hovedet, at han tabte baade Sind og Sands og styrtede i Græsset. Han greb ham nu om hans Hals, og vilde ledet ham til sit Paulun. Som de saa tumledes, faldt de begge over en Steen. Olger sprang snarlig op og hug Hovedet af Soltanen. Saa sprang han paa Soltanens Hest, som heb Busfant, og tog hans dyrebare Smørelse og smurte sine Saar, som han havde i sit Hoved og paa sin Arel.

Der Hedningerne saae, at deres Herre laa død, da forfulgte de Olger med tusinde Heste tillige. Han red bort fra Beien hen mod Skoven, og kom i god Behold. Han vidste ikke, at Justamund var paa denne Side i Skoven med sin Hær, og ei heller, at han havde grebet Kongen af Engellands Datter. Som han red, saa han Een paa Beien foran sig; han satte efter ham og vilde slaget ham ihjel, for han meente, at det havde været en Hedning. I det samme vendte den Anden sig om og sagde: Vilde Fyrste Olger Danske! spar mit Liv, det er mig, Hertug Berard, Reiserens Bud, som hentebe Kongen af Engellands

Datter, hvilken Justamund, Soltanens Broder, tog fra mig, og han saarede mig saa ilde, at jeg næppe undkom med Livet. Dlger smurte hans Saar, og de bleve strax hele igjen; saa bad han ham ride til Keiseren og sige ham, at han skulde sende ham en stor Hob Folk til Hjælp mod dem, som laae i Stoven. Der Keiseren hørte disse Tidender, sendte han Hertug Didrik med ti Tusind Mand til Dlger. Retfom Dlger kom frem med dem, havde Justamund revet Jomfruens Klæder sønder, og stødt hendes Næse og Mund til Blods, for hun stod saa fortviolet mod ham, at han ikke kunde faae sin Billie med hende. Som han saa reves og sledes med hende, saae de Andre Dlger Danske komme. Da sagde hans gode Mænd til ham: Herre! opgiv dette Spil, som du nu har fore; thi her kommer den mægtige Ræmpe, som slog din Broder ihjel. Kommer du ikke snart paa din Hest, da bliver du fangen eller slagen. Han slap strax Jomfruen og rendte sin Bei ind i Stoven. Dlger forfulgte ham hæftig. Da han saa Jomfruen paa Beien, spurgte han ad, om Justamund havde krænket hende? Hun sagde: Nei, men var J ikke kommen saa snart mig til Hjælp, da havde han taget mig med Bold; thi mine Kræfter begyndte at forlade mig. Dlger satte hende bag paa sin Hest hos sig, for at føre hende i Behold. Som han kom uden for Stoven med hende i en Dal, mødte Keiseren ham med et stort Antal Folk. Saa overgav Dlger Jomfruen til fire

Riddere, og bad dem føre hende ind i Staden. Han red siden tilbage med Keiseren, og slog utallige ihjel af Tyrkerne. Derved fik de Christne snart Gang paa dem, saa de enten maatte rømme eller lade sig ihjel-slaae. Der Hedningerne og Tyrkerne fornam dette, red de til Soltanens Søn, Isor, og sagde: Herre! søg snart at komme i Sikkerhed, eller du bliver slagen; thi din Fader er falden, og din Farbroder Justamund er rømt af Marken.

Isor kaldte Kong Karvel til sig og raadslog med ham, hvad han skulde gjøre. Han svarede: Jeg seer en mægtig Ræmpe, som slaar ihjel for Fode, hvad ham forekommer, fare omkring iblandt vor Hær; thi raader jeg dig, at du holder dig af Beien, fordi han Ingen sparer mere end en glubende Løve. Jeg vil ride bort og forfare, hvem han er, og see, hvad han fører i sit Skjold. Der han kom til ham, sagde han: Vældige Fyrste! sig mig, hvem du er, og hvad du hedder? Olger kjendte ham strax paa hans Maal, thi svarede han ham saa: Min elskelige Ven, Kong Karvel! det er mig Olger Danste, som har ligget i Fangetaarnet i syv samfulde Aar; jeg takker dig af mit ganske Hjerte, at du vilde fare saa lang en Bei for min Skyld og hævne min Død, da du spurgte, at jeg skulde være død i Fangetaarnet. Nu vil jeg vove mit Liv for dig igjen og for din Hustru Gloriant, ihvor og naar det gjøres behov. Olger sagde ydermere til ham: Vældige Fyrste! jeg beder dig for

alt det, Gud han skabte, at du vil opgive den fælle Tro, som du er forblindet i, og lade dig døbe. Kong Karvel svarede: Min gode Ven Olger! jeg vil ingenslunde forsværge min Gud Mohamed, men vil du fare hjem med mig til Indiens Land, da vil jeg give dig Halvdelen af mit Rige, og lade dig bygge Klostre og Kirker, som du maa lade dine Præster og Klerke synge og læse i efter din kristelige Sædvane. Olger svarede: Bliv her og lad dig døbe, da skal Keiseren give dig Halvdelen af sit Rige. Han svarede, at han ingenslunde vilde gjøre det, og dermed stiftes de ad. Olger begyndte igjen at stride og dræbte utallige Tyrker og Hedninger. Keiseren brugte sig tappert paa den anden Side med sine stolte Kæmper og delige Mænd; derfor nødtes Tyrkerne og Hedningerne til at flye stammelig af Marken, og Keiseren vandt en herlig Seier.

Keiser Karl drager hjem og gjør Olger Danstes Bryllup med Kongen af Svergelands Datter.

Der Keiseren var kommen tilbage til Laons Stad, efterat have forjaget og overvundet sine Fjender, da sendte Kong Karvel to mægtige Fanger tilbage efter ham, som var Hertug Geert af Rusilon og Hertug Didrik af Ardene. Da de kom ind for Keiseren, hilste de Olger Danste og sagde til ham:

Kong Karvel og Dronning Gloriant sende dig mange tusinde Hilsener; de gave os fri af vort Fængsel, og vore Heste og Gods for din Skyld; thi takke vi dig for vort Liv og vor Belsærd. Som de saa stode, kom Hertug Berard ind med Kongedatteren, som han havde hentet i Engelland. Keiseren tiltalte hende venlig og raadte hende, at hun skulde gifte sig og tage sig en dygtig Mand, som kunde regjere hendes Lande og Riger. Hun saa bly og blufærdig til Jorden og sagde: Kjære Herre! jeg vil gjerne gjøre, hvad I mig siger og raader. Da spurgte han hende ad, om hun vilde have den mægtige Ræmpe, Olger Danske, af Danmarks Rige, til Huusbonde? Hun sagde ja. Saa kaldte han Olger til sig og fik hans Ja og Minde dertil. Siden lod han Erkebisp Turpin vie dem sammen i alle de gode Herrers Nærværelse, og gjorde deres Bryllup ganske høitidelig med stor Pragt og Stads i Paris. Olger blev et halvt Aar i Riget hos ham, siden drog han til Engelland med sin Hustru at annamme Riget; han tog og Hertug Berard, som var født i Lydsland, med derhen.

Spørledes Hertug Berard vil lade Olger Danske snigmyrde, men opnaaer ikke sin onde Hensigt.

Der Kong Olger kom til Engelland, gif alle de Ypperste i Riget og den menige Almue ud imod ham,

og modtog ham med Kors og Fane, og de vare alle glade, at de havde faaet denne mægtige Ræmpe til deres Herre og Konge. Han holdt ogsaa Riget i god Ro og Fred foruden Drlog og Krig. Der han havde været et Aar i Engelland og stiftet Alting efter sin Billie, da fik han i Sinde at drage til Danmark og forfare, hvordan der stod til. Saa befoel han Hertug Berard, at han skulde ret viseligen regjere Riget, til han kom igjen, og give hans Dronning Klara alt det, hendes Hjerte begjærte i hans Fraværelse. Saa tog han otte gode Hofmænd med sig og red affted. Mens dette skete, havde hans Broder Gode, som da regjerede Danmarks Rige, udsendt sin Søn Galter, at han skulde ride til Engelland med nogle deilige Mænd og see og forfare, hvorledes det gik hans Broder Olger.

Da Olger kom noget ud paa Veien, havde Hertug Berard, som han havde sat saa god Tro og Tillid til, stiftet hundrede Karle, alle klædt i Harnisk, hemmelig forud i Baghold, at de skulde slaae ham ihjel med Forræderi, paa det han kunde faaet hans Dronning og Engelland med efter ham. Men Olgers Lykke var bedre, thi han nedbug Mesteparten af disse Stimænd, førend han mistede sin gode Hest og sine otte Svende. Medens denne Dyst stod paa, kom Galter, hans Brodersøn, usformodet ham til Hjælp, med sine Svende, uden at han vidste, at det var Olger. De forfulgte siden samme Forrædere, Mor-

vere og Røvere, og sloge dem alle ihjel saa nær som
 een ved Ravn Neri, Hertug Berards Frænde, der
 undtom med Livet. Dog bleve Olger Danfle og
 Galter ilde faarede, førend de fik dem alle af Dage.
 Da dette var overstaaet, sagde Olger til Galter: Jeg
 takker dig, ædle Ridder! ihvofomhelst du er, fordi
 du hjalp mig i denne min store Nød og Livsfare.
 Jeg lover dig paa min Ære, at jeg skal give dig
 Slotte og Gods, hvad enten dig lystet at boe i En-
 gelland eller i Danmark; thi jeg er Konge i begge
 Riger og hedder Olger Danfle. Der Galter hørte
 disse Ord, traad han hen til ham, og tog ham i
 Favn og sagde: Kjære Farbroder! jeg er netop faren
 til Engelland at tale med dig. Olger tog sin Smørelse
 og smurte Saarene paa dem begge, saa de bleve strax
 hele og sunde. Der Galter det saa, bad han Olger,
 at han vilde give ham Noget af samme Smørelse.
 Han gjorde det ogsaa, og Galter gjemte den hos sig
 som en dyrebar Skat og Klenodie, og han fulgte til-
 bage med Olger hjem til Danmark. Da de kom ind
 i Riget, modtog hans Broder ham med stor Hæder
 og Ære, og Alle vare glade, baade Fattige og Rige,
 at de havde faaet Olger Danfle, deres rette Herre
 og Konge, igjen. Der han havde været et Aar her
 i Riget, og stiftet Alting efter sin Billke, at Alle
 skulde nyde Ret, Lov og Skjel, da blev han til Sinds,
 at fare til Engelland igjen; thi kaldte han Rigets
 Raad til sig, og sagde til sin Broder i deres Nær-

værelse: Kjære Broder! jeg vil nu give dig Danmarks Rige, dog under det Vilkaar, at du skal være mig undergIVEN og kalde mig din Herre og Konge, saa længe jeg lever, og at du skal styre den menige Almue med Lov, Ret og Skjel, og forsvare dem imod deres Fjender af al din Formue. Gode, hans Broder, talte ham storlig og lovede paa sin Tro og Ære, at han vilde holde alle de Stykker, som han begjærte af ham. Men om Natten derefter, ved Midnatstid, kom en Guds Engel til Olger Danste og sagde: Den almægtige Gud lader dig sige, at du skal fare til Rodus, og stride mod Soltan Norandin og Kong Justamund, som have lagt sig for Staden og ville fordærve al Christenheden.

Spørledes Hertug Berard med sin falske Svig vil have Dronningen af Engelland til sin Hustru, imens Olger Danste er i Danmark.

Der Berard fornam af sin Frænde, Meri, at hans Folk, som han hemmelig havde udsendt, at de skulde overfalde Olger Danste og hans otte Svende, vare faldne paa deres Gjerning alle hundrede, saa nær som Meri alene; da bad han ham tie stille, holde Alt hemmeligt hos sig selv, og ikke tale derom til Noget paa Jorden. En soie Tid derefter gif han ene til Dronningen og sagde: Kjære Frue! jeg har nu i

Sandhed spurgt, at eders Hunsbonde, Kong Olger, er slagen ihjel desværre! Der kom henvod hundrede Røvere over ham, da han skulde fare hjem til Danmark, og de sloge ham ihjel. Hun svarede, at hun ikke troede det, for han var saa stærk en Kæmpe. Berard svøer ved sin Sjæl og Salighed paa, at det var saa i Sandhed, og til ydermere Bidnesbyrd sagde han, at det var Franskmænd, som sloge ham. Der Dronningen hørte denne hans store Eed derpaa, da styrkede hun til Jorden og daanede af stor Bedrøvelse. Da hun kom til sig selv igjen, sendte hun et hemmeligt Bud til Danmark, at lade forfare, om Olger var levende endnu. Hertug Berard sendte ligesaa hemmeligt et falskt Bud til Keiser Karl, og lod ham sige, at Olger Danske var slagen og myrdet i en Skov med Forræderi. Der Keiseren hørte, at Olger var død, da blev han saare bedrøvet for ham. Han skrev strax tilbage igjen til Hertug Berard, at han skulde ærlig og vel regjere Engelland, og forholde sig mod Dronningen, som han burde, og husvare hende med Ord og Gjerning, ihvor han kunde. Han skrev og Dronningen til, at han havde spurgt, at hendes Hunsbonde, Kong Olger, var slagen ihjel; thi vilde han yde hende Hjælp for hans Skyld, ihvor og naar det gjordes behøv. Der hun fik Keiserens Brev, græd hun bitterlig, for hun troede nu tilvisse, at han var død.

Da Berard fornam dette, tog han saa meget Guld og Sølv af Kongens Skatkammer, som otte Heste kunde bære, og sendte det til Keiseren, at han skulde give ham Dronningen af Engelland til Hustru og Riget med hende. Keiseren annammede hans store Gaver velvillig, og skrev saa ham og Dronningen til, at de begge skulde komme til ham i Frankrig. Mens dette skete, kom Dronningens Bud hid til Danmark til Kong Olger. Han spurgte, hvad Liden der vare paa Færde i Engelland, efterdi han kom hid efter ham. Budet flyede ham Dronningens Brev, hvoraf han fornam den store Svig, som Hertug Berard havde gjort mod ham, før at tilsmige sig Riget, medens han satte saa god Tro og Tillid til ham. Men han blev meget tvivlraadig i Hu og Sind, hvad han først skulde gjøre, enten han først skulde fare til Engelland til sin Hustru, eller til Rodus efter Guds og Engelenes Bud og Befaling. Da han fik beraadt sig en liden Stund, fattede han det Forsæt, at han først vilde fare til Rodus efter Guds Billie, og sende Galter, sin Brodersøn, til sin Hustru med en Gulbring, som hun selv havde givet ham, at hun af dette Tegn skulde vide tilvisse, at han endnu var i Live, og vist vilde komme til hende, naar han havde endt sin Reise til Rodus.

Kong Olger gjorde strax nogle stolte Skibe rede, og tog mange velilte danske Mænd med sig, og seilede derfra over Østersøen til Preisen, og drog siden fremad

over Land og Vand, til han kom til Rodus, som er saa at sige en Port for Christenheden. Galter og Dronningens Bud fore en anden Bei hen til Engelland, og kom deraf over til Tydskland og Frankrig, fordi Dronningen og Hertug Berard vare dragne til Keiseren i den store Stad Paris. Hertug Berard havde en hemmelig Samtale med Keiseren, at han skulde give ham Dronningen til Ægte. Keiseren kaldte hende ind for sig, raadte og bad hende kjærligen, at hun vilde tage Hertug Berard til sin Huusbonde; thi han var en mægtig Mand, driftig og stærk imod sine Fjender. Hun svarede, at hun ingenlunde vilde gjøre det, for hun troede ikke endnu tilbvisse, at Kong Olger var død; og, var han end død, da havde hun Hertug Berard mere end Andre mistænkt, at han havde forraadt ham, derfor vilde hun paa ingen Maade have ham til Huusbonde. Keiseren blev meget vred, fordi hun ikke vilde opfylde hans Bøn og gjøre efter hans Villie. Dog bad han hende blive der en Tid, for han meente, at han nok skulde faae sin Bøn opfyldt hos hende i Fremtiden. Hertug Berard bad Keiseren paany, at han vilde give ham Dronningen, saa vilde han aarlig give ham en stor Sum Guld af Engelland. Keiseren lovede at han vilde gjøre sit Bedste. Saa gjorde han et stort Gjaestebud, indbød alle de tydske Herrer, som vare tilstede, og tilmed mange Andre af Frankrig; thi han vilde trolove Dronningen og Hertug Berard tilsammen den Dag,

og holde deres Fæstelsøl med samme Gilde. Netop den Dag, som dette skulde skee, da kom Galter og Dronningens Bud hid til Staden. De spurgte, at Dronningen af Engelland skulde gives til Hertug Berard samme Dag.

Galter klædte sig strax i kostelige Klæder og gik ind i Keiserens Sal. Der Keiseren saa ham, at han var saa deilig og stor en Mand af Person, da sendte han Bud til ham og lod ham spørge ad, hvem han var og hvor han kom fra? Han svarede Budet: Du skal vel faae at vide, hvem jeg er, før Aften kommer. Saa traadte han hen til Dronningen og antvorbode hende den Guldring, som Olger sendte hende, og sagde: Kong Olger, eders kjære Hunsbond, er karst og sund og lader eder bringe mange kjærlige Hilsener. Hun glemte strax Ringen, for hun kjendte den vel, og blev usigelig fornøiet. Hun takkede ham storligen for de gode Tidender, som han bragte hende, og bad sine Tjenere stjenke for ham. Hertug Berard hørte ogsaa vel Galter sige, at Kong Olger levede. Dette Budskab faldt ham som en Steen paa Hjertet, og han vilde gjerne slaget Galter ihjel paa Stedet, om han havde kunnet faae Leilighed dertil. En Time eller to derefter, som han bar Mad^e ind for Dronningen, da vilde han gjerne været i Trætte med Galter. Han sagde til ham: Bær disse Fæde med denne Ret ind for Dronningen. Han svarede: Jeg er her en fremmed Mand, lad dine egne Svende bære

dem frem, eller bær dem selv, som du er vant til at gjøre. Hertug Berard tog strax sin Daggert, og vilde stultet ham ihjel; men Galter tog ind og ham, brød Kniven itu i hans Haand, og kystede hans Fingre saa hart, at der sprang Blod fra alle hans Nægle. Hertugens Svende vilde strax dræbt ham, men han løb ud af Porten til sine Folk. Han klæbte sig strax i Harnisk, og bad sine Svende at gjøre ligesaa, og de toge deres Klæder over deres Harnisk, og gik bort mod Slottet igjen.

Hvorledes Hertug Berards Forræderi bliver aabenbaret for Keiseren og hvad Straf han faaer.

Der Galter nu kom for Porten, vilde Portneren ikke lade ham ind; saa hug han ham ned og gik ind med Magt. Som han kom ind i Salen og saa Hertug Berard staae for Keiseren, drog han sit Sværd. Da Hertugen det saa, kastede han sig ned under Keiserens Høisæde; ellers havde Galter kløvet hans Hoved. Keiseren raabte: Gribet eller slaaer denne Skalk, som gjør dette store Hovmod i vor Nærværelse; jeg skal lade ham hænge over alle Tyve. Dronningen sagde: Kjære Herre! spar den unge Mand, det er Kong Olger Danskes Brodersøn fra Danmark. Der Hertug Reimis, Hertug Didrik og flere andre gode Kæmper, som skulde gribe ham, hørte dette,

snege de sig sagte ud, at iføre sig deres Harnisk. Da de kom ind igjen, havde han slaget alle Hertugens Foll ihjel og mange Andre tilmed, og stod da alene over dem med sit blodige Sværd, som en glubende Løve over det dræbte Rov. De spurgte ham ad, hvem han var, og hví han gjorde denne store Ugjering i Keiserens Nærværelse? Galter svarede: Jeg er Kong Olger Danstes Brodersøn, Kongen af Danmarks Søn, og Kong Olger har sendt mig hid til sin Dronning og til Keiseren, at jeg skal sige og underrette dem om, hvor forræderlig Hertug Berard vilde ladet stjaale Livet af ham med hundrede Karle, som han havde sendt i Baghold for ham, da han drog til Danmark. Jeg kom ufornødet til Kong Olger samme Tid i en Skov, og havde nær mistet mit Liv. Disse Saar fik jeg i samme Dyst, og de kjendes, saa længe jeg lever. Nu kom jeg hid i god Tro og vidste af ingen Fare, og denne slemme Forræder, Hertug Berard, vilde stjaale Livet af mig, som han pleier at gjøre ved Andre. Der Keiseren havde hørt disse Ord, sagde han til Berard: Hvad svarer du hertil? Han sagde: Jeg haver ikke gjort, hvad han bestylder mig for, derpaa vil jeg byde ham til Kamp. Galter svarede: Giv hid dit Pant derpaa, der har du mit igjen, at jeg vil møde dig imorgen i en Kreds, naar og hvor du mig tilsigter.

Da de kom sammen om anden Dagen, rendte de saa mandelig paa hinanden, at begge deres Glavind

brast i Stykker, dog bleve de begge faldende i deres Sæde. Galter drog sit skinnende Sværd og hug med begge sine Hænder paa ham, for at vise sin Manddom og Styrke, og hug hans Hjelm itu og saarede ham ilde i hans Hoved og Axel, og sagde til ham: Der har du et Tegn, at Falskhed og Svig pleier at flaae sin egen Herre paa Halsen. Som Berard vilde hugge til ham igjen, vendtes hans Sværd i Haanden paa ham, saa han hug Galters Hest i Panden. Hesten blev gal og sty derved og løb omkring med ham, slog og bed til alle Sider. Thi sprang Galter ned af den, hug det ene Been af Hertug Berard, og slog ham af Hesten. Der han laa paa Jorden, bad han Galter, at han vilde sjenke ham Livet for Guds Skyld. Galter svarede: Tilstaaer du, at du begit det store Forræderi imod Olger og mig? Han taug og vilde ikke svare. Saa hug Galter ham et svart Saar i hans Pande, da raabte han og bekjendte aabenbarlig: Jeg begit dette Forræderi mod Kong Olger Danste, at jeg kunde faae hans Hustru, Dronning Klara, og Engelland med hende. Forbarm dig over mig arme Mand, og und mig mit Liv; jeg vil ligge i Fangetaarn, saa længe jeg lever. Galter svarede: Jeg er vel tilfreds, at du har bekjendt din onde Gjerning og Svig her aabenbart for Alle. Saa bad Galter for ham hos Reiseren, at han vilde unde ham Livet. Reiseren svarede: Han skulde ikke løse det med det bedste Kongerige i

Verden, og han lod ham strax hænge i den høieste Galge. Efter alt dette gav Dronningen af Engelland Galter store og dyrebare Gaver, og takkede ham, fordi han havde saa herligen frelst hende fra denne Forræder. Reiseren fattede stor Villie til ham for hans store Manddoms Skyld, som han saa ham gjøre; han prisede og lovede ham for sit Rigsraad og sagde, at han nok skulde blive en mægtig Ræmpe, om han maatte leve. Herover fik Karlot, Reiserens Søn, hemmelig Avind til ham i sit Hjerte, fordi hans Fader roste ham saameget, og fordi han var af det danske Kongeblob og vandt saadan stor Ære hos dem i fremmede Lande.

Svorledes Olger Danske kommer til Rodus at stride mod Tyrkerne og hvad Manddom han der bedrev.

Imidlertid var Olger efter Engelens Bud og Befaling kommen vel til Rodus at stride mod Tyrkerne. Han havde og sin bedste Hest Bussant med, som han før vandt fra Soltan Bruher, da han sældte ham i Kampen. Der han kom ind i Staden, syntes han Alle et Vidunder, for han var saa stor og lang. Han kunde ingensteds faae Herberge i Staden, for de vare alle forarmede ved den lange Beleiring af Tyrker og Hedninger, og der var stor Hunger og Dyr-tid i Staden. Som han red op og ned ad Gaden

og klagede sig ilde for Herberge, da kom der Een til ham, og bad ham ride til de fire Borgemeistre, som regjerede Staden, og havde Magt at vælge Den en Konge, naar deres Herre døde. Han red bort til deres Pallads, hvor de alle vare tilhobe. Der de bleve ham vaer, lod de Porten lukke for ham. Han bad dem lade sig ind; thi han vilde tjene for Guld og Penge, og stride mod deres Fjender. De svarede: Rid din Bei, du duer ikke for os; thi du kunde æde Mere paa een Dag, end du kunde fortjene i fjorten Dage, for du er saa stor og lang. Saa red Olger bedrøvet ud af Staden igjen.

Da han kom udenfor Porten fandt han der en fattig Enke i en liden Bolig. Han spurgte hende, om hun vilde laane ham Huus for Guds Skyld; thi det var nær mod Natten, og han kunde ikke faae Huus i Staden? Hun svarede: Jeg vil gjerne laane eder Huus, men jeg har hverken Mad eller Drikke, ei heller Havre til eders Hest. Mine fire Sønner ere i Staden for at tigge Mad til vor Føde, som de gjøre hver Dag. Faae de Noget, da vil jeg gjerne dele det med eder, om I gider ædt deraf. Han svarede: Jeg beder eder meget derom, thi jeg har hverken Guld eller Penge at kjøbe Noget for, men jeg har en god Hest og et kosteligt Harniss og Løi, med hvilke jeg næst Guds Hjælp skal fortjene Mere een Dag, end vi alle kunne fortære et heelt Aar igjennem. Hun svarede: Jeg vil gjerne laane eder Huus;

sæt eders Hest i min Raalhøve, der faaer den Græs op til sin Bug at æde. I det samme kom hendes Søner hjem og sagde, at de havde gaaet hele Staden omkring og bedt og tigget, men de fik hverken Mad eller Drikke. Dlger sagde til den ældste Søn: Tag mit Skjold, det er bedre end hundrede Gylben, og sæt det til Pant i Staden for saa Meget, som vi alle kunne æde og drikke til vor Nødvere.

Han gik til Staden og fik Mad og Drikke for tre Gylben. Der Dlger saa, at han havde saa Lidet, bad han ham gaae ind i Staden igjen og tage lige

saar Meget til paa Skjoldet. Om Morgenen sagde Olger til Drengen: Gaa ind i Staden og hent os Mad og Drikke for sex Gylden paa mit Skjold til vor Døvre. Den skal betale det altsammen, som nu mindst tænker derpaa.

Som de sad og aade, kom der Bud til Staden, at Kong Rormorant af Tyrkernes Hær havde plyndret et Kloster nær ved Staden, og røvet alt det, som var derinde, og taget Abbeden og femten Munkel til Fange; thi rebe der Mange ud af Staden at forfølge ham. Der Olger det saa, sagde han til Enken: Havde jeg nu mit gode Skjold, da skulde jeg ride ud med de Andre og hævne dette store Hovmod paa Tyrkekongen. Hun svarede: Jeg har Intet, som jeg kan sætte ud for samme; men jeg vil gaae til Staden og sætte min ældste Søn i Pant derfor. Der hun kom tilbage igjen, sagde hun til ham: Her er eders Skjold, min Søn skal tjene derfor et Aar, uden I vil løse ham før. Olger svarede: Jeg skal løse ham, før jeg sover. Han satte strax efter de Andre, og kom endog før til Hjenden, end de gjorde. Da Kong Rormorant saa ham komme, rendte han mod ham med sit Glavind. Olger undveg ham og stak ham tvært igjennem, at han faldt død til Jorden. Saa forfulgte Olger de hundrede Mænd, som Kongen havde med sig, og slog tredive ihjel af dem; de andre undrendte og kom i Behold. Siden løste han Munkene, som de havde fanget og bundet, og stak det Klæde

fra deres Dine, som Tyrten havde blændet dem med, og bad dem gaae hjem til deres Kloster. Han vandt og til Bytte fire Heste, som Tyrterne havde læsset og ladet med Sølvs og Gulds, Kalle og Distle, Sølvbilleder og Monstranser, Eborlapper og Hagle af Gyldenstykke, og førte dem tilbage med sig til Entens, og løfte strax hendes Søn igjen, som hun havde udsat for hans Skjold. Saa lod han lave et kosteligt Gjæstebud i et stort Huus og sendte Bud over hele Staden, at Alle, som vilde æde og drikke og gjøre sig glade, de skulde komme til ham. Da Kong Hans i Staden Rodus spurgte dette, undrede han sig storligen, at den fremmede Kæmpe var saa rund og gavmild. Hans Svende fortalte ham: At Olger ene slog hundrede Mand paa Flugt og myrdede mange af dem samt deres Konge, og tog en svær Mængde Guld og Penge fra dem, som de havde faaet til Bytte i Klosteret og førte det med sig tilbage. Dagen efterat han havde gjort dette store Gjæstebud og givet Alle nok, gif Kongen ud for at see ham og byde ham til Gjæst. Der han kom nær til Huset, gif Olger ud ham imøde og takkede ham, fordi han kom at besøge ham. Kongen bad ham til Gjæst og tog ham op paa Slottet med sig. Der han skulde gaae til Bords, sagde han, at han ikke vilde æde, førend hans Bærtinde og hendes ældste Søn kom til Bords med ham. Kongen lod dem strax hente og satte Enten lige over for ham og Sønnen ved hans

Side. Da Borgemeistrerne i Staden saae, at den fattige Enke og hendes Søn fik saadan Ære, fordi hun laante Olger Danske Herberg, fik de stor Avind til Olger, til hende og hendes Søn, og angrede, at de nægtebe ham Huus tilforn og lukte deres Port for ham.

Olger Danske giver Abbeden i Klosteret uden for Staden alle Klenodier igjen, som han tog fra Tyrkerne.

Da Maaltidet var endt, gik Enken og hendes Søn hjem igjen. Kongen spurgte Olger ad, hvem han var og hvi han gjæstede denne fattige Enke udenfor Staden? Han svarede: Jeg er født i Danmarks Rige, og de kalde mig den gamle Ridder. Der jeg kom hid til Staden og ingensteds kunde faae Herberg, da laante denne fattige Enke mig Huus; thi begjærte jeg af eder, at I vilde bede hende til Gjæst for min Skyld, at Ingen skulde mene, jeg vilde være utaknemmelig mod hende for hendes gode Villie. Send nu ogsaa Bud efter Abbeden her udenfor Staden, at jeg kan give ham Klosterets Klenodier igjen, som jeg tog fra Tyrkerne. Da Abbeden kom, gav han ham alle Klosterets dyrebare Klenodier og Smykker. Abbeden vilde give ham saa meget Guld og Sølv, som en Hest kunde bære; men Olger bad, at han blot vilde betale det Gjæstebud, som han gjorde, og give

hans Bertinde og hendes Søner en rundelig Stjert deraf. Abbeden fuldkommede hans Villie..

Hvorledes Olger Danske kommer i Kamp med Soltan Justamund og hugger Hovedet af ham.

Der Soltan Justamund spurgte, at Kong Ror-
morant var slagen, da blev han hastig og vred og
straffede dem overmaade, som ham fulgte. De svarede,
at Kongen og de fik overmaade kosteligt Bytte
i et Kloster, men saa kom der en mægtig Ræmpe, der
nedhug Kongen og tredive stolte Mænd, forfulgte de
Andre og slog dem alle paa Flugt. Da svarede
Tyrken: Jeg frygter, at det er Olger Danske, som
blev min Broders Banemand tilførn. Han tvivlede
alligevel ved sig selv, at det kunde være ham, thi
han havde ikke hørt, at der var kommet fremmede
Skibe over Havet. Han gjorde sig rede om Mor-
genen med al sin Hær, og drog nærmere ind mod
Rodus, og sendte Bud til Kong Hans, at han skulde
sende femten af sine Ræmper ubi Krebs mod ham
alene. Kongen blev forfærdet ved disse Ord, og
vidste ikke, hvad han skulde svare. Da sagde Olger
til Buddet: Siig din Herre, at der skal møde Een paa
Banen, som tør slaes med ti af hans bedste Ræm-
per tillige. Der Justamund fik dette Svar, lod han
rede sin Hær til og bad sin Brodersøn, Kong Isor,

samt Kong Moisan og Kong Morgulant, at de vilde holde ved en Side med alt deres Folk, og komme ham til Hjælp, om de saa, at han trængte. Da han saa Olger komme, sagde han til de Andre: Jeg føler og mærker hos mig selv, at det er Olger Danske, som hlt kommer ridende; mig tykkes det ogsaa paa hans Hest.

Der de kom sammen i Kredsen, sagde Olger til ham: Justamund! hvi plager du de fattige christne Mennesker saa svarligen heromkring og andensheds? Du har og længe beleiret denne Stads Robus, og meent at vinde den ved Hunger og Nød, som du volber den, og du faaer den dog aldrig i din Magt. Justamund svarede: Siig mig, hvem du er og hvad du hedder; thi det er min Broders Hest, som du rider paa. Olger svarede: Jeg er Olger Danske, som slog din Broder Bruher ihjel med disse mine Hænder; jeg skal ogsaa næst Guds Hjælp sende dig til Helvede efter ham, efterdi du ikke vil lade dig christne. Saa rendte de svarligen tilhobe med deres Glavind. Tyrken brød sit Glavind itu paa Olger, men Olgers blev aldeles heelt. Der Kong Isor saa det, sagde han til de Andre: Det var et mægtigt Hofværk, som min Farbroder nu gjorde. Olger hug saa svarligen paa Tyrken, at han faldt af Hesten. Da sagde Kong Hans til sit Parti: Hvem troe I er den Stærkeste af de tvende? Nu sprang Olger af sin Hest for at hugges og flaaes med Tyrken itt.

Føds. De hug længe paa hinanden. Omfider hug Olger den høire Haand af ham, saa Sværdet fløi langt bort. Men Tyrken trængte svarlig op under ham og slog hans Sværd af begge hans Hænder. De toge begge deres Sværd op igjen og hug fast paa hinanden. Da bad Justamund, at Olger vilde troe paa hans Gud Mohamed, saa vilde han give ham Lande og Riger. Deres Heste søgte ogsaa hinanden og bedes og sloges, at Alle maatte grue derved. Omfider slog Olgers Hest Ribbenene og Panden itu paa Tyrkens Hest, at den faldt død til Jorden.

Der Justamund saa sin Hest styrte, sagde han til Olger: Nu skal jeg tage din Hest i Stebet, som før var min Broders. Olger svarede: Derfor skal du sætte mig et ordentligt Pant, og i en Fart hug han Hovedet af ham, sprang paa sin gode Hest, og red i strygende Galop ind i Staden igjen. Alle lovede og takkede Gud for den deilige Seier, som Olger havde vundet over Tyrken. Kong Hans red og strax med Olger udaf Staden igjen mod Fjenderne. Kong Isfor rendte til Olger med sit Glavind, men Olger undveg for ham og hug ham strax over Panden med sit Sværd, saa han faldt ned paa Jorden. Han havde vistnok slaget ham ihjel, var ikke Kong Moisan kommen ham til Hjælp med meget Folk, og havde sat ham paa en anden Hest og ført ham i Sikkerhed. Der Kong Hans saa, at saa utallig Mange kom omkring Olger, da foer han ind i Hoben for at undsætte ham, men Kong Morgulant rendte til ham og gjennemboede ham med sit Glavind. Da Olger det saa, rendte han til Soltanen af Babylonien, som hed Norandin, og stal ham og hans Hest mod Jorden tillige, og han havde hugget ham ihjel, havde han ikke betet om Fred og Liv. Saa tog Olger ham til Fange og bad Kong Hanses Folk, at forfølge Fjenden, endskøndt deres Konge var slagen. Han rendte ind i Tyrkernes Hær som en hungrig Uv i en Faareflo, og hug deres Bannerherre ned og tog deres Hovedbanner. Tyrkerne begyndte at

flye, men Olger forfulgte dem grummeligen. Saa stødte de i deres Vasuner og begjærte Fred. Olger red fra dem med Soltan Norandin, som han havde taget til Fange, og førte deres Hovedbanner med sig, som han tog i Marken. De Christne i Rodus bleve alle glade over denne store Seier, som Olger havde vundet, men de sørgede for deres Konge, som de havde mistet, og begrove ham med stor Hæder og Ære, som det sig burde.

Svorledes Olger Danske bliver kronet til Konge i Rodus efter Kong Hanses Død.

Siden udvalgte de alle Olger Danske til deres Konge. Han stod længe imod og vilde ingenlunde overtage Herredømmet fra Kong Hanses Arvinger; men al Almuen kronede ham alligevel samdrægteligen imod hans Villie. Der det var gjort, takkede han dem storligen og sagde, at han vilde holde dem ved Lov, Ret og Skjel, og bestjerme dem for deres Fjender. Han lod siden kalde sin Værtinde og gjorde hende til sin Fadebuurs-Dvinde og hendes ældste Søn til Kammerføvend; hendes andre Sønner tog han ogsaa i sin Tjeneste. De fire Borgemeistre i Staden fattede derved hemmeligen stor Avind til Olger, men de turde ikke lade sig mærke dermed. Kong Olger lod nu hente Soltan Norandin ind for sig, og raadte

og bad ham opgive sit falske Afguberi og troe paa den eneste sande Gud, som har skabt Himmel og Jord, da vilde han give ham løs af Fængslet. Han svarede, at han ingenslunde vilde gjøre det, og bad at Kong Olger vilde begjære af ham saa meget Guld og Sølv, saa mange Penge og Klenodier, Perler og dyrebare Stene, som han vilde, og han skulde gjerne faae det altsammen for hans Fængsel. Kong Olger svarede, at han aldrig vilde sælge noget Menneffe for Guld, Penge eller Guds, og bad ham paany at lade sig Christne, da vilde han give ham Halvdelen af sit Rige; eller og skulde han i det mindste love ham, at han vilde mage det saa, at Tyrkerne og alle de andre Fjender strax fore deres Bei hjem igjen og ikke gjorde de Christne mere Skade. Han svarede: Han vilde mage det saa, at de strax skulde fare deres Bei bort. Kunde han det ikke, saa lovede han paa Tro og Ære, at han vilde komme tilbage i sit Fængsel igjen. Hermed lod Olger ham fare. Der han nu kom til Hæren og sagde dette til Morgulant, som var den Ypperste iblandt dem, da blev denne ganske glad over dette Vilkaar og sagde til alt Folket: Vi kunne her intet Mere udrette, da vore ypperste Konger og Kæmper ere slagne; vi vinde heller ikke Priis og Ære her, imens Kong Olger Danste er deres Herre; lader os fare vor Bei tilbage, at vi ikke her faae mere Skade.

Hvorledes tvende Borgemeſtre i Rodus vilde forraade Olger Danſke paa ſin Reife til den hellige Grav.

Da nu Tyrkerne og Hedningerne vare ſarne deres Bei, ſad Almuen i Rodus længe i Fred og Ro- lighed, og de bleve rige og mægtige igjen, fordi Kong Olger regjerede dem mildt og viſeligen og forſvarede dem mod alle deres Fjender. Men de begyndte da igjen at hoſmødes, for der ſtal ſtærke Been til at bære gode Dage. En Dag gif Kong Olger i ſin Abildgaard, at forlyſte ſig, og meente, at der Ingen havde været der inde før ham. Thi begyndte han at ſutte og ſige ved ſig ſelv, dog ſaa høit, at en Anden vel kunde høre det: O du høibaarne Fyrſte, Keiſer Karl! o du herlige Danmarks Rige! o du gode Engelland og du allertjæreſte Huſtru, Dronning Klara! ſtal jeg aldrig ſaae eder mere at ſee? Lvi dig! du ſlemme Forrhæder Berard, ſom vilde bedraget min tjære Huſtru og ſtaalet mit Liv af mig! Gud lønne dig tilbørlig for dette Forrhæderi! Der laa en Skalf under et Træ i Haven og hørte diſſe hans Ord; thi gif han ſtrax bort til Borgemeſtrene i Staden og ſagde dem, hvad han havde hørt. Efter hans Ord og Tale maatte de ſtrax troe, at det var Kong Olger Danſke. De vidſte ikke hans Navn tilførn, for han kaldte ſig altid den gamle Ridder. De to ypperſte Borgemeſtre, Bernd og Godeboſ, havde ſtor

Kvind til ham, fordi han ophsiede den fattige Ente og hendes Søner; thi vilde de gjerne bringe ham af Dage med Forræderi. Den ene sagde: Han slog mine Frænder ihjel i Lombardiet; den anden sagde: Han har ligeledes dræbt mine Frænder; men de turde ikke aabenbarlig lade sig mærke dermed. Bernd sagde til den anden: Jeg har hørt ham sige, at han vil til den hellige Grav; vi ville nu raade ham, at han skal fare did, imedens hans Lande have Fred. Vi overtale saa Skipperen ved Guld og Gave, at han skal føre ham til Afrika i Kong Isfors Magt. Faaer denne der fat paa ham, da seer han aldrig mere Sol og Dag; thi han lader ham pine til Døde, fordi han slog hans Fader Bruher og hans Farbroder Justamund, den mægtige Tyrk, ihjel. De andre Forrædere sagde, at det var et godt Raad; thi vilde de suidelig stræbe efter, at det maatte skee med det første.

Hvorledes Olger Danske bliver skibbruden paa sin Reise, og hvordan det gif ham siden.

Efterat disse Herrer tidt havde paamindet ham om hans Løfte at reise til den hellige Grav, blev Kong Olger tilfunds, at han vilde reise, og bad ovennævnte Borgemeistre, at de skulde staffe ham et søfast Skib og en god Skipper, som kunde føre ham til den hellige Grav. De lumste Forrædere gif strax

hen og leiede en Skipper fra Afrika og gave ham Guld og Penge, at han skulde føre Olger did i Kong Ifors Hænder; thi han kunde Intet gjøre sin egen Konge og Herre mere til Billie, da Olger var hans aabenbare Fjende. De gik tilbage og sagde Kong Olger, at de havde besørget Alting vel, Skipper og Skib, Kost og Tæring, og de vilde give ham en Munk med, som før havde været der og kunde Tun-gemaaliet; de vilde ogsaa faae ham en Skriver, som skulde beskrive og optegne alle de underlige Ting, som han saa paa sin Reise. Siden lod de opsætte et forræderligt Brev til Kongen i Afrika, hvori de skrev, at de sendte ham Olger Danske, saa han kunde gjøre med ham, hvad han lystede. Dette Brev gave de samme Munk med, at han skulde give det til Kong Ifor. Kong Olger gik til Skibs, bød dem alle Leovel, og bad dem at regjere ærlig og skikkelig over Rige og Fattige, til han selv kom tilbage.

Det hændte sig strax den første Dag, de vare under Seil, anderledes, end Forræderne og Skipperen havde agtet; thi en svær Storm kom paa dem, og det blev saa mørk en Nat tilmed, at Skipperen forvildedes saaledes paa Havet, at han ikke vidste, hvorhen han skulde seile. Omfærd løb Skibet paa en stor Klippe og sloges i Stykker. Og de druknede der allesammen uden Kong Olger alene. Vor Herre, som hjælper og trøster alle Sine, hjalp ogsaa ham især, at han kom ind til samme Klippe paa et Stykke

af Skibet. Om anden Dagen, da Vandet blev stille igjen, saa han to Fiskere roe med en liden Baad, og han vinkede ad dem med sin Hat, at de skulde komme til ham. Der de kom, lovede han dem Penge, om de vilde føre ham i Land, for han var, som de kunde see, bleven skibbruden. Medens de roede til Stranden med ham, saa han, at der flød et lidet Skriin i Vandet, og han bad dem roe ham did, fordi han, som han sagde, havde mistet det, da Skibet forgik med ham. Han brak det op og fandt det forræderlige Brev deri, som var skrevet til Kong Isor om ham. Da han havde læst det, harmedes han over deres store Dandskab. Han saa omsider et høit Taarn langt borte og spurgte, hvad det var? De svarede: Det er det store Taarn i Babylons Stad. Han spurgte fremdeles, hvo der var Herre over Staden? De svarede: Den mægtige Soltan Norandin. Da vidste Olger strax, at det var ham, som han før tog til Fange for Robus, og han gruedes ved, hvordan det vilde gaae ham. Han spurgte siden, om der var Orlog og Krig. De sagde, at der var stor Feide imellem samme Soltan og Kong Moisan af Mekka, for Norandin vilde have hans Datter til Hustru og kunde ikke faae hende. Der Olger kom paa en Mill nær til Staden, bad han Fiskerne sætte ham i Land der; thi han gad ikke længere være paa Havet, naar han kunde naae Landjorden. De gjorde, som han bad dem, og han lønede dem for deres Umage. Han

begyndte nu at overveie ved sig selv, hvorledes han der kunde frelse sit Liv fra sine Fiender; og han falbt paa den Tanke, at han vilde sværte Ansigt, Hals og Hænder, og sige til Alle, at han var en Blaamand, for han kunde tale deres Maal, som han havde lært i Rodus.

Der han kom ind i Babels Stad, sagde Alle, som saae ham: See! hvilken en deilig stor Blaamand der kommer. Han gik lige op til Soltanen og sagde til ham: Min Herre, Kongen af Morland, sendte mig til dig med fem hundrede Mand, men de drukne alle underveis undtagen jeg alene; thi Galeien stødte om Ratten paa en Klippe, og jeg kom til Lands paa en liden Baad. Kongen spurgte, hvad han hed? Olger svarede: De kalde mig den gamle Ridder. Kongen sagde: Vær velkommen du gode Ridder! Efterdi du har været i saa stor Livsfare for vor Skyld, ville vi gjøre vel imod dig og give dig Guld og Penge, og er her noget Embede i vor Gaard, som du begjærer, saa skal du gjerne faae det. Olger svarede: Da begjærer jeg helst, at jeg maae tage vare paa dine Fanger, fordi jeg er vant dertil. Olger gjorde det meest, fordi de Fange vare Christne, og han vilde lindre deres Nød, det bedste han kunde.

Svorledes Olger Danske finder sin Frænde Hertug Geert i Babylon i et Fange- taarn.

Bed dette Pas kom der fire mægtige Konger Soltanen til Hjælp med meget Folt, og iblandt dem var Kong Karvel; thi frygtede Olger storligen, at han skulde kjende ham. Derfor gif han strax bort til Fangeretaarnet, saasnart han saa ham komme. De andre Konger vare: Kongen af Davilant, Kongen af Tartariet og Kongen af Arabien. Der Olger kom i Taarnet til Fangerne, sagde han til dem: Staaer op, I christne Fanger! og lader mig see, hvem I ere; thi jeg skal nu tage vare paa eder. Hertug Geert af Rusilon svarede: Vi ere alle christne Mennecker fra Lombardiet og Valland og vilde faret til den heilige Grav, men Soltanen lod os tage til Fange og kaste ned i dette mørke Taarn. Her have vi ligget saa længe, at vi snart ere svæltede ihjel, for vi kunne ikke udløse os af vort Fængsel, som han begjærer. Bilde du nu bede ham om, at een af os maatte drage til vore Venner efter Guld og Penge, at løse os med, da kunde du fortjene vor Tak og Himmeleus Lon derved. Olger svarede: I lyve tilvisse, og kom der nogen løs af eder, han kom aldrig mere hid igjen. Saa lod Olger et Lys hente, for han vilde see, om han kunde kjende nogen af dem. Der han saa sin Frænde, Hertug Geert, iblandt dem, tog han

ham strax i Favn og kyssede ham og sagde til ham: Kjære Frænde! hvorledes kom du hid? Geert svarede: Jeg haver ingen Blaamænd i min Slægt. Da sagde Olger igjen: Hebber du ikke Hertug Geert af Rusilon? Han sagde: Ja, og jeg havde en Frænde paa min Nøderneside, som hed Gotrik og var Konge i Danmark. Han havde to Sønner efter sig levende, den ene hedder Olger Danste, som fulgte længe Keiser Karl i Frantrig; den anden hedder Gode, og er nu Konge i Danmark, og har en deilig Mand til Søn, som hedder Galter, og som slog en Forræder ihjel i Kamp, som hed Berard. Samme Berard vilde forraadt Olger Danste og taget hans Hustru, Dronning Klara, og Engelland tilmed. Vi gjorde Gud det Løfte at drage til den hellige Grav, fordi Galter vandt samme Seier. Olger svarede: Det er mig, Kong Olger Danste, din Frænde, som du taler med. Jeg foer til Rodus efter en Engels Bud; der dræbte jeg den mægtige Tyrk Justamund. Siden faldt Kong Hans i Rodus i Striden mod Tyrkerne, og jeg blev Konge i Staden efter ham. Derefter fik jeg i Sinde, at fare til den hellige Grav; men Skibet forgik, saa jeg kom hid ved Guds besynderlige Frelse. Nu har jeg gjort mit Ansigt sort, at Ingen skal kjende mig, men Alle troe, at jeg er en Blaamand. De Christne roste hans vise Fund og bade alle ydmygen, at han vilde fare det bedste med dem, han kunde; thi de havde havt stor Nød i lang Tid tilforn. Olger bad dem have

Laalmodighed og lade, som de ikke kjendte ham. Siden gav han dem Mad og Drikke nok og flyede sin Frænde en god Seng ned i Laarnet.

Hvorledes Olger Danske kommer i Kamp med Langulafre, og hvordan det gik fiden.

Der Kong Moisan af Mekka vilde begynde for Alvor at stride mod Soltan Korandin, da lod han kalde tilhøbe alle Konger og Fyrster, som skulde følge ham. Iblandt disse vare: Kong Morgulant af Jerusalem, Kong Isor, Kongen af Damastus, Kongen af Orkanien, Kongen af Damiette, men ialt vare de fem og tyve Konger med hele deres Magt. Da Moisan havde samlet sin Hær, drog han for Babylon med tre hundrede Tusind Mand. Saa lavede Soltanen sig til at gjøre Udfald af Staden om Morgen, og beføel Kong Karvel at føre sit Hovedbanner. Nu gik Olger til Soltanen og bad, at han vilde flye ham en god Hest og Harniss, saa vilde han slaaes med den bedste Kæmpe, som Kongen af Mekka førte did med sig. Soltanen lod hente den ene Hest efter den anden til ham, men der var ingen, som kunde bære ham med Harniss og Løi. Om Aftenen, Olger gik i Seng, var han ganske bedrøvet og sagde ved sig selv: Forbandet være Bruher til evig Tid, som slog Brisfort min gode Hest ihjel! forbandet være

Børgemeistrerne i Aodus, som have min gode Hest
 Bussant. Der laa een af Soltanens Svende nær ved
 ham og hørte disse Ord. Han sagde det til Soltanen
 om Morgenens, og denne fornåm strax, at det var
 Olger Danste; thi bad han Svenden, at han ikke
 skulde tale derom til Nogen paa Jorden, for at Olger
 ikke skulde faae det at vide. Han satte sig fore i sit
 Hjerte, at, saasnart Freden var sluttet imellem ham og
 Kong Moisan, vilde han kaste ham i et Taarn blandt
 Padder og Orme, indtil St. Hans den Osberes Dag,
 da han vilde sætte ham som et Maal for sit Folk
 og for Hedningerne, at de skulde skyde til ham og
 spætte ham med Straaler og Pile, som de hvert Aar
 pleiede at gjøre med de christne Fanger paa St. Hans
 Dag, ved deres største Høitid og Glædsfab.

Om Morgenens kaldte Soltanen saamange Konger
 og Fyrster tilhobe, som han havde hos sig, og sagde,
 at han tyktes bedst og raadeligst at sende Bud udaf
 Staden til Kong Moisan, om han ikke endnu vilde
 give ham sin Datter til Ægte, paa det der ikke skulde
 blive mere Blodsudgydelse for hendes Skyld. Han
 vilde ogsaa lade ham sige, at, havde han før givet
 ham hende, da havde han ikke faret til Arabien til
 ham og gjort ham saadan Skade paa hans Land og
 Rige, som han gjorde; og det kunde hænde sig, at
 han endnu mistede Livet for hendes Skyld, om han
 ikke vilde give ham hende. De sagde alle, at det vel
 syntes dem raadeligt, at sende saadant Bud til ham;

men der var Ingen i hele hans Hær, som turde være saadant Bud eller føre hans Brev til Kong Moisan. Da treen Olger frem og sagde: Jeg vil ride dette Krinde, om I ville flye mig Hest og Harnisk. Alle undrede sig over, at den fremmede Blaamand turde være saa dristig, og Kong Karvel havde allerede Formodning om, at han kunde være Olger Danste, men han kjendte ham ikke tilvisse, for han var saa fort og blaa i sit Ansigt.

Soltanen gav nu Olger sin Hest Marsfoal og et godt Harnisk, og han red ud til Kongen. Den store, stærke Hest syntes at flyve med ham, der han tog afsted; thi den sprang femten Fod høvert Spring, fordi den ikke havde været redden i lang Tid tilforn. Men Olger sad aldeles stille og fast paa den, og rejerede den efter sin Villie. Da sagde Kong Karvel til Soltanen og til de Andre: Jeg saa aldrig nogen Ræmpe eller Konge ride en Hest saa stolt, som han gjør, uden Olger Danste alene, som var med Keiser Karl. Der Olger havde røgtet sit Krinde til Kongen, svarede denne og sagde til ham: Siig Soltanen, at han aldrig skal faae min Datter, ihvad der end kommer efter, enten Mord eller Krig. Og han sagde fremdeles: Hører du Soltanen til, mens han har givet dig sin gode Hest? Olger svarede: Nei jeg gjør ikke, men jeg tjener ham for Guld og Penge. Saa bad Kongen sine Svende, at de skulde tage Hesten fra ham. Olger blev vred og sagde: Det var stor

Slam, at en Konge vilde lade plyndre noget Sendebud; men begjærer du endelig denne Hest, da send een af dine bedste Kæmper mod mig i Kreds, at slaaes og fægte om samme Hest. Overvinder han mig, da maa du have Hesten, og jeg vil være din Fange, men overvinder jeg ham, da beder jeg, at jeg maa beholde Hesten. Kongen og de andre Fyrster sagde ja dertil. Da spurgte Kongen, om Rogen i hans Hær vilde gaae i Kreds mod Blaamanden. Da gik Langulafre frem, en Broder til Brnher og Justamund, hvilke tvende Dlger før havde slaget ihjel, og sagde, at han vilde kæmpe med ham. De gav hinanden deres Pant derpaa, og Kongen beholdt desuden Dlgers Hest. Der Dlger kom tilbage igjen og bragte Soltanen Svar, da spurgte han, hvor hans Hest var? Dlger sagde, at han maatte sætte den i Pant for sig, at han skulde komme igjen og slaaes med Langulafre. Soltanen lod ham strax væbne med et kosteligt Harnisk, men havde dog ond Grund til ham i sit Hjerte, og agtede at lade ham aflive i Fremtiden. Der Dlger kom ud til Kongen, gav denne ham hans Hest igjen; han sprang strax paa den og red did, hvor de skulde fægte. Han bad stille til Gud i sit Hjerte, at han maatte overvinde sin Fjende. Siden sagde han til Kongen og de andre Fyrster: Steer det saa, at jeg vinder i denne Kamp, da beder jeg eder alle, at jeg maa ride frit tilbage til Soltanen. De tilfagde ham, at der intet Andet skulde skee ham uden det, som var

hæderligt og tilbørligt. Saa vendte de snart til-
 hobe med deres Glavind, og Langulafre sat sit Gla-
 vind itu paa Olger. I det samme sat Olger ham
 foran paa hans Pande med sit Glavind, at Hjerten
 faldt paa Jorphen, og han blev saa forstumlet i Ho-
 vedet af den svare Lørning, at han hverken kunde
 høre eller see. Olger greb ham om Halsen og kastede
 ham tvært over Hesten foran sig og red saa ind i
 Babylon med ham og antvorbode Soltanen ham til
 Fange. Soltanen takkede ham storligen og sagde, at
 han vel skulde lønne ham derfor; men det kom ikke
 fra Hjertet.

Siden gik Olger bort til de christne Fanger, som
 han skulde tage vare paa. De spurgte, hvor han
 havde været saa længe, mens han ikke kom til dem.
 Han svarede, at han havde været i Striden og taget
 den mægtige Kong Langulafre til Fange. Da bad
 Hertug Geert af Rusilon ham atter, at han vilde
 hjælpe til, at de maatte komme af Fangebaarnet.
 Olger svarede: Ræddes ikke! jeg vil snart flaae os
 alle Harniss og Baaben, saa ville vi deiligen flaae os
 med Magt fra disse flemme Hedninger og Rjettene.
 En Dag derefter bad Kong Karvel Olger til Gæst.
 Som han sad over Bordet med ham alene, sagde han
 til ham: Saa ofte jeg seer paa dig, da tyktes mig,
 jeg seer en christen Mand, som hed Olger Danste og
 var min gode Ven; og beder jeg dig, at du vil sige
 mig, om det er dig eller ei. Olger svarede: Det er

mig, din gode Ven og Tjener, som blev forraadt af dem, som boe i Rodus, da jeg havde slaget den mægtige Tyrk Justamund ihjel. Der tog jeg ogsaa denne Soltan Morandiu til Fange, men gav ham fri af Fængslet, saasnart jeg blev Konge i Rodus. Siden vilde jeg fare til den hellige Grav, men Skibet forgik, og jeg kom hid paa en liden Esping og blev sat til at tage vare paa de christne Fanger, blandt hvilke jeg haver baade Frænder og Venner. Kong Karvel sagde: Giv dig tilfreds, jeg vil mage det saa, at de Christne skulle komme til Udløsning for en fœie Ting. Disse Ord sagde Olger siden til Fangerne, hvorover de bleve meget glade. Mens Olger var til Gæst hos Kong Karvel, spurgte Kong Langulafre Soltanen ad, hvem det var, som tog ham til Fange, efterdi han var saa tapper og stærk? Han sagde ydermere til Soltanen: Jeg vil sværge paa min Tro og Ære, at hans Mage ikke er i hele Tyrkiet, og ei heller i hele Indiens Land. Soltanen svarede: Vil du love mig ved Liv og Ære, at du ikke vil røbe det, saa vil jeg sige dig, hvem han er. Han svær ved sin Gud Mohamed, at han aldrig vilde sige det til Nogen. Da sagde Soltanen: Det er Olger Danste, og han tør ikke vedgaae, at det er ham. Kong Langulafre svarede: Kjære Frænde! da gjør du ilde, at du lader denne aabenbare Skalk leve saa længe, for han tog dig før til Fange, og han har slaget tre af mine Brødre ihjel, Burmand, Bruher og

Justannd, som vare Soltaner før dig. Soltanen svarede: Havde jeg før undlivet ham, da havde jeg ikke saaet dig til Fange. Han skal gjøre endnu større Manddom i denne Strid, og naar den faaer Ende, saa vil jeg lade ham aflive.

Spørledes Olger Danske tager Kong Moisan til Fange og fører ham til Soltanen, og hvordan det gik siden.

Der Kong Moisan saa, at Kong Langulafre, hans bedste Kæmpe, var fangen, da førte han alt sit Folk mod Staden i fire Hære, saa at der var to og tredive Tusind Mand i hver Hær. Da Soltanen det fornå, gjorde han sig rede at drage ud imod ham. Han betroede Kong Karvel sit Hovedbanner og gav Olger sin Hest og Harnisk og bad ham gjøre sit Bedste. Olger svarede: Jeg skal idag med Guds Hjælp slaae saamange af Fjenderne ihjel, at Alle skulle tale derom til evig Tid. Siden drog de sammen med begge deres Hære og stødte og sloge mandelig paa hverandre. Olger rendte frem og tilbage i Fjendens Hær og hug og slog ned for Fode alle dem, der kom ham fore, og sparede Ingen. Han kom ofte Kong Karvel til Hjælp og slog dem ihjel, som vilde taget Hovedbanneret fra ham; thi bleve alle rædde for ham og flyede, ihvor de saa ham komme. Han forfulgte de ypperste Kæmper og slog ihjel saa mange, som

han kunde overkomme. Da Kong Langulafre, som stod hos Soltanen paa Babylons Taarn, saa det, sagde han til Soltanen: Dlger har ikke blot menneskelig Natur, men jeg troer, Fanden har været hans Fader; thi jeg har nu seet og talt, at han har slaget mere end halvtredshindstyve af de ypperste og bedste Kæmper i hele vor Hær, foruden alle de utallige menige Krigskarle. Jeg troer han er kommen hid at ødelægge hele vor Slægt og Blod. Jeg beder vor ypperste Gud Mohamed, at han vil beskyrme os for hans Hænder. Der Dlger havde slaget Kongen af Damastus ihjel, som førte det fjendtlige Hovedbanner, og fældet flere andre Kæmper, som vilde forsvare Banneret, da rømte Fjenderne hver sin Bei. Nu rendte Kong Moisan til Dlger med sit Glavind. Dlger veg for ham og slog ham paa hans Hænde med sit Sværd, at han faldt ned af Hesten. Saa tog Dlger ham med Magt og førte ham fangen ind i Staden til Soltanen, som takkede Dlger storlig og lovede at lønne ham vel for hans store Manddom.

Dlger red strax ud i Striden igjen. Da saa en mægtig Konge ham komme, som havde ti Tustend beilige Mænd med sig. Han sagde til dem alle: Giver eder trindt omkring denne Kæmpe, som nu kommer, at vi kunne fange eller dræbe ham. Dlger rendte midt ind i Hoben og hug strax ham ihjel, som førte Banneret. Derover blev Kongen vred og rendte til ham med sit Glavind. Dlger veg for ham og hug

ham paa hans Hoved, saa han fløvede hans Hjelms og Pande ned i hans Hals, at han faldt død til Jorden. Der Kong Morgulant saa dette og tillige hørte, at Kong Moisan, hans Broder, var tagen til Fange, og at de fleste andre Konger vare slagne, da flyede han af Marken. Olger forfulgte ham lige ned til Skibene, og slog Mange ihjel paa Veien, tog siden alt det Røv og Bytte, som blev efter dem tilbage, og bragte det til Soltanen. Siden lagde han sit Harnisk af og gik hen til de christne Fanger og befalede dem. Der kom strax Bud efter ham, at han skulde komme til Soltanen. Da han kom ind til ham, sagde han: Du tapre gamle Ridder! du har beviist din store Manddom i Dag for mig; thi skal jeg rundelig lønne dig. Jeg giver dig først denne vægtige, rige Fange, Kong Moisan af Mekka, at du maa fatte ham saa høit, som du selv lystet. Led ham først ind i Babylons Taarn, og jeg vil siden ydermere betænke mig paa, hvad jeg kan give dig, som du kan være tjent med.

Som Olger gik ind i Taarnet med sin Fange, lukkede Soltanen Døren uden til, og satte svære Laase for og sagde: Vi nu der, til jeg faaer vel overlagt, hvad Løn du skal have. Olger blev vred og meente, at Kong Moisan vidste dette forræderlige Stykke; thi greb han ham i Halsen og vilde undblive ham, men denne bad meget for sit Liv og undskyldte sig med, at han slet ikke vidste noget derom. Da

begyndte Dlger at forbande Soltanen og sagde: **Lvi** den utaknemmelige Hund og Stumper! der er ikke en god Blodsdraabe i alle hans Lemmer, Liv og Ledemod, efterdi den fule Forræder vilde lønne mig saaledes for min store Umage. Jeg bestjærmede ham for hans Tjender og tog de ypperste Konger og Herrer til Fange; jeg gav ham fri af hans Fængsel, da jeg tog ham til Fange for Kobus, og nu vil han lade mig svælte og dræbe. Det er ham den største Skam og Bancer. Gud unde mig saa længe at leve, at jeg kan hævne paa ham dette Forræderi. Saa opregnebe Dlger sin store Ulykke og svære Mobbang, som han havde havt, saa sigende: Hvo kan være uslere paa Jorden, end jeg er nu, alligevel jeg har været en mægtig Konge i tre Kongeriger, i Engelland, Danmark og Kobus! Og da jeg nu har vundet Soltanen denne store Seier, for hvilken han faaer evindelig Priis og Ære, saa vil han derfor lade mig pine og plage.

Kong Moisan sagde: Man pleier almindelig at sige: **Elst** en Skalk, og bed Gud, at han ikke lønner dig. Havde Soltanen været ærlig, da havde han ikke sat dig i Fangetaarn. Du gjorde ilde, at du tog mig til Fange for hans Skyld; hvad Tak eller Gave har du derfor? Dlger blev vred for disse Ord og greb ham i Haaret og vilde slaget ham ihjel; men han bad ham tænke paa, at han var hans Fange. Soltanen stod udenfor Døren og hørte alle disse Ord,

thi sagde han til Olger: Du skal ikke bde saa let, som du tænker, her i Taarnet, men du skal sættes paa Bønen St. Hans den Døberes Dag, da Alle skulle flyde til Maals efter dig: Bruhers og Burmands Brødre, som leve endnu, og siden alle de Andre, indtil du bliver vel spættet med Straaler og Pile.

I det samme kom Kong Karvel og spurgte, at Olger var fangen; thi blev han inderlig bedrøvet og bad for ham. Kong Langulafre svarede og sagde: Du er saa god som han, derfor bød du ham til Gæst forleden Dag. Han havde ikke slaget min Broder Burmond ihjel, var det ikke skeet for din Skyld, at du kunde faae Gloriant til Hustru. Soltanen sagde til Kong Karvel: Jeg har stor Mistanke til dig, at du og Olger ere i Ledtog sammen. Karvel svarede: Det er sandt, jeg elsker ham som min Ven; thi min Ære og Tro bør jeg holde ubrødeligen. Er her Nogen, som Andet vil sige, saa kaster jeg her min Staalhandske til Pant paa, at jeg vil slaaes med ham derom i Krebs. Kong Langulafre tog Handsken op til Tegn, at han vilde slaaes med ham. De satte strax Borgen paa begge Sider, at de skulde i Kamp næste St. Hans den Døberes Dag. Dermed gif Kong Karvel fra Soltanen. Siden sendte han Messenparten af sit Folk hjem til sin Dronning og lod hende sige, at han drog til Frankrig, for at faae Hjælp til at frelse Kong Olger Danste og de kristne Fanger

af Fangetaarnet. Endskjøndt Kong Karvel ikke var en Christen, havde han alligevel stort Haab til Olger Danstes Gud, at han skulde hjælpe ham. Da Olger laa i Fangetaarnet, grublede han meget over, hvor der vel skulde have sagt til Soltanen, at han var Olger Danste. Han kunde ikke mistænke Kong Karvel; thi han vidste, at han var hans gode Ven. Som han laa i sin største Sorg og Bedrøvelse, kom en skinnende Guds Engel til ham, saa der blev lyst og klart i Taarnet, ligerviis som det havde været klart Solskin. Engelen sagde til Olger: Vær glad, dig skal Intet skade, du skal ingen Mistænke have til Kong Karvel, din gode Ven, han er draget affted til Frantrig efter Føll, at hjælpe dig ud af Fængslet med. Naar han har fuldført dette, skal han optændes af den Hellige Aand og annamme den christelige Tro, og siden stride med dig for den hellige Kirke. En Svend, som laa en Nat nær ved dig i Herberget, hørte, at du jamrede dig for din gode Hest, din kjære Hustru, Keiser Karl og andre gode Venner, og sagde det til Soltanen. Bliv stadig i Guds Kjærlighed, saa skal intet Ondt ramme dig. Derpaa forsvandt Engelen. Olger takkede den gode Gud, fordi han husvaledde ham i Nøden. Der Kong Moisan havde seet det store Jertegn og klare Skin og hørt Engelen Ord, da sit han den Hellige Aands Raade i sit Hjerte, saldt paa Knæ for Olger Danste og bad, at han vilde lære ham den hellige christelige

Tro for Guds Skyld; thi han vilde lade sig døbe, og gjerne døe for Guds Navns Skyld, naar han skulde.

Olger lærte ham, det bedste han kunde. Siden prisste de begge Gud Dag og Nat af deres ganste Hjerte.

Hertug Geert og de andre christne Fanger forundrede sig storligen, at Olger blev saalænge borte; thi de vidste ikke, at han var fangen, og de gave sig ilde for ham. Da den nye Fangevogter hørte det, slog han dem meden Svøbe og bandt dem haardere, end de vare bundne tilforn. Han sagde til dem: I skulle nu faae anderledes Awe, end I havde før; thi

den stemme Skalk, Olger Danste, som skulde tage vare paa eder, gav eder for Meget at æde og drikke og lod eder have eders egen Billie. Nu sidder han selv i det store Fangetaarn og skal sættes med eder alle nogen paa Banen St. Hans Dag. Saa skulle alle Soltanens Mænd styde til Maals efter eder, og spætte eder med deres Pile, saa I skulle see ud som Pindsviin.

Kong Gode af Danmark bliver ført i Kong Morgulants Hænder, der han vilde komme Olger Danste til Hjælp.

Paa denne Tid var Kong Gode i Danmark meget bedrøvet, fordi han ingen visse Tidender kunde spørge om Galter, sin Søn, og ei heller om Olger Danste, sin Broder. Ham tyktes en Nat i Søvne, han saa, at Olger Danste var kronet med en kongelig Krone, at han foer til Skibs, og at Skibet forgik, og at han siden kom i Land paa en liden Baad. Ham tyktes og, at Olger var kommen i et fast Taarn, at han der raabte og bankede, og at Jugen vilde lade ham ud. Da satte han sig fore, at han vilde drage bort og lede ham op. Han tog med sig fem hundrede deilige danste Mænd, og kom omsider til Rodus, hvor de modtog ham meget hæderligen. Der de hørte, at han var Kong Olgers Broder, gavede de sig saare, at de havde mistet samme Kong Olger,

deres kjære Herre, da han vilde fare til den hellige Grav, og de havde ikke hørt noget til ham siden. Han bad Borgemeistrene, at de vilde bestille ham en Gallei til den hellige Grav. De sagde ja, og leiede en Skipper, og havde det hemmelig med ham, at han skulde føre denne Konge i Hænderne paa Kong Morgulant af Jerusalem, og de gave ogsaa ham et forræderligt Brev med og sagde, at det skulde være hans Leidebrev.

Der de kom til Jerusalem, og Kongen fik fat paa ham, sagde han: Jeg skal pine og plage dig til Døde for den store Skade, som Ulger, din Broder, har gjort mig paa min Slægt, mine Venner og mit Folk, som han har slaget ihjel. Kong Gøde blev forfærdet, da han fornåm, at han var saaledes forraadt; dog svarede han: Jeg er kommen i dine Hænder med Forræderi, og du har Magt at gjøre med mig, hvad dig lyst, men farer du anderledes med mig, end det sig bør, da skal min Søn Galter hævne det tilbørligen paa dig; thi han er næsten saa god en Kæmpe som Ulger Danste.

Der Jomfru Klara, en Datter af Kong Moisan, som var fangen i Babylon med Ulger Danste, hørte Kong Gøde tale disse Ord, da vilde hun gjerne redde hans Liv; thi sagde hun til Kong Morgulant: Kjære Farbroder! send denne Fange og de andre Christne, som I nu haver i Fængslet, til Kong Isor, at han kan holde dem fangne. Hun gjorde det i en

god Mening, paa det at hun siden kunde faae Leilighed til at hjælpe ham løs, for hun havde faaet stor Billie og Attraa til hans Søn Galter, for hans store Manddoms og gode Rygtes Skyld, endstjondt hun aldrig havde seet ham. Kong Morgulant troede ikke, at det var hendes fulde Alvor, at hun bad for Gode; thi satte han ham i Laarn. Da sagde Kong Gode ved sig selv: Jeg haaber og troer, at Gud skal hævne dette slemme Forræderi, som de have gjort mod min Broder og mig, paa dem, som boe i Rodus.

Galter bliver falskelig forklaget for Keiseren og overvinder Rohard i Kamp.

Ved dette Lav kom Kong Karvel til Keiser Karl i Nidarriet, hvor han havde hos sig det meste Ridderstab af Frankrig; thi de vilde see Galter fægte med Rohard, som var en Slægtning af Hertug Berard, der begik det før ommeldte Forræderi mod Olger Danste. Karlot, Keiserens Søn, havde stor Avind til Galter; thi sagde han til nogle af sine hemmelige Benner: Min Fader troer alt det, Galter siger ham, og forsmaaer mig for hans Skyld og agter mig ringe; hvad skal jeg gjøre, at jeg kan hævne mig paa ham derfor? De sagde: Siig, han har villet snigmyrde eder; vi ville være Bidner; og giv eder i Trætte med ham, det snarest I kan. Samme Dag skulde Galter bære en stegt Paahane ind for Keiseren.

Karlot tog den af Faddet og slog ham i Panden dermed. Galter blev vred derover, gik ind til Keiseren og sagde ham dette Hovmød, som var gjort mod ham. Keiseren lod sin Søn kalde og satte ham i Rette derfor. Da sagde Karlot: Han skaer mig efter Livet; og strax førte han de falske Vidner frem, som skulde stadfæste, hvad han sagde. Galter sagde, at det ei var saa; men det kunde ikke hjælpe ham. Keiseren befoel Hertug Reimis at holde Galter tilstede, til han kunde faae Sandheden at vide. En Dag eller to derefter gik Hertug Reimis til Keiseren og sagde: Mig undrer, at I vil have Mistanke til den unge Ridder Galter, efterdi I aldrig har fornummet Andet, end at han stedsse har været eders trofaste Tjener og ofte vovet sit Liv og Lemmer for eders Skyld. I veed, at de, som bære Vidne mod ham, ere Forræderen Hertug Berards næste Frænder, som have paadigtet ham denne Løgn, og sagt det siden til eders Søn, at han skulde troe derpaa, og at de erved kunde bringe Galter i Ulykke og Fortræd, for de ere hans aabnbare Fjender. Keiseren spurgte Galter, hvordan det havde sig dermed. Han svarede: Gud veed og kjender, at jeg aldrig tænkte det, og byder jeg mig til at gaae i Kreds mod den, som tillægger mig saadan nærlig Sag.

Paa samme Tid kom Kong Karvel og hans Broder søn Marsifus til Keiseren og sagde, at Kong Ulger var fangen i Babylonien, hvorfor de bade Keiseren,

at han vilde yde ham Hjælp og Trost. Reiseren taug en føie Stund og svarede Intet. Kong Karvel sagde til ham: Herre! mig tykkes, du er bedrøvet. Han svarede: Jeg kan ikke andet; thi Galter, Olgers Brodersøn, som jeg satte stor Tro og Tillid til, stræber Karlot, min Søn, efter Livet. I det samme kom Rohard og sagde, at det var Sandhed. Galter sagde nei, det var ikke saa, og lastede sin Staalhandske til Pant, at han vilde sægte derfor. Rohard tog den op, og Reiseren sagde: Gaaer bort og klæder eder i Harnisk; thi jeg vil vide Sandheden, før jeg sover. Karlot, Reiserens Søn, fulgte sin Ræmpe og klædte ham i Harnisk. Kong Karvel og Hertug Reimis fulgte Galter og hjalp ham i Tøiet.

Da de kom i Krebsen, rendte de saa svarlig paa hinanden, at deres Glavind brast. Galter hug flux til ham og gav ham en slem Stramme i hans Axel, og forfulgte ham saa med Hug over Hug og spurgte, om han vilde give sig tabt som en Forræder. Men Rohard bødte for sig med sit Sværd og vilde ikke svare. Da blev Galter mere hastig, og hug hans venstre Arm og Skjoldet fra hans Krop, at de faldt paa Jorden tillige, og han havde hugget ham strax ihjel, dersom Reiseren ikke havde bedt, at han skulde holde op, til han fik Sandheden at vide i Sagen. Saa spurgte han Rohard, hvorledes den rette Sandhed var? Da undskyldte han Reiserens Søn og sagde, at Hertugen af Normandiet begyndte denne Løgn af

Avind til Galter, fordi han slog Berard hans Frænde ihjel, og fordi Olger Danske dræbte hans Fader. Siden førte han Bidnesbyrd for Galter, at han aldrig havde gjort Forræderi mod Keiserens Søn, eller gjort ham imod paa nogen Maade, saavidt han vidste. Da han saaledes havde aabenbaret Sandheden, klævede Galter hans Hoved, at han saldt død til Jorden. Saa priste de alle Galter, fordi han mandelig havde beskjermet sin Ære som en stolt Ridder og Kæmpe.

Om Morgenen gik Keiseren i vor Frues Kirke og bad Gud om gode Raad. Hertug Neimis sagde Kong Karvel mange gode Lærdomme af den hellige Tro og raadte ham, at lade sig christne. Han svarede, at han gjerne vilde gjøre det, saasnart Olger Danske kom af Fangetaarnet. Keiseren lod tilrebe et stort Gjæstebud og var glad, at Galter var uskyldig i den ommeldte Sag; thi han elskede ham overmaade for hans store Manddoms Skyld. Da Raaltidet var endt, sagde Kong Karvel: Kjære Herre! jeg har saret denne lange Bei og forladt Hustru og Børn, Land og Rige for Olger Danskes Skyld, og har Ingen med mig uden min Brodersøn; thi beder jeg dig, at du vil hjælpe Olger i hans store Nød, som dig bør at gjøre, om du ellers vil tænke paa hans store Bedrifter. Keiseren sagde: Jeg takker dig, at du er saa trolig hans Bud; jeg vil sende ham tyve Tusind Mand, og Galter skal være deres Hø-

vedsmand. Hertug Heimis sendte ham ti Tusind Mand. De andre Hertuger, Biskper, Riddere, Grever og andre Mænd sendte ham, somme fire Tusind Mand, somme tre Tusind, somme to Tusind, somme eet Tusind, hver efter sin Formue. Der Galter havde faaet dette Folk tilhobe, gav han sig til Sees med dem, og de fik god Bør, fordi Gud var med dem. Der kom et Skib med Pilegrime fra den hellige Grav forbi dem paa Søen; dem spurgte de ad, hvad Tidende der var paa Færde. De sagde, at Borgerne udi Rodus havde sendt Kong Gøde af Danmark med Forræderi i Kongen af Jerusalems Hænder, og der sad han fangen. Galter blev bedrøvet, da han hørte, at hans Fader var fangen. Han bad strax Kong Karvel og alle de Andre, at de vilde følge ham did, at han kunde udfrie sin Fader. Kong Karvel sagde: De forraadte ogsaa Kong Olger Danste tilforn; thi ville vi først seile til Rodus. Der de kom did til Staden, lod Galter gribe ti af de ypperste Borgere og spurgte dem ad hver især, hvorledes de havde stilt sig af med Olger Danste og siden med Kong Gøde af Danmark. Han kunde ingen Sandhed faae ud af dem, og lod derfor Eulens Søn hente, som før tjente Kong Olger. Denne sagde, at Borgemeesteren Godebøf vel vidste Sandheden. Galter lod strax stævne Godebøf, og da han ikke vilde bekjende, lod han ham aflæde og hans Hænder og Fødder binde, og lod hans Krop smøre med Honning og lukkede ham ind i et lidet Hus

fuldt af levende Bier, som skal ham forstrækkelig. Han raabte strax til Galter og bekjendte, hvorledes de forraadte disse to gode Herrer. Saa overgav Galter ham og de andre Forrædere, som vare i Raad med ham, i Almnens Hænder og besøel dem ved deres Hals og Liv at holde dem tilstede i Fange-taarnet, til han kom tilbage med Kong Olger Danske og Kong Gøde af Danmark, hans Broder.

**Kong Morgulant frelses af Galters Hæn-
der, Galter bliver trolovet med Jomfru
Klara, og hvordan det gik siden.**

Saa snart Galter havde ordnet Alting i Robus, seilede han til Jerusalem. Kong Morgulant spurgte, at mange Drlogsskibe vare under Landet; thi udsendte han en hemmelig Speider i Fiskerklæder paa en liden Baad, at han skulde forsøge, hvorfra de kom og hvem de vare. Da han kom tilbage, sagde han, at det var Franske og andre Christne Folk, og deres Høvedsmand Galter var den deiligste Mand, som han havde seet i alle sine Dage, baade blandt Tyrker, Hedninger og Christne. Jomfru Klara hørte disse Ord, og fattede endmere Elskov til Galter. Kongen løb strax byde over hele Jerusalem, at Borgerne skulde gaae paa Murene til Vagt og vaage og tage vare, at de ikke bleve forraastede. Han gjorde sig ogsaa selv rede med al den Magt, han havde, at drage ud mod

dem; thi ham tyktes, det var flammelig, at han skulde lade sig beleire af de Christne. Han sendte en Deel af Hæren ud af den ene Port, og drog selv ud af den anden Port med sin største Magt og sit Hovedbanner.

Der han var redet af Staden, sendte Jomfru Klara Bud efter omstrevne Speider, og gif ene ind i sit Jomfrubuur med ham og spurgte, om Galter var saa deilig, som han før sagde til Kongen, hendes Farbroder? Han sagde: Han er fast deiligere, end jeg kan sige; det er en smul høi Mand paa sin Person og dertil mandig og søer efter sin Høide. Hans Lemmer og Ledemod, Fingre og Hænder, Been og Fødder ere saa velstøbte, at der ikke kan være en smukkere Mand paa Jorden. Bilde han opgøve den Christne Tro, og I kunde faae ham til eders Husbonde, da var der ikke to saa deilige Følk tilhøbe i Ægteskab nogetsteds i hele Verden, det sværger jeg eder til ved min Gud Mohamed. Jomfru Klara sagde til ham: Kan du skaffe mig Syn paa ham, da vil jeg give dig hundrede Gylben. Han svarede: Jeg vil gjøre mit Bedste dertil.

Ved dette Pas kom Galter fra Stranden med sit Følk. Som han red paa Beien, sagde han til Kong Karvel: Gud give! jeg vidste, om min Fader var levende eller død. Jeg kan Intet tage mig fore, ikke heller lystre mig at gaae i Strid, før jeg faaer det at vide. Kong Karvel svarede: Giv dig tilfreds, jeg vil faae dig Sandheden at vide; thi Marskalkus,

min Broderføn, er vel kjendt med Kongen og hans
 Broderdatter; han skal snart udsørge det. Saa kaldte
 han denne til sig og sagde: Seel hist kommer en
 stor Hær af Staden imod os; naar vi begynde
 at stride med dem, da løb ind i Staden og lad, som
 du var Een af deres Parti og skulde hente Noget, det
 var glemt. Forespørg saa hos Jomfru Klara, om
 Kong Gode af Danmark er levende eller død. Han
 gjorde, som Karvel havde befalet, og der han havde
 spurgt herom, sagde hun, at han var karst og sund.
 Hun spurgte ham strax ad, hvorledes det gik hans
 Søn Galter? Han sagde: Meget vel, han er Hoveds-
 mand for hele vor Hær, og er den deiligste Mand,
 som kan gaae paa Guds grønne Jord, dertilmed driftig,
 stærk og mandig mod sine Fjender i Orlog og Krig,
 saa jeg ikke veed hans Lige. Der Jomfru Klara
 hørte det, sit hun større Elskov til ham end før, men
 hun turde dog ikke sige ham sit Hjertes Mening. Me-
 dens Marskalkus var hos hende, kom begge Hære til-
 sammen og hug og sloge sjarligen paa hinanden.
 Galter rendte ind i Tyrkernes Hær og spurgte, hvor
 den Forræder, Kong Morgulant var, som havde sat
 hans Fader i Fangetaarn. Omfider saa han, hvor
 han red med en Guldkrone paa sin Hjelm. Galter
 rendte til ham og stal ham og hans Hest tillige mod
 Jorden, og havde da hugget ham ihjel, var ikke hans
 Søn Horion, som førte Hovedbanneret, kommen ham
 til Hjælp. Galter hug Banneret af hans Haand og

Hovedet af hans Hest med samme Hug; thi raabte han svarligen: Jerusalem! Jerusalem! for det var deres Løsen. Saa kom der mange af deres Kæmper og hjalp Kongen igjen paa sin Hest, og satte Horion paa en anden Hest og frelste dem begge af Galters Hænder, ellers havde han taget dem tilfange. De rømte strax ind imod Staden; for deres Hovedbanner var borte, og alt deres Folt var forvildet og vidste hverken ud eller ind. Galter forfulgte dem til Porten. Den Dag sloge de Christne sex Tusind ihjel af Tyrkerne, endog Slaget stod ikke længe paa.

Da Kongen var kommen paa Slottet, gik Marsifstus til ham og sagde, at han var kommen ham til Hjælp fra Damastus med tre hundrede Mand, men de Christne sloge dem alle ihjel for ham, før han kom til Staden. Kongen svarede: Det er vel, at du er selv uskadt, min kjære Frænde! du skal nok faae Folt igjen, giv dig kun tilfreds og kom til Bords med mig. Der Maaltidet var forbi, gik Marsifstus op til Jomfru Klara igjen og fik da bedre Leilighed at tale med hende, end han havde før. Imod Aften red han ud af Staden og sagde til Portneren: Jeg skal nu ride ud og speide i de Christnes Hær og lede efter min Svend, om han idag er kommen nogensteds i Behold; tag vare og lad mig ind igjen inat, naar jeg kommer tilbage. Der han kom til Galter, sagde han, at hans Fader var karst og sund; siden roste han Jomfru Klara og sagde, at det var den

beiligste Jomfru, som han havde seet i alle sine Dage. Han sagde ogsaa, at han kunde fornemme paa hende, at hun gjerne vilde have Galter til Husbønde. Ved disse Ord fik Galter stor Kjærlighed til hende og sagde: Jeg kan ingen No saae, førend jeg faaer talet med hende. Kong Karvel svarede: Marskibus, min Frænde, skal følge dig ind til hende; men lad ikke, naar du kommer til Fruerstuen, din Kjærlighed saaledes betage dig, at du glemmer os, som ligge her i Beleiring. Galter kaldte sit Følk tilhøbe og sagde: Jeg vil ride ind i Staden og tale med min Fader. De bade alle, at han snarligen skulde komme tilbage. Der Marskibus kom til Porten, bad han Portneren lade ham ind; thi han havde nu speidet de Christnes Hær og fundet sin Svend igjen. Han satte sin og Galters Hest paa Stald i sit Herberge og gik op paa Slottet og fik ham i Tale med Jomfru Klara. Hun modtog dem med Glæde og bad dem være velkomne. Siden talede hun længe med Galter og sagde ham sin Grund og Mening. De lovede hinanden godt Ægtefælskab, og at de vilde leve og døe tilhøbe. Saa gav hun ham dyrebare Gaver, som var St. Jørgens Brynje, Skjold og Hjelm, og sagde til ham, at intet Sværd eller andet Vaaben kunde bide paa dem. Han gav hende i Fæstengave en skøn Guldring med en ædel og dyrebar Steen. Som de talede sammen, da kom Kongens Søn Horion ind ad Døren og sagde til hende: Hvi sidder din løsagtige Dvinde her ved

Midnatts Tid og taler med en fremmed Mand? Marsifus svarede og sagde: Frænde! giv dig tilfreds, det er min Svend, som taler med hende. Han svarede: Du lyver som en Forræder! jeg saa ham i Striden idag blandt de Christne. Saa stal han Marsifus i hans Hierte med sin Daggert, at han faldt død om paa Gulvet. Galter sagde: Det skal du betale, og klovede Horions Pande ned i hans Bryst. Jomfru Klara klagede med grædende Taarer: Bee mig! Bee mig arme Jomfru! Hvad skal jeg sige eller gjøre? Jeg vilde hellere være død end leve her længere paa Jorden; thi Kongen lader mig visselig sænke eller brænde, naar han faaer det at vide. Galter svarede: Giv eder tilfreds min allerkjæreste Fæstemø! thi jeg gjorde det for eders Skyld. Naar Kongen kommer, da siig, at eders Frænde, Marsifus, var her og talede med eder; i det samme kom Horion og stal sin Kniv i ham, men han hug strax til ham igjen og klovede hans Pande, saa at de begge døde. Siden bad Galter, at hun vilde slaffe ham i Sikkerhed. Hun svarede, at hun ikke kunde gjøre det, uden at betroe sig til een af sine Jomfruer. Hun havde en Jomfru hos sig, hvis Søster var gift i Staden; thi bad hun hende at følge ham hemmelig did og sige til Søstereu, at hun ikke maatte røbe ham, men lade ham faae nok at æde og drikke. Da Jomfruen var kommen tilbage, begyndte Jomfru Klara at raabe og strige og græde saa høit, at Alle vaagne op af Søvne

derved. Kongen gik op til hende og spurgte, hvad der var paa Færde? Hun græd heftig og sagde: See! her har eders Søn Horion dræbt min Frænde Markfus for mine Dine, og han hug ham strax ihjel igjen. Jeg raabte om Hjælp, men Alle laae og sov; thi er jeg moren død af Sorg og Bedrøvelse. Kongen sagde: Giv dig tilfreds og græd ikke meer, det er gjort, desværre! og gjort Gjerning staaer ikke til at ændre. Derfor vil jeg lade dem hæderligen begrave og dermed lade mig noie. Om Ratten derefter gik Jomfru Klara med sin Jomfru til Galter og blev hos ham til Dagingen og overlagde, hvorledes de bedst kunde komme tilfammen i Ægtefælskab og gjøre deres Bryllup med det første.

Kong Karvel og de Christne kunde ikke begribe, hvi Galter blev saa lange borte; thi bleve de eens om, at de vilde lade, som om de flyede, og sætte Fod paa deres Riisboder og Leir og drage saa sagtelig ned mod Stranden. Der Kongens Speidere det saae, rendte de ind i Staden og sagde ham disse Tidender. Han forfulgte dem strax i Dagingen med al sin Magt. Da Galter mærkede dette, tog han Brynse, Skjold og Hjelm paa og rendte i den samme Høb ud af Staden med de Andre. Saasnart han kom til sin egen Hær, vendte han sig strax om og rendte til den, som førte Kongens Hovedbanner og stak ham igjennem Skjold og Krop, at Glavindet sad en Allen ud af Ryggen paa ham, og han faldt død i Græsset. Da

Rongen saa det, rendte han til Galter med sit Glavind; men Galter kastede sin Hest omkring og hug til Rongen igjen. Rongen lagde sig tilbage paa Hestens Bag, men Galter hug hans Sæddelknop af og Hovedet af hans Hest med det samme, saa Rongen faldt paa Jorden og raabte om Hjælp. Saa kom der mange Kæmper og satte ham paa en anden Hest. Da raabte Galter: Danmark! Danmark! Det var de Christnes Løsen. Der de Christne hørte det, kom de strax til ham og hug og sloge paa Fjenderne af alle Kræfter. Galter soer midt ind i Hoben som en glubende Løve og slog saa mange ihjel af Tyrkerne, at Ingen kunde tælle dem. De rømte nu til Staden, og de Christne forfulgte dem mandelig. I denne Strid bleve mere end tyve Tusind Tyrker slagne.

Der Galter kom tilbage fra Staden med sit Folk under sit Paulun, da spurgte Kong Karvel ham ad, hvor han var saa længe, og hvor hans Brodersøn Marsifus var, efterdi han ikke fulgte med ham tilbage. Han sagde ham hemmelig, hvorledes det var gaaet ham fra først til sidst, men siden raabte han høit til hele Hæren og sagde, at hans Fader var levende og sund, hvorover de alle bleve glade. Men Kong Morgulant sad sorrigfuld i Staden, fordi han mistede saa mange mægtige Kæmper og saa meget Folk i de tvende Slag, som han havde tabt mod de Christne. Der Jomfru Klara det fornåm, gif hun ind til ham og sagde: Kjære Farbroder! jeg stulde

husvare eder i eders Sorg, om jeg kunde; men jeg tør ikke fuldelig sige eder det, jeg gjerne vilde; og følger jeg det, da frygter jeg, I faaer Slæde derover; thi vil jeg aabenbare det for eder. Mig tyktes inat, at der kom en mægtig Kæmpe til eder og bad, at I skulde lade eder christne, og han lærte eder den christne Tro og sagde eder, hvor stor Magt det hellige Kors har mod Djævelen og hans falske List; og da I ikke vilde lyde hans gode Raad, drog han sit Sværd og hug Hovedet af eder; thi raader jeg eder oprigtigen, at I lader eder christne. Han blev vred for disse Ord og slog hende ved Diet med sin Næve, at hun faldt om paa Gulvet og var moren død. Hun laa siden syg paa Sengen af samme Slag i fjorten Dage.

Derpaa gif Kongen i Raad med sine ypperste Mænd og sagde: Mig tyktes det er bedst, jeg udsender een af mine bedste Kæmper, som kan slaaes i Kamp og Kreds alene med een af deres bedste Kæmper, og derved sparer mit Folk og lader Striden faae Ende, efterdi jeg har den mægtige Kæmpe Kong Gøde fangen, som gjerne skulde gjøre det, naar han dermed kunde løse sit Fængsel. De sagde alle, at det saaledes var godt og raadeligt. Han lod ham hente for sig og spurgte, om han ene vilde gaae i Kreds mod een af hans Fjender, da vilde han give ham Frihed og en stor Sum Guld og Penge tilmed. Kong Gøde svarede, at han vilde gjøre det med Glæde. Saa gif Kong Morgulant op paa Maren og raabte til de

Christne og bad, at een af de Ypperste skulde komme og tale med ham i Fredelighed. Galter gik frem at tale med ham. Kongen sagde: Jeg er tilfands at sende een af mine Kæmper ud at slaes i Krebs med een af eders Kæmper paa de Billaar, at, vinder min Kæmpe, da skulle de Christne strax opgive denne Beleiring og fare deres Bei tilbage igjen og ikke mere stride her; men taber min Kæmpe og den Christne vinder, da skulle de Christne have Jerusalem, dog at Folket, som boer i Staden, maae drage deres Bei med Liv og Guds. Galter svarede, at det saa maatte være, og deres Kæmpe skulde komme paa Banen om Morgen derefter.

Hvorledes Galter kommer i Kamp med Kong Gode, dem begge uvitterligt, og hvorlunde det gik fiden.

De rustede deres Kæmper kosteligt paa begge Sider. Galter havde selv overtaget denne Kamp. Da de stødte i Basunerne, rendte disse mægtige Kæmper saa svarligen tilhobe, at de brøde deres Glavind paa hinanden ved første Stød. Galter vendte sig til sin Fader med Sværdet, men vidste ikke, at det var ham. Han hug saa svarlig paa ham, at han havde moren klovat hans Hjelm. Derfor blev Gode vred og hug saa grunt paa ham igjen Hug i Hug, at der fløi Ild og Gnistre af hans Harnisk, men det kunde ikke

bide paa ham. Hvo kunde troe, at han havde hugget saa svaerlig paa ham, om han havde vidst, at det var hans Søn? og hvo kunde troe, at Sønnen havde saa drabeligt hugget paa Faderen, om han havde vidst, at det var hans Fader, efterdi han foer hid med alt det Foll, at vove sit Liv for ham og frelse ham af Fangetaarnet? Det var en stor Jnl, at Faderen og Sønnen skulde saaledes stræbe efter hinandens Liv, da de ellers vare rede at døe for hinanden af ret Kjærlighed, naar det gjordes behov, baade aarle og silde. Galter hug svaerlig paa sin Fader igjen med begge sine Hænder og hug et stort Stykke af hans Skjold, og Remmene itu, som Skjoldet var bundet med, at det faldt paa Jorden. Faderen hug og stærkt paa ham, men det kunde ikke bide paa ham; thi sprang han af sin Hest og lagde sit Sværd ned for at brydes med ham. Galter steg ogsaa af Hesten for at møde ham. De grebe hinanden i Favn og brødes, saa Jorden stred under deres Fødder, som naar i Marken tvende Oxer stanges med Pande imod Pande. Til sidst slap Faderen ham og slog ham omkuld med nogle Stene, og Galter meente, at hans Ryg havde været itu, og det mørknedes for hans Vine. Da de Christne saae det, bleve de sorrhigfulde, og Kong Karvel meest, som sagde: Bliver Galter overvunden, da vil jeg aldrig lade mig christne. Kong Gode gif bort og tog sit Sværd; da stod Galter op, tog sit Sværd og flammede sig ved sig selv, fordi han først blev slagen

omkuld. Han satte sig fore, at han vilde afsvætte med stor Manddom denne Stam, og hug mandelig paa Faberen. Gøde bødte for sig et Hug eller to; siden hug han til Sonnen igjen Hug i Hug med begge sine Hænder af al sin Magt og Styrke, saa der fløi Ild af hans Hjelm og Harnisl. Da han saa, at der Intet kunde bide paa ham, raabte han høit og sagde: Forbandet være den Smed, der gjorde din Hjelm og dit Harnisl, saasom mit gode Sværd ikke kan bide derpaa. Der Galter hørte ham tale, kjendte han paa Mælet, at det var hans Faber; thi faldt han paa Knæ for ham, streg Gitteret fra sine Dine og sagde: Min allertjæreste Faber, Kong Gødel tilgiv mig det for Guds Skyld, at jeg saa stærkt har hugget paa dig; jeg kjendte dig ikke, jeg er kommen hid med dette Folk, at jeg vilde frelse dig af Fangetaarnet; tilfæd, at jeg maa kysse dig og tage dig i Favn. Faberen sagde: Kjære Søn! giv dig tilfreds og tael ikke mere derom, før vi have overvundet disse Tyrker. Galter svarede: Der har du mit Sværd, til Legu paa, at jeg vil være din Fange. Da de Christne saae, at Galter faldt paa Knæ og fløede ham sit Sværd, meente de, at han var overvunden og havde givet sig tabt; thi bleve de alle bedrøvede. Kong Karvel sagde: Sørger ikke! thi jeg troer, at de have gjort hemmelig Pagt indbyrdes, efterdi Galter gav sit Sværd fra sig.

Der Kong Morgulant og Tyrkerne saae, at deres Kæmpe, Kong Gøde, havde taget Sværdet fra den christne Kæmpe og kom ridende og førte ham fangen, bleve de glade og takkede deres Gud Mohamed for den Seier, han havde vundet. Der Gøde kom henimod Kongens Hær paa en jevn Plads, gav han Galter hans Sværd igjen og bad, at han vilde hævne hans lange Fængsel og store Uret. Galter blæste strax i sit Horn, som hængte om hans Hals. Saasnart Kong Karvel og de Christne hørte det, kom de alle rendende til. Kong Gøde og Galter begyndte Slaget paa Tyrkerne, og de andre Christne fulgte dem mandeligen. Hvo da havde seet Faderens og Sønnens store Manddom, de skulde have gruet derved, saa tappert jøge de Tyrkerne ind i Staden og forfulgte dem op ad een Gade og ned ad den anden. De satte fire Glavind i Studporten, at Ingen kunde lukke den ned, derfor fik de Christne, som kom efter, fri Indgang. Galter forfulgte Kongen af al sin Magt og hug Hovedet af ham hart ved Slottets Port, saa det faldt paa den ene og Kroppen paa den anden Side af Hesten. Kong Gøde hug Hænder, Hoved, Arme eller Been af mange Tyrker. Kong Karvel og de andre Christne strede ligeledes mandelig, saa hver maatte grue ved det stræffelige Blodbad. De løb ikke efter Rov og Bytte, som Mange gjøre; men hver forfulgte sine Fiender af al Magt, for at vinde Ære og Heltenavn.

Saaledes vandt de Christne Geier over Tyrerne, og en Tyr løb op til Jomfru Klara paa hendes Pallads, som kaldtes Davids Taarn, og bad, at hun vilde romme i Sittkerhed ud ad en Lønpport paa samme Pallads; thi Galter var for Porten og havde der flaget Kong Morgulant, hendes Farbroder, ihjel. Hun klæbte sig i sine bedste Klæder, lod sætte sine Gulds- og Sølvlar paa Bordet, og bad sine Jomfruer ophænge Gyldenstykker og Siltetæpper omkring i Huset. Der Galter kom til hende, modtog hun ham og alle Christne, som vare med ham, med stor Ære og Bærdighed. Der han havde talt en søie Stund med hende, gik han op i Kongens Sal til sin Fader og bad ham om Forladelse i alle Christnes Nærværelse. Faderen tog ham i sin Favn og sagde, at han vilde bevise ham al den Kjærlighed, som en Fader bør vise sit Barn. Saa bad baade Gøde og Galter Kong Karvel, at han vilde følge med dem til den hellige Grav og lade sig christne og antage den hellige Tro. Han svarede, at han vilde følge med dem, dog vilde han ikke lade sig døbe, førend han havde været i Babylonien og stridt mod Langulafre og hjulpet Kong Olger Danfle af Fængslet. Kong Gøde gik til Jomfru Klara med Kong Karvel og alle de ypperste Christne, og bad, at hun vilde lade sig døbe, førend hans Søn tog hende til Fæstems. Hun sagde ja og blev christnet anden Dagen. Saa bleve de trolovede og gjorde derpaa et stort Skæftbud. Der dette

Fæstensøl var endt, drog Kong Karvel til Indien, at tale med sin Hustru Gloriant. Han bad Galter, da han fulgte ham af Staden, at han ikke maatte forfomme, at møde ham for Babylon St. Hans Dag med al den Magt, han kunde faae.

Rogen Tid derefter gjorde Galter sig rede med en stor Skibshær og seilede fra Jerusalem paa Veien til Rodus. Han fik Modvind og kom til den mægtige Stad, Mekka. Der var nu Florion, Jomfru Klaras Broder, Konge. Da han spurgte, at Galter var der, drog han ham insøde og bad ham, hans Faber og de ypperste Mænd til Gæst; thi hans Søster, Jomfru Klara, havde skrevet ham til, hvorledes Galter vandt Jerusalem og blev trolovet med hende, og at hun var christnet og mange Andre. Hun havde og sendt ham sin Guldring til Tegn, at Budskabet kom fra hende og var sandt, og lod ham bede, at han vilde lade sig christne. Kong Florion var glad, at han nu kunde faae Daab af disse mægtige Herrer; thi han havde længe attraaet det tilforn i sit Hjerte. Der han var døbt og fornam, at Galter vilde til Babylonien, da bad han ham tøve en foie Tid, at han kunde ruste sine Skibe og følge ham. Galter gjorde saa, og de fulgtes ad til Rodus. Som de nærmede sig Havnen, mødte dem mange Skibe, og Galter havde tænkt at lægge mød dem; thi han meente, at det var Tyrker. I det samme stak Kong Karvel sit Banner ud til Tegn, at det var

ham, og han havde med sig sin Hustru Gloriant samt sex og tredive Konger med alt deres Folk. Da Galter fornam, at det var ham, bad han ham og alle hans at være velkommen. Kong Florion hilsede Dronning Gloriant, fordi han havde kjendt hende tilforn. De seilede nu lige til Babylon.

Galter tager Soltanen til Fange og Kong Karvel overvinder Kong Langulafre i Kamp og Krebs.

Der Kong Karvel og Kong Langulafre skulde slaes sammen i Kamp og Krebs, som tilforn er omtalt, lod Soltan Norandin sætte Kong Langulafres Brødre i Laarnet, imens de tvende fægtede tilhobe, at de ikke skulde reise Almuen op imod Kong Karvel og hans Parti, før Kampen var til Ende; thi Kong Karvel lod sit Folk blive i sine Skibe. Der de kom tilhobe paa Banen, rendte de saa svaerlig sammen; at deres Glavind brast sønder; siden hug de fast paa hinanden med deres Sværd; og at det varede længe, var ikke heller noget Under; thi Langulafre holdt sine femten Fod i Høiden, og ligesaa lange vare alle hans femten Brødre, af hvilke Ulger Danste havde slaget tre ihjel tilforn, Burmand, Bruher og Justamund. Endskjøndt Kong Karvel ikke var saa lang og stor som den Anden, var han alligevel mægtig stærk og rask i sine Hænder, og gav ham Nok at tage vare

paa. Medens de saa sloges, drog Galter og Kong Florion sagtelig op fra deres Skibe, og slæbte deres Glavind paa Jorden med den ene Ende, at Soltanen ikke skulde mærke deres Komme i Frastrand. Der de kom i Nærheden af hans Hær, satte de Glavindene i deres Hylster for Brystet, fore ind paa Tyrkerne og Hedningerne af al Magt, og rendte mange ned, saa de aldrig reiste sig mere. Galter rendte til Soltanen og stak ham af Hesten og han havde strax hugget ham ihjel, var ikke Kong Florion kommen imellem. Han tog Soltanen til Fange og sagde: Du har længe nok havt min Fader, Kong Moisan, i Fange-taarnet, nu skal du lade ham ud og Olger Danste med. Der Langulafre saa, at de Christne fik stor Magt over Soltanen og hans Folt, sagde han til Kong Karvel: Du gjorde ikke vel i, at du forsamlede dette talrige Folt mod os; thi er det bedst, at vi opgive denne vor Kamp og enhver hjælper Sine. Men da kom Galter farende ind i Kredsene og tog dem begge til Fange, og førte dem og Soltanen med sig i den christne Hær. Der fordrøede han af Soltanen, at han skulde give Olger Danste og Kong Moisan samt alle de andre Christne, som han havde fangne, fri af deres Fængsel. Vilde han ogsaa have sin ædle Hest Marsval igjen, da skulde han give ham ti deilige Jomfruer og ti deilige Drengene, som skulde lade sig christne, ti hvide Falke, ti hvide Mynder, ti hvide Heste, som vare gode Beiløbere,

ti Sædler af Guld og Silt, ti dyrebare Karbunkelfene, ti Sværd og ti gode Hjelme. Soltanen lovede paa Tro og Ære, at han vilde opfylde denne Førdring, og dermed lod Galter ham ride ind i Staden igjen.

Der Soltanen kom paa Slottet, lod han kalde alle de christne Fanger for sig. Der Dlger fik Bud, at han skulde gaae til Soltanen, meente han, at han vilde aflive ham; thi sagde han til Kong Moisan: Bliv stadig i den christelige Tro, det er idag St. Hans Dag, paa hvilken Soltanen vil lade os henrette. Som Dlger treen ind ad Døren, sagde han til Soltanens Tjenere: Hvad betyder det, at Soltanen lader os løs af Laarnet? De svarede: Galter af Danmark tog ham idag til Fange, og han maatte love at give de christne Fanger, og Kong Moisan med, løs af deres Fængsel, og dertil søie dyrebare Gaver. Da Budet kom til Fangetaarnet, hvor Hertug Geert af Rusilon og de andre Fanger laae, meente de, at de skulde sættes paa Banen for Tyrkernes Pile og Stub; thi formanede han alle christne Fanger at bede til Gud, saa de maatte døe salig. Idet de forlode Laarnet og saae Dlger, bade de ham at bede for dem til Gud. Men der de vare fulgte ind for Soltanen, sagde han: Jeg giver eder løs af eders Fængsel, gaaer til Galter i den christne Hær. Han sendte ogsaa med dem de dyrebare Gaver for sin skønne Hest Marsenal. Der de vare et Stykke

Bei ude af Staden, kom Olger Danste ihu, at hans Sværd Kortone var bleven tilbage. Han sagde til en mægtig Tyrk, som skulde ledsage dem: Fly mig mit gode Sværd, eller du skal ei komme levende til Soltanen igjen! Tyrken svarede: Jeg troster mig ikke til at flye dig det. Olger vilde dræbe ham paa Stebet, men saa raabte han: Jeg lover dig ved min Xre, at jeg vil hente det eller blive din Fange. Da svarede Kong Moisan: Forbandet være dit Sværd! at vi derfor skulle tøve her paa Veien, og alle blive fangne igjen. Tyrken red til Sultanen og fik Sværdet med stor Besvær og bragte det til Olger. Der han fik det i Haanden, blev han glad og sagde, at han ikke vilde miste det for ti Kongeriger. Tyrken, som skulde følge dem, overgav dem alle til Galter og sagde, at de nu vare fris af deres Fængsel, og overantvorbode i hans Hænder de dyrebare Gaver for Soltanens Hest, og begjærte paa Soltanens Begue, at Kong Karvel skulde fuldkomme den Kamp, som han havde begyndt. Kong Karvel svarede: Det skal see.

Der Kong Lagulafre skulde ride paa Banen til ham, sagde hans Brødre: Vi raade dig, at du bliver i Staden; thi Kong Karvel har saa mange Christne med sig, at de let kunde forraade dig og Flere med. Han svarede: Jeg skal møde ham, der komme efter, hvad der vil. Der de kom paa Banen sammen, reudte de svarligen paa hinanden. Dronning

Gloriant holdt hos de Christne og saa derpaa, og
 Taarerne stode hende i Dinene, for hun frygte, at
 Karvel skulde tabe. Olger Danske huselede hende og
 bad, at hun ikke vilde sørge; thi Karvel skulde nok vinde
 i denne Kamp. Langulafre hug drabelig paa Karvel,
 men denne værgede sig mandelig og var ved frit
 Mod, og hug et Stykke af hans Hjelm, ligerviis som
 det havde været Glas. Deres Sværd bseides om
 hinandens Hoved, som de havde været af Bly; saa
 svarligen hug de paa hinanden. Da bad Langulafre
 og hans Parti til deres Afgud Mohamed, at han
 maatte vinde; men jeg troer, at han sov og hørte
 det ikke, fordi han havde drukket for længe om Af-
 tenen. De hug store Stykker af hinandens Harnisk
 og Skjold, saa de sloi som Skæl af Fisk, der stræbes.
 Kong Karvel hug til Langulafre af al Magt og vilde
 klove hans Pande; men han undveg for ham, at han
 ikke ramte uden hans venstre Dre, der gik reent af
 indtil Benet. Derfor blev Langulafre vred og for-
 glemte sig ikke, men hug saa svarlig til ham igjen, at
 han flakte hans Hjelm, og saarede ham tilmed i
 Arlen, saa Blodet løb ned paa Jorden. Da fornåm
 Kong Karvel, at hans Afguder, som han endnu troede
 paa, ikke kunde hjælpe ham af denne store Livsfare;
 thi paakaldte han den almægtige Gud i Himmelen,
 som ikke forstøder Noget, at han vilde hjælpe ham
 at vinde Seier, saa vilde han strax lade sig Christne.
 Saasnart han havde lovet dette i sit Hjerte, blev

han stærkere, end han var før. Kong Langulafre løftede sit Sværd op med begge sine Hænder, men, som han hug til Karvel, da kom en klar brændende Sky imellem dem begge, og paa samme hug han sit Sværd itu. Kong Karvel saa Guds Engel i samme Sky. Han bad Gud om Hjælp og lovede atter at lade sig christne. Da forsvandt Skyen igjen, og Kong Karvel hug Hovedet af Langulafre. Da han laa død paa Pladsen, sagde Kong Karvel til Soltanen: Nu kan du see, at jeg er uskyldig i dette Forræderi, som Langulafre tillagde mig. Soltanen svarede: Hvo kan tage sig ivare for Forræderi? Derpaa red han ind i Staden og bad Kong Langulafres Brødre, at skrive til deres Slægt og Venner om Fjolk og Hjælp, at de kunde hævne deres Broders Død paa de Christne. Han skrev ogsaa til sin Broder, Kong Bertamund, at han skulde komme med al sin Magt.

Soltan Norandin begjærer af Olger Danske, at een Kæmpe af hver Hær maa afgjøre Seiren.

Der Kong Karvel havde vundet denne heilige Seier, red han tilbage til de Christne og sagde, at han saa en Guds Engel i en klar Sky og lovede, at han vilde lade sig christne; thi bad han nu om Daab og Christendom og blev christnet der i samme Stund, samt Dronning Gloriant, hans Hustru; Kong

Moisan og hans Søn, Kong Florian, lode sig ogsaa christne paa samme Tid med alt deres Folk og Lyende. Kong Olger prælede for dem, styrkede dem i den hellige christelige Tro, og fortalte dem om mange store Færtene, som Gud havde gjort imod ham. Kong Moisan vidnede for dem, at han saa og hørte Guds Engel tale med Olger i Fangetaarnet og hushale ham.

Der Soltan Norandin fik samlet det meget Folk, som han lod skrive efter, da kaldte han Olger Danste til sig, for at tale med ham over Muren. Da Olger kom, sagde Soltanen: Vil du aldrig fare bort eller lade af at fordærve mine Lande og Riger med de Christne? Jeg vilde, at jeg havde ladet dig undlive, da jeg havde dig fangen. Olger svarede: Du gjorde dit Bedste til, at jeg ikke skulde undkomme med Livet; thi behøver du ikke derfor at hadle dig selv. Var du ikke bleven fangen og havde været nødt til at lade mig løs, da havde du visst taget mig af Dage; derfor er den Tal tynd, som jeg skylder dig for min Frihed. Faaer jeg Magt over dig igjen, skal jeg lade alle dine Ledemod og Lemmer stjaere fra hinanden; og det hjælper ikke dig og ei heller dit Folk, at du strider mere mod os Christne; thi du faaer ingen Magt over os. Derfor raader jeg dig, at du kommer ene i Kamp mod mig, for at hindre Blodsudgydelse paa begge Sider. Soltanen svarede: Jeg vil ikke flaaes med dig, ikke heller skal nogen af Mine gjøre det; men vil du sende en Anden af eders

Hær, da skal min Broder, Kong Berlamund, møde ham paa Banen. Olger svarede: Lad det ske! der skal komme den, som vel kan tage imod ham. Soltanen sagde: Han skal komme under det Billaar, at, vinder han, da skal du og alle Christne fare eders Bei og ikke stride mere her; men taber han, da skal du og de Christne have Babylons Stad; dog maa du lade Almuen rømme bort med deres Guds. Olger svarede, at det maatte være saaledes. Der han kom til de Christne og sagde dem Soltanens Begjæring, da bad Galter, at han maatte slaes med Soltanens Ræmpe. Mange andre Christne begjærte det ogsaa; men Galter blev dog paa det sidste udvalgt bertil af Alle samdrægtigen.

Svarede Galter overvinder Soltan Norandins Broder, og de Christne drage ind i Babylons Stad.

Da de vare sammen i Krebsen, sagde Galter til ham: Siig mig, hvem du er, og hvad du hedder? Han svarede: Jeg er Soltan Norandins Broder, Kong Berlamund. Galter sagde: Jeg raader dig, at du affværger din falske Tro og lader dig christne, forend du strider og sætter mod mig. Han svarede: Læd ikke derom, mig lystet ikke at høre slige Ord og Snaal; vil du forsværge din christelige Tro, da skal du faae min Søster, den bedigste Jomfru i

Lyriet og Indien. Galter svarede: Giv Fanden din Søster, for hun hører ham alligevel til, naar hun ikke vil lade sig christne. Nu rendte de sammen, og Galter stak Berkamund af Hesten, saa han blev hængende paa den ene Side; thi hans venstre Fod sad fast i Stigboilen. Hesten blev sty og galen derved, og løb ad Marken til med ham og slæbte ham efter sig, og slog ham mange Saar paa hans Legeme. Galter greb Hesten, tog hans Fod af Boilen og vilde hugget ham ihjel; men han faldt paa Knæ og gav ham sit Sværd til Tegn paa, at han vilde være hans Fange. Galter skjænkede ham Livet og førte ham fangen med sig til de Christne. De bleve alle glade og sagde, at man kunde kjende og see, at han var af det ædle danske Blod, mens han sparede sin aabenbare Fjende og undte ham Livet. Om anden Dagen red Galter og Kong Olger for Staden med denne Fange og sagde til Soltanen: Her er din Broder, Kong Berkamund; vil du nu overgive os Staden og løse ham, som du sagde? Han svarede: Fører ham tilbage med eder og lader hans Saar forbinde, og kommer saa imorgen igjen at annamme Staden. Han raabte og til sin Broder og sagde: Giv Galter min ædle Hest, Marsval; thi han vandt den ærlig fra dig i Kampen.

De, som boede i Babylon, førte deres Gods af Staden om Natten og rømte i Behold med Hustruer og Børn. Om anden Dagen henimod Middag drog

Rong Diger Danste og Galter og de andre Christne ind i Staden, og fandt den aldeles tom og ledig. Soltanen var endnu paa Slottet; thi overgav de hans Broder til ham igjen, og lode dem drage, hvorhen de vilde. Saa blev Diger Danste Konge i Babels Stad. Men han lod Galter kaare til Konge i sit Sted og sagde: Du skal her være Konge; thi du er endnu en ung Mand, og jeg vil fare hjem til mine Kongeriger igjen. Siden kaldte Rong Galter alle Herrer og Fyrster tilsammen, som endnu vare i den Christne Hær, og sagde til Rong Moisan, hvorledes han havde vundet Jerusalem og trolovet hans Datter, Jomfru Klara; thi begjærte han, at han vilde samtykke i deres Egtteskab. Rong Moisan svarede, at han først vilde høre hendes egen Billie og Svar derpaa. De sendte strax Bud efter hende. Rong Diger sendte ogsaa Bud til Robus efter de Førrædere, som forraadte ham og hans Broder. Der Rong Galters Fæstems, Jomfru Klara, kom, og de hørte hendes Svar, da bleve de alle glade, og Rong Moisan gjorde et kosteligt Bryllup, som stod paa i mange Dage. Der det var tilende, vilde de hædre og ære Rong Galter ydermere for den Seier, han vandt for Babel over Rong Berlamund, og de krønedes ham til Konge i Staden og Riget.

Siden vilde Rong Moisan drage hjem til den Stad Mekka; men Rong Diger og Rong Galter vilde ikke, at han skulde fare did, forsaavid han havde seet,

at Forræberne af Rodus bleve straffede. Kong Diger lod dem fremlede for de Christne og for al den anden Almue, for Herrer og Fyrster, som da vare tilstede i Babylon, og spurgte dem ad, hvorfør de saa flammelig forraabte ham og hans Broder foruden al Aarsag, efterdi han elskede dem, mens han var deres Konge, som de havde været hans egne Børn. De vidste Intet at sige til deres Undskyldning. Saa lod han binde hver af dem til fire gale Heste, to ved Hænderne og to ved Fødderne og lod siden Hestene jage fra hinanden, saa de løb over Marken gjennem Buske og Krat. Derpaa lod han Hestene indhente, og de overblevne Lemmer lagdes paa Steiler og Hjul, alle Forrædere til Stræk og Advarsel.

Derefter foer Kong Moisan til sit Rige, og hans Søn Florion blev hos Kong Galter og sin Søster. Siden gav Kong Galter de Herrer og Fyrster af Frankrig og alle deres Tjenere, som havde fulgt ham paa samme Reise, kostbare Gaver, Guld og Penge. De takkede ham storligen og drog til Frankrig. Der de kom hjem, roste de ham meget for Keiseren og for alle Andre og sagde, hvor mandelig han havde holdt sig, og at han var Konge i Jerusalem og i Babylon. De sagde og, hvorledes han havde frelst sin Fader, Kong Gøbe, og sin Farbroder, Kong Diger, af deres Fængsel. Derover blev Keiseren meget glad, at det gik ham vel, og at de havde lykkelig endt deres Reise.

Kong Olger vilde siden følge Kong Karvel til Indiens Land til Skibs. Men som de vare paa Søen, kom der en svær Storm over dem og stilte Skibene ad, saa at mange af dem forgik, og tilsidst vidste den Ene ikke, hvor den Anden var bleven paa Søen. Omfider kom det Skib paa Grund, som Olger var paa, saa han og hans Tjenere nødtes til at springe i en Esping for at redde Livet. De dreve siden omkring paa Søen i otte Dage tillige, uden at vide, hvor de vare, og uden at see Land nogensteds, hvorhen de end fore og roede.

**Kong Karvel kommer hjem og lader døbe sine Tjenere og præker for sine Under-
saatter den christelige Tro.**

Kong Karvel kom omfider til Indiens Land og hjem til sit eget med sin Dronning; thi lovede han Gud Nat og Dag, som frelst ham af denne store Havnød. Han sørgede meget for Olger Danste, sin ublaarne Ven; for han troede visseligen, at han var bleven i den store Storm. Han lærte baade Rige og Fattige den christelige Tro, og lod christne og døbe alle sine Tjenere, som vare hos ham paa hans Slot og i Staden, og dem, som ikke vilde lade sig døbe, lod han aflive som ryggesløse Mennesker. Siden lod han skrive over sine Lande og Riger, at den ganske Almue skulde komme til ham paa en foresat

Dag. Da kom der tilhobe to hundrede Tusinde Mænd og Qvinder, og han prægede for dem og lærte dem den hellige christelige Tro og sagde dem mange store og underlige Tærtegn, som han havde selv seet vor Herre gjøre mod de Christne, mens han var i Christenheden. Han sagde dem ogsaa, at han i en Sky saa en Guds Engel, som frelste hans Liv fra Tyrkerne. Thi bad og raadte han dem alle, at de skulde lade sig Christne og siden leve retfærdigen, saa vilde de visseligen faae Himmeriges Glæde foruden Ende. Idet han saaledes prægede, opvakte Gud en Prophet, der forkyndte Almuen samme christelige Lære, som Kong Karvel, og sagde og lærte dem mange dybe og gode Lærdomme af den hellige Tro, ved den hellige Lands Naade og Bistand. Han gjorde og mange store Tegn for dem i samme Time, og sagde dem den slemme Vildfarelse, som de før vare fængslede i. Han bad og raadte dem at opgive deres falske Tro og annanne Daab og Christendom. Der han havde præket for dem og lært dem den hellige Tro, da forsvandt han igjen for deres Øine, at Ingen vidste, hvor han blev af. Kong Karvel fortsatte siden de følgende Dage samme Præken; thi anannede Almuen den hellige Tro og lod sig døbe. Kong Karvel levede derefter længe i et helligt og gudeligt Levnet og døde for den hellige christelige Tro, som siden skal fortæles; thi er hans Sjæl nu i Himmerig.

Spørklunde Olger Danste i stor Havsnød mister baade Folk og Gods, men frelses selv af en Guds Engel og kommer til Jomfru Morgua.

Der Kong Olger havde drevet længe hid og did paa Søen, da sagde han ved sig selv: Gud naade mig! at jeg ikke fulgte de franske Mænd til Frankrig for at tale med Keiser Karl, min gode Ven, og siden med min kjære Hustru, Dronning Klara i Engelland. Jeg troer fuldt og fast, at jeg lider denne store Nød og Modgang, fordi jeg ikke drog hjem at husvare min kjære Hustru. O du gode Gud! som er mild og miskundelig, husval baade mit og hendes bedrøvede Hjerte; jeg befaler hende i din kjærlige Baretøgt, bestjerm hende for alle hendes Fiender og Uvenner og lad os gjenfinde hinanden i den evige Glæde. Som han havde sagt disse Ord, saa han, hvor der drev henved sex til syv hundrede Karle af hans Følge paa et Brag, og hvorledes Bølgerne slog først nogle af dem ned i Dybet, og siden flere, indtil de alle vare druknede; da blev han mere bedrøvet, end han var tilforn.

I det samme stødte den Esping, som Olger var paa, mod en Klippe af Segelsteen (Magnet) og blev fiddende fast derpaa. De Andre, som vare med ham, sagde: Vi komme aldrig fra denne Klippe. Olger svarede: Da bør vi leve sparsommeligen og stifte

vor Mad rejsfærdigen. Saa deelte han den Mad, de havde med sig, i lige store Parter, hvoraf han gav Skipperen tvende, tog selv tvende, og hver Karl fik fiden een Part. De gjorde saa Aftale med hverandre, at, naar Nogen havde ædt sin Mad op, da skulde han strax selv springe i Havet og drukne sig. Paa det sidste var Olger alene tilbage; thi sørgede han ganske svarligen og bad til Gud, at han vilde hjælpe ham ud af denne Nød og Livsfare. Om Nævnats Tid derefter kom en Guds Engel til ham og sagde: Olger! staa op og gaa denne snevre Sti, du seer for dig, til du kommer paa en liden Ø, hvor du vil finde en smal Bei, som du maa følge fremdeles. Der han kom til Øen, laae der utallig mange Skibe omkring den; thi den var af Segelsteen paa den Side, som vendte imod Havet. Han gik af eet Skib paa et andet, til han kom paa Landjorden og fandt den smale Bei. Engelen havde sagt til ham, at, om han saa underlige eller græselige Ting paa Beien, da skulde han ikke grue eller forfærdes; thi der skulde Intet skade ham. Han kom paa det sidste til et kosteligt skinnende Slot, og der han vilde gaa ind ad Porten, sprang to glubende Løver mod ham. Han hug den ene tvært over og slog Hovedet af den anden.

Da han naaede ind paa Slottet, gik han ind i en deilig Sal, men saa der Ingen uden en Hest, og Bordene stode vel dækkede og fulde med kostelig Mad

og Drikke. Olger var overmaade sulten og vilde gjerne æde, men han torde ikke fuldelig gaae til Bords. Hesten gik bort og hentebe Vand i et Bækken, ligerviis som den havde været et Menneſte. Der den kom tilbage igjen, faldt den i Knæ for Olger og holdt Bandet for ham. Olger gjorde Kors for sig og toede ſaa Anſigt og Hænder. Hesten ledte ham til Bordet og pegede paa Maden og ſmaarynnede derved, ſom om den vilde bede ham at æde; og den blev ſtaaende hos ham. Olger tog til sig af Retterne, gjorde Kors derover og ſagde ved sig ſelv: Jeg vil æde mig mæt, da her er ſaa megen god Mad forhaanden. Saasnart Hesten mærkede, at han vilde drikke, gik den ud og hentebe et stort forgyldt Stob med god Biin og rakte ham det. Olger gjorde Kors derover, ligesom over Maden, og drak ſaa af Binen. Olger ſaa ud af Binduerne paa Galen og mærkede, at der var Hav trindt omkring Slottet. Han begyndte at ſorge, for han vidſte ikke, hvorledes han ſkulde komme derfra. Men imidlertid begyndte han at tyngeſ og vilde ſove; thi han havde længe vaaget tilforn baade Nat og Dag i Sorg og Bedrovelse. Hesten lagde sig paa ſine fire Knæ for Olger, bøiede ſit Hoved til ham og rørte ſin Mule, ſom om den vilde tale og ſige: Sid op paa mig. Der Olger ſaa diſe Kiærtegn, ſatte han sig paa dens Ryg og gjorde Kors for sig. Hesten reiſte sig og bar ham ind i et herligt Soveværelſe, hvor der ſtod en deilig Seng op-

redt med dyrebare Klæder, stakne med Guld og Perler. Hesten satte ham sagtelig ned ved Sengen og pegede med Foden paa samme, som den vilde sige: Her skal du ligge. Saa gik Hesten ud af Døren og Ulger gik i Seng.

Der han havde sovet en god Søvn og om Morgenen vaagnede op igjen, da begyndte han storligen at forundre sig, hvad det skulde betyde med den Hest, og hvorfra den Mad og Drikke kom, som han sandt for sig. Da han stod op, kunde han ikke see Hesten, som hed Papius, og ikke heller Porten paa Slottet; omsider fandt han en Lønpørt og vilde gaae ud, men i det samme sprang to Hugorme imod ham og vilde bide ham ihjel. Han hug dem strax ihjel og gik saa ud ad Porten og fandt der en liden Wei, der førte til en kostelig Aabildgaard. Her saa han et Æbletræ med deilig Frugt; thi tog han et Æble deraf og aad. Han blev strax syg over hele sin Krop, og begyndte at sukke og sørge; for han troede visseligen, at han skulde døe deraf. Saa bad han inderlig til Gud, at han vilde forlade ham sine Synder. Det ligeste bad han og for alle sine Venner og Fjender, at han vilde give dem den evige Salighed.

Omsider saa han en meget skinnende og deilig Jomfru. Han meente, at det var Jomfru Maria, thi hilste han hende saa sigende: Hil dig Maria, fuld af Naade, Herren er med dig! Jomfruen svarede: Jeg er ikke Jomfru Maria, som du mener, men jeg er

Jomfru Morgua, som var hos dig i din Fødselstid og gav dig den kostelige og dyrebare Gave, at du skulde vinde Friis og Ære i Orlog og Krig, og leve længe paa Jorden i stor Hæder og Bærdighed og siden komme til mig paa mit Slot Avalon. Da du nu er kommen hid, skal jeg lede dig op iblandt mine Jomfruer og Søstre, der skal du have Lyst og Glæde med os og være min elstelige og kjære Ven. Dlger svarede: Kjære Jomfru! det tjener mig ingenlunde, ikke heller sommer det sig, at jeg skulde omgaaes med eder eller med eders gode Jomfruer og Møer; thi jeg er syg og saar over hele min Krop, derfor vil jeg ikke opfylde eders Begjæring. Morgua sagde: Giv dig tilfreds, jeg skal nok helbrede dig igjen. Strax rørte hun ved ham, og han blev saa karst og sund, som han nogen Tid havde været tilforn. Dlger var da henved hundrede Aar gammel; thi gav hun ham en Guldring paa hans Haand, og han blev strax saa ung og deilig, som han havde kun været tredive Aar gammel. Dlger takkede hende for hendes Bølgjæringer. Saa ledte hun ham op paa Slottet Avalon. Der kom hendes Søstre og Jomfruer ham imøde, bade ham være velkommen og viste ham stor Ære. De sang deilige og lystige Sange og Viser, dansede, legte og gjorde sig glade. Dlger sagde, at han aldrig saa større Glæde i alle sine Dage. Jomfru Morgua satte en kostelig Guldrands paa hans Hoved, og han glemte strax alle Ting i Verden og

kunde Intet huske, ei heller tænke paa nogen Modgang eller Verdens Forfængelighed; thi meente han vissest, at han var i Paradiis. Det samme Slot Avalon ligger rigtignok nær ved Paradiis, hvor Enoch og Elias ere, og hvorfra de skulle komme henimod den yderste Dag, at præke og forkynde den hellige christelige Tro og Lære for de christne Mennesker, som da leve, at de skulle blive stadige i deres Christendom og ikke lade sig forvende og forsøre af Antichristens falske Lærdom og Tærtegn. — Den navnkundige Kong Artus af Engelland kom til Ulger paa samme Slot, hilsede ham kjærligen og sagde: Her skulle vi blive sammen i evig Glæde. Derfor mene mange taabelige Mennesker, at de skulle komme igjen henimod den yderste Dag og stride mod Antichristen og hans Ræmper med Sværd og Baaben, ligerviis som Enoch og Elias skulle komme og præke imod ham. Hvo det troer eller ikke troer, han synder ikke dermed.

Der kom og til Slottet Avalon en Konge, som raabte høit og sagde: Er du her, Kong Artus! da kom til mig; thi jeg, Kong Kapalus, er paa Banen og vil fægte med dig. Ulger Danste undrede sig over disse Ord. Men Kong Artus sagde: Kong Kapalus, som raaber paa mig, bærer stor Avind til mig over denne min Glæde og vil formene mig den; derfor nødes jeg til at slaaes med ham. Ulger sagde: Jeg vil gaae ud at fægte med ham paa dine

Begne. Der Olger kom paa Banen, sagde Kong Kapalus til ham: Hvem er du og hvad er dit Navn? Olger svarede: Jeg er Kong Olger Danste og kom hid fra Babylonien. Kapalus sagde: Du er den mægtigste og mandhaftigste Kæmpe i al Verden og har bedrevet større Manddom, end andre Kæmper og Konger; thi vil jeg være din Fange. Der har du mit Sværd til Pant derpaa, men jeg skulde aldrig givet mig for Kong Artus i alle mine Dage. Olger tog samme Fange ind paa Slottet, lærte ham den Christelige Tro og lod ham døbe. Siden gav Jomfru Morgua ham en Krands paa hans Hoved, saa han glemte alt det, i Verden var. Saaledes levede disse gode Kæmper i Glemsel af al jordisk Nød og Forsængelighed i mange mange Aar.

Svorledes Tyrker og Hedninger beleire Babylon og vinde den paa det sidste.

Imidlertid havde Tyrkerne atter lagt sig for Jerusalem, indtaget Byen og slaget de Christne, som vare derinde. Siden samlede de mere Hjælp af Hedninger og Tyrker og drog for Babylon, og beleirede Kong Galter. Hans Hustrues Fader, Kong Moisan, og hendes Broder, Kong Florion, samlede meget Folk og tilførte ham Hjælp mod hans Fjender. Kong Karvel kom fra Indien til Undsætning med al den Magt, han kunde faae samlet. Han sagte til de Christne,

som vare samlede, at Ulger Danske stiltes fra ham paa Havet, mistede sit Skib, kom paa en Baad, og drev i Søen, saa Jungen havde spurgt til ham siden; derfor troede han, at han var forgaaen. De Christne sørgede herover ganske svarligen, og bade til Gud at beskjerme hans Sjæl evindeligen. Der de havde været beleirede nogen Tid i Staden, droge de ud mod Tyrkerne og tilføiede dem overmaade stor Skade. Til sidst blev alligevel den mægtige Fyrste slagen, samt Kong Karvel, Kong Moisan og hans Søn, Kong Florion; og de Christne nødtes til at rømme til Staden. Om anden Dagen drog Kong Galter ud mod dem igjen og slog Soltan Norandin og Kong Berkamund, hans Broder, og mange andre Tyrker ihjel, men nødtes endelig til at rømme til Staden; thi han mistede største Delen af sit Folk i Marken. Om Natten derefter tog Kong Galter sin Hustru og sine tvende Sønner og rømte til Frankrig paa et Skib, fordi han ikke trøstede sig til at holde Staden længere. Om anden Dagen stormede Kong Godis Staden og vandt den snarligen; thi der var Jungen, som forsvarede samme. Siden drog han til Robus og vandt denne D. Derefter foer han til Indien og indtog let det hele Land, fordi Kong Karvel var slagen.

Kong Galter kom til Paris i Frankrig og sandt Keiser Karl og sagde ham sin Ulykke, Keiseren trøstede ham og bad ham give sig tilfreds; thi Verdens

Løb er, at efter Solstin kommer Regn. Keiseren gav ham de Slotte og Læn, som Olger Danske havde høvt i Frankrig. Galter sagde Keiseren, at Kong Olger Danske blev i Sæn, og Kong Karvel, Kong Møisan og Kong Florion vare faldne for Babylon. Derover blev han meget bedrøvet. Siden drog Kong Galter til Danmark med Hustru og Sønner, og annammede Riget, da hans Fader, Kong Gøde, foer heben. Siden sendte han sin ældste Søn til Frankrig, at overtage de Slotte og Læn, som han havde faaet af Keiseren, og at yde ham Tjeneste deraf. Da han kom did, sendte Keiseren ham til sin Søn Ludvig, som blev Keiser og Konge i Frankrig efter sin Fader.

Olger Danske kommer til Christenheden igjen, da han havde været hos Jomfru Morgua i to hundrede Aar.

To hundrede Aar derefter vilde Jomfru Morgua lade Olger fare bort og see, hvorledes det gik til i Christenheden. Hun tog da den Guldrands af hans Hoved, som hun havde givet ham paa, og saasuart den kom af, begyndte han at tænke paa Kesser Karl, Dronning Klara i Engelland, Kong Gøde, hans Broder, Kong Galter, Kong Karvel og andre Benner, som alle vare døde for længe siden. Saa spurgte Jomfru Morgua ham ad, hvor længe han mente, han havde været hos hende? Han svarede:

Jeg har vel været her femten eller sexten Aar. Hun sagde: Du har været hos mig i to hundrede Aar, og der lever ingen af dine Frænder eller Venner. Han spurgte alligevel, hvorledes det gik Keiser Karl? Hun svarede: Han er død for henved to hundrede Aar siden, og ingen af hans Slægtninge leve. Han sagde: Det troer jeg ingenlunde. Han spurgte hende derpaa, hvorledes det gik i Christenheden? Hun sagde: Meget ilde! thi Tyrker og Hedninger have fordærvet Frankrig, Balland og Lombardiet med Mord og Brand. De have ødelagt Rom og fordrevet alle Christne af Staden og Paven med. Nu have de atter angrebet Kongen af Frankrig. Vil du nu igjen stride for den hellige Tro, da tag denne mægtige Ræmpe Bent med dig. Og paa det du skal komme mig ihu, giver jeg dig dette store Lys; det skal brænde i mange Aar, og du skal leve, saalænge det varer. Han talte hende storligen og bad, at hun vilde give ham en god Hest. Hun sagde, jeg vil give dig den Hest, som bar dig i Seng, og gav dig Mad og Drikke paa mit klare Demantflot. Den var en Konge tilforn og hedder Papius, og jeg forgjorte ham til en Hest, som han endnu skal være i to hundrede Aar; i tre hundrede Aar har han allerede været i saadan Skikkelse; for han greb Kong Artus fangen i en Strid med Falskhed og Forræderi.

Hun satte ham og Bent med deres Heste i en mægtig stor Sky og forte dem til Frankrig til Mont-

pelier (Montpelier), hvor hun satte dem for Vorten. Der kom en Borger i det samme, som Olger spurgte ad, hvad Staden hed? Han svarede: Montpelier. — Gud ske Lov, at vi ere her; thi Hertug Geert, min Frænde, er Hovedsmand her paa Slottet i Staden. Borgeren sagde: Det er to hundrede Aar siden, at der var en Hovedsmand paa dette Slot, som hed Geert. Olger svarede: Det er ikke tyve Aar, siden jeg selv talede med ham her. Den Anden svarede: Jeg vil bevise med beseglede Breve og vor Krønike, at det er to hundrede Aar, siden han døde, og al hans Slægt er uddød i tredsindstyve Aar; vil du ikke troe mig, da læs Krøniken om hans Frænde, Olger Danste, som levede med ham paa samme Tid. Der staaer klarligen, at Olger Danstes Fader, Kongen af Danmark, satte Sønnen til Gidsel hos Keiser Karl, og han blev længe i Frantrig hos Keiseren, og var siden hans Fjende i mange Aar. Tilfidsst blev han forligt med ham og fik Kongen af Engellands Datter til Hustru; siden foer han til Danmark og blev Konge i dette Rige; derefter blev han Konge i Rodus og Babylonien og udførte store Bedrifter; foer endelig til Skibs med Kong Karvel og blev borte paa Søen. Olger undrede sig over disse Ord. Da sagde Borgeren til Bent: Hvem er det, mens han er saa stor og lang? Bent svarede: Det er Olger Danste, som du taler om. Borgeren svarede:

Skænter du eller spotter du mig? det er jo to hundrede Aar, siden han druknede.

Da Olger hørte det, sagde han til Bent: Lad os ride til Meau (Meo); der ligger et Munkelofter for Porten af denne By, som jeg lod bygge til St. Pharaos Ære; did ville vi ride og faae Herberg. Der han kom for Porten, bad han Portneren sige Abbed Humbert, at Olger Danfle var for Porten og bad om Herberg. Portneren sagde: Her er Ingen, som hedder Humbert. Olger svarede: Du lyver! lad mig ind, eller jeg skal slaae Porten ned; thi jeg lod dette Klofter bygge for mine Penge, og kan derfor vente at faae Herberg der en Nat eller flere, om det gjaldt. Portneren sagde: Det er to hundrede og halvtredstidstyve Aar, siden Klofteret blev bygget, og du er ikke tredve Aar gammel, hvorledes skalde du have givet Penge at bygge det for? Olger blev vred, fordi han holdt ham saalænge med Snak, og slog ham for Panden med sin Røve, at han styrtede omfald. Men han sprang op igjen og løb ind i Klofteret og bad Alle løbe til Porten; thi der var en meget stor gal Mand selv anden derude og vilde slaae Porten ned. Mange løb op paa Muren og lastede Stene og skød med Pile efter dem. Der kom ogsaa Mange fra Klofterets Ladegaard og faldt ind paa dem bagfra. Olger og Bent værgede sig mandelig. Papius, Olgers Hest, slog og bed Mange ihjel. I det samme blev Bent stød ihjel, saa han faldt ned

af Hesten. Da kom Abbeden og spurgte, hvad der var paa Færde, efterdi de saaledes stormede og sloges? De svarede, at der var tre Djævole for Porten, som vilde rive Klosteret ned. Den ene var slagt som en Hest, og den, som sad paa ham, kaldte sig Olger Danske. Abbeden bad dem give sig tilfreds, kaldte ud af et Bindue Olger til sig og spurgte, hvem han var? Olger svarede: Jeg er Olger Danske, Kong Gøtrik af Danmarks Søn. Abbeden svarede: Jeg seer, du fører Olger Danskes Skjold og Baaben, men han er død for to hundrede Aar siden. Jeg vil alligevel gjerne laane dig Huus for hans Skyld; thi han lod dette Kloster bygge.

Saa luftede Abbeden ham og hans Hest ind i Klosteret og bød næste Dag ham og Byens Borgemeister og Raad til et Gæstebud. Mens de sad over Bordet, spurgte de ham ad, om han var Olger Danske, som han sagde tilforn? Han svarede: Ja! jeg har, som jeg mærker, været i Paradiis i to hundrede Aar tillige, hvor jeg aad den sødeste og deiligste Frugt, som Noget kunde see eller smage. Der er Jomfru Morgua, som gav mig dette Lys og lovede, at jeg skulde leve, saalænge det varer. Han bad Abbeden, at han vilde forvare det i Sakristiet ved deres Helligdom, hvilket han gjerne lovede, da der laa saa megen Magt derpaa. Abbeden saa den kostelige Ring, som Olger havde paa sin Haand, og

bad ham, at han maatte bestue den. Der Olger drog den af Haanden, blev han strax saa gammel og rynket i sit Ansigt, som han havde været en gammel, vansmægtig Staadder. Da Abbeden saa det, satte han strax Ringen paa hans Haand igjen, og Olger blev ung og deilig, som en Mand paa tredive Aar. Der Abbeden og de Andre saae dette underlige Stykke, da troede de visseligen, at han var Olger Danske, og bade om Forladelse, at de ikke havde taget imod ham med større Ære. Siden lod Olger Bent, sin Staldbroder, hæderlig begrave i Klosterets Chor og befoel Abbeden og hans Brødre, at de ogsaa skulde jorde ham der, om han døde i Frankrig i deres Livstid. Olger red bort derfra og kom til en Stad, som hed Verdün (Verdøng). Der han kom paa Gaden, holdt der en Pottemager med en Bogn fuld af Leergryder. Olgers Hest blev sty for dem, og idet den kastede sig omkring, slog den Bognen og Gryderne i Stykker. Manden greb i Toilen og vilde holde ham, til han fik Fyldest for sine Gryder; men Hesten bed ham strax ihjel. De lode nu lukke alle Portene for Staden og vilde grebet Olger; men han rendte til Muren med Hesten, og den sprang over med et eneste Spring. De lukkede Porten op og meente, at han var bleven i Graven, for den var baade bred og dyb; men han var alt en halv Miil fra Byen. Da sagde de alle: Det var vist en Djævel, som vilde friste os.

Olger red ind i Paris, og Alle, som saae ham, undrede sig, fordi han var saa lang og stor. Der han kom ind i sit gamle Herberg, som han tilforn pleiede at ligge i, var Alting forandret i Huset, og idet han stod i Døren og undrede sig derover, samlede nogle hundrede Menneſter og saae paa ham, fordi han var saa svær af Lemmer.

Olger Danske bedes til Gæst af Dronningen i Paris, og han fortæller hende, hvor han har været.

Olger sagde til dem, som stode og saae paa ham: Mig undrer storligen, at der er saa smaa Folk i Frankrig, fremfor paa den Tid, da jeg tjente Keiser Karl. Olger blev tre Dage i sit Herberg. Saa kom Hovedsmanden af Paris og spurgte, om han vilde tjene ham for Guld og Penge? Han svarede: Jeg pleier selv at holde mange deilige Svende; thi vil jeg ikke tjene dig. Men jeg er kommen at hjælpe Kongen mod hans Fjender og Uvenner, og han trænger vel til min Bistand, som hans Stamsfader i forbums Dage. Der han engang vilde ride ud af Staden, stod Dronningen i et Vindue paa sit Pal-lads og saa ham ride forbi. Hun sagde til Fru Senlis, som stod hos hende: See! hvilken en stor og deilig Mand der rider. Fruen svarede: Jeg troer at det er en Tyrk, fordi han er saa lang og stor. Dronningen sendte strax Bud efter ham, om han vilde komme og tale med hende. Der han kom, spurgte hun ham ad, hvem han var og hvad han hed, og om han var en Christen. Olger svarede: Jeg er en christen Mand og hedder Olger Danske. Jeg tjente Keiser Karl i forbums Tid og vandt mange Slag for ham. Dronningen sagde: Det er umuligt, mens du er saa ung og deilig. Olger sagde: Jeg var i Paradiis i to hundrede Aar og mere og blev der saa ung, for jeg aad den deilige Livsens Frugt og drak af Livsens Kilde. Hun bad ham til Bords med sig. Der Maaltidet var endt, gik hun ned i sin

Artegaard med ham og bad ham blive hos hende; hun vilde have ham til sin kjæreste Ven. Olger svarede hende: I har eders gode Hunsbonde; thi sommer det sig ikke for os at tænke paa flige Ting. Hun svarede: Jeg veed bedst, hvor kjær han er mig; jeg har eder langt kjærrere end ham. Saa begyndte hun en Dands for ham med sine Jomfruer; men Olger begyndte at tynges derved og faldt i Sovn op til et Træ. Dronningen blev den smukke Ring vaer og tog den sagtelig af hans Finger; da syntes han strax tre hundrede Aar gammel, saa rynket og fort blev han i sit Ansigt. Der hun fornam, at han syntes deilig og ung af Ringen, satte hun den igjen paa hans Finger; thi hun ynkedes over ham. Men Fru Senlis sagde til hende: Behold denne dyrebare Ring og slip den ikke. Hun svarede: Nei! jeg vil ikke berøve ham den. Hun vakte ham op og sagde: Tag bedre vare paa eders Ring en anden Gang; jeg havde den længe af eders Finger og stuede den. Han takkede hende storligen og red sin Wei ud af Staden.

Fruen bebreidede Dronningen, at hun ikke beholdt den skønne Ring og sagde: Havde jeg faaet den, da skulde han aldrig have seet den mere. Hun sendte strax tredive Karle afsted, at de skulde slaae Olger ihjel og bringe hende samme Ring tilbage. Der de naaede ham usforvarende i nogle Buske, hug og sloge de fast paa ham; men han slog først otte af dem ihjel, siden tolv, og ni andre bed og slog hans

Hest ihjel. Een af dem sparede han og bad ham ride tilbage og sige sin Frue, at han skulde betale hende dette Forræderi, om han maatte leve. Olger red fremdeles sin Bei did, hvor Striden stod; som han kom et Stykke hen paa Beien, mødte han Mange, som flygtede af Striden. Han spurgte, hvi de saaledes rendte. De svarede, at de Christne vare slagne paa Flugt af Tyrkerne. Han foer strax did, hvor Slaget var farligst. En Fransmand veg bange af Beien for ham. Olger spurgte, hvi han saaledes rømte? Han sagde: Jeg meente, at du var en Tyrk, for du er saa stor og lang. Olger sagde, hvor er Kongen? Den Anden svarede: Han rømte ind i Staden foran mig, og jeg vil følge efter ham. Olger svarede: Bed ham samle sit Folk tilhobe igjen og komme strax herud, saa ville-vi begynde Striden paany. Den Anden sagde: Nei! det kan ikke hjælpe; thi Tyrkerne og Hedningerne ere mere end halvtredstusindstyve tusind Mand stærke, og vore bedste Kæmper ere nu alle slagne.

Hvorledes Soltanen bytter Hest med Olger Danske, og hvad Skade Hesten gjør paa Soltanens Folk.

Der Olger fornam, at han ingen Hjælp kunde faae af Kongen til at jage Tyrkerne bort med, da fik han i Sinde at ride ind i Soltanens Hær og

spæde hans Folt og Leilighed, at han siden kunde gjøre ham des større Skade. Han tog en Green af en Gran og førte den i sin Haand, til Tegn, at han var et Sendebud og skulde byde Fred. Der han kom til Soltanen, sagde han: Jeg er Kongen af Frankrigs Bud; han lader dig sige, at, vil du give de christne Fanger fri, som du sit i Dag i Striden, saa vil han give mig løs af mit Fængsel; og jeg skal blive din Fange i Steedet for de Christne, og løse mig saa høit, som du vil slatte mig; thi jeg er Kong Hagen af Arabiens Søn, og hedder Obtinel og blev tagen til Fange for Robus nu sidst, da de Christne der vandt Slaget. Soltanen svarede: Sendebud pleie ikke at ride i Harnisk og Løi, ikke heller troer jeg, at du er Kong Hagens Søn; men haver Kongen sendt dig ud, da rid tilbage og sig ham, at han skal forsværge sin Gud og tilbede min Gud Mohamed, eller jeg skal hverken slaane ham eller alle Andre, som ere i Landet.

Da de christne Fanger hørte de Ord, som Olger sagde til Soltanen, at han var Kongens Sendebud, syntes det dem underligt; thi de vidste, at han ikke havde saa stor en Mand i sit ganske Rige. Men een af de Christne sagde til de andre: forundrer eder ikke saa meget, for jeg troer tilvisse, at han er en christen Ræmpe, omendstjondt han siger, at han er født i Arabien og er Kongens Søn. Jeg drømte inat underlige Ting; idet jeg vaagnebe op, saa jeg en Fugl, som

sagde til mig: Ræddes ikke! thi der skal komme en stor Dru fra Danmarks Rige og frelse dig og de andre Christne af eders Nød. Derfor vilde vi alle bede til Gud, at han vil komme os ihu og frelse os af denne store Livsfare. Soltanen saa, at de Christne fanger saaledes gif i Raad tilhobe og talede hemmeligen, thi sagde han til dem: Jeg haver vundet eder ærligen i denne Strid; derfor skulle I alle affværge eders Gud, eller jeg skal lade eder pine til Døde. Dlger sagde til Soltanen: Kjære Herre! tag mig til Fange og lad dem fare. Han svarede: Du er ikke Kongen af Arabiens Søn. Dlger sagde: Jo jeg er. Og de Christne svore paa, at han var samme Konges Søn. Soltanen svarede: I sværge, at han er Kongens Søn, paa det I kunne komme løs, uagtet I aldrig saae ham før i eders Dage, derfor skal eders store Egn ikke hjælpe eder eller gjøre eder fri af min Magt. Medens de saa talede sammen, fik Soltanen Behag til Dlgers Hest, thi sagde han til ham: Vil du ikke bytte Hest med mig? Dlger svarede: Jeg er tilfreds dermed, dersom jeg kan faae en god Hest igjen. Soltanen lod hente fire til sex skønne Heste, at han skulde tage een af dem for sin Hest. Imens sagde Dlger sin Hest sagtelig i Øret: Bewis nu dit Nød og din Styrke, at vi ikke stilles ad. Soltanen sendte sin Staldmester til Dlgers Hest, at han skulde see i dens Mund, hvor gammel den var. Som han tog i Hestens Mule bed den Struben over paa

ham, saa han faldt død til Jorden. De andre Tyrker, som stode der omkring, begyndte strax at slaa løs paa den; men Hesten bed og slog fra sig til alle Sider, og traadte utallige ihjel under sine Fødder. Alle græde derved og bleve rædde for den, da den gjorde et saa skrælleligt Bulder imellem deres Glavind Sværd og Baaben og bed saa mange ihjel. Soltanen og hans bedste Kæmper flygtede af Veien for den. Imens undløb de christne Fanger til Staden og kom i god Behold. Saa stillede Dlger sin Hest igjen, og den gav sig tilfreds. Der Soltanen det saa, red han til Dlger og sagde: Giv dig til Fange, eller jeg skal strax slaae dig ihjel; thi mine Fanger undløb, imens din Hest huserede saa vældigen i min Leir. Dlger sagde: Rid ikke for nær, om du vil leve længere. Soltanen sagde: Du er en Troldkarl og har en levende Djævel til Hest, den kunde ellers ikke slaae og myrde saa Mange. Dlger svarede: Maatte jeg tale roligt med dig, vilde jeg sige dig Sandheden, hvem jeg er. Soltanen svor paa Tro og Ære, at han maatte gjøre det, uden at frygte for Forræderi. Da sagde Dlger: Jeg er en christen Mand og troer paa den almægtige Gud, som skabte Himmel og Jord, og paa hans Søn, som blev Menneſte ved Jomfru Maria, lod sig pine og korsfæste af Jøderne, foer siden ned til Helvede og tog alle retfærdige Menneſter bort derfra, opfoer til Himmels og sidder hos Gud Faders høire Haand, hvorfra han skal gjen-

lomme og bømme Levende og Døde. Jeg raader dig oprigtigen at troe paa ham og lade dig døbe og forsværge den slemme falske Afgud Mohamed, saa faaer du Himmeriges Glæde foruden Ende med alle gode Christne. Soltanen svarede: Jeg vil ingenlunde forsværge min hjære Gud Mohamed, men jeg vil døe som hans Tjener. Dlger svarede: Jeg vil ene gaae i Kamp mod dig under det Billaar, at, vinder du, da skal du faae dine christne Fanger igjen og Staden Chartres (Scharter), som Kongen er i med alt sit Folk; men vinder jeg, da skal du strax drage af Riget med hele din Hær og aldrig mere plage Christenheden. Lykkes dig, at du ikke vil flaaes ene med mig, da tillader jeg, at du tager Een til dig af din Hær, hvem dig lystet, til at kæmpe mod mig. Kongen af Nubien sagde til Soltanen: Herrel han byder eder meer end Fyldest; jeg vil være den, som skal gaae med eder mod ham i Kamp, dog under det Billaar, at han skal tage en anden Hest. Soltanen tog mod disse Billaar og bad Dlger møde paa Banen om Morgenen derefter betimelig og tage sig en anden Hest.

De Christne, som undløb fra Soltanen, mens Dlgers Hest saaledes regjerede med Fienderne, sagde til Kongen af Frankrig, at der kom en mægtig stor Kæmpe, som sagde sig at være hans Sendebud, til Soltanen, og hans Hest slog og bed utallig mange ihjel af Tyrkerne, og imidlertid kom de løs og løb ind i

Staden til ham. De troede vissest, at det var en Christen Kæmpe, som skulde hjælpe dem af denne Nød og Fare. Der Kongen hørte dette, bad han alt sit Folk gaae i Kirken og love og takke Gud for denne Husvalesse. Han gik ogsaa selv i Kirken, og som han laa i sine gudelige Bønner, da kom en Guds Engel og sagde til ham: Her skal komme en mægtig Christen Kæmpe hid i Staden til dig, som skal frelse dig og alle Christne af Tyrkernes Hænder. Kongen takkede Gud for denne Husvalesse, lod kalde hele Kleresiet sammen i Staden, gik saa til Porten, modtog Olger Danske med stor Hæder og Ære og førte ham op paa sit Pallads. Her spurgte han ham ad, hvor han var født? Olger svarede: Jeg er Olger Danske af Danmark og jeg er snart tre hundrede Aar gammel. Uagtet Kongen tvivlede om, at han sagde sandt, turde han alligevel ikke sige ham imod, at han ikke skulde fortørne ham.

Olger Danstes Bæst forvender sin Farve, der han skal ride i Kamp mod Soltanen; Kongen af Nubien omkommer, og Soltanen bliver fangen.

Om Morgenen sagde Olger til Kongen: Jeg har lovet Soltanen ene at møde ham selv anden paa Banen idag, under dette Billaar, at, taber jeg, da skal han have denne Stad og alle de Fanger, som

Løb fra ham; men vinder jeg, da skal han strax drage ud af Christenheden med al sin Hær og aldrig mere vorde os til Plage; thi beder jeg dig, at du flyer mig Nøglerne til Staden og antvorder alle Fangerne i mine Hænder. Der Kongen havde gjort dette, bleve Borgerne i Staden saare bange, fordi Olger, endskjondt han var stor og stærk, ene skulde stride mod to paa een Gang. Da Olger red af Staden, gik Kongen og hans gode Mænd op paa Muren at see paa denne Kamp. Som Olger red paa Veien, kom det ham ihu, at han havde lovet at tage en anden Hest paa Banen; thi steg han strax af Hesten og bandt den ved et Træ, og sendte saa Bud til Kongen, at han skulde sende ham en anden Hest. Der Budet kom tilbage med den, sled Olgers Hest Grimen itu, løb strax mod den anden Hest og bed den ihjel. Derpaa løb den tilbage og lagde sig paa Knæ for Olger og forvendte sin Farve og gjorde sig hvid, da den tilforn var sort af Løb. Der Olger saa dette underlige Stykke, satte han sig paa den igjen og red paa Banen.

De kjendte nu ikke Olgers Hest, fordi den saaledes havde stiftet Haar og Farve; thi rendte de svarligen til ham begge tillige med deres Glavind; men disse brødes itu paa ham uden at rokke ham i Sadlen. Siden hug de paa ham begge tillige af alle Kræfter. Olger hug Raaret af Kongen af Nubien og saarede hans Hest i Siden med samme Hug. Hesten

blev gal og kastede Kongen af; saa sprang Olgers Hest paa Kongens Bryst og sondertraadte hans Hjerte, saa han strax døde. Siden stred Soltanen og Olger længe tilsammen. Paa det sidste hug Olger hans Hjelm itu og flakte hans venstre Øre fra hans Hoved ind til Benet. Da gav Soltanen sig fangen og rakte Olger sit Sværd. Olger førte ham fangen ind i Staden til Kongen. De Christne bleve usigelig glade, fordi Olger vandt demse Seier.

Kongen spurgte siden Soltanen ad, om han vilde troe paa vor Gud? Han sagde nu ja og bad om Daab og Christendom. Der han var christnet, fik han kort derefter en svar Koldebygge og døde deraf. Da Tyrterne og Hedningerne hørte det, rømte de strax hjem igjen hver til Sit.

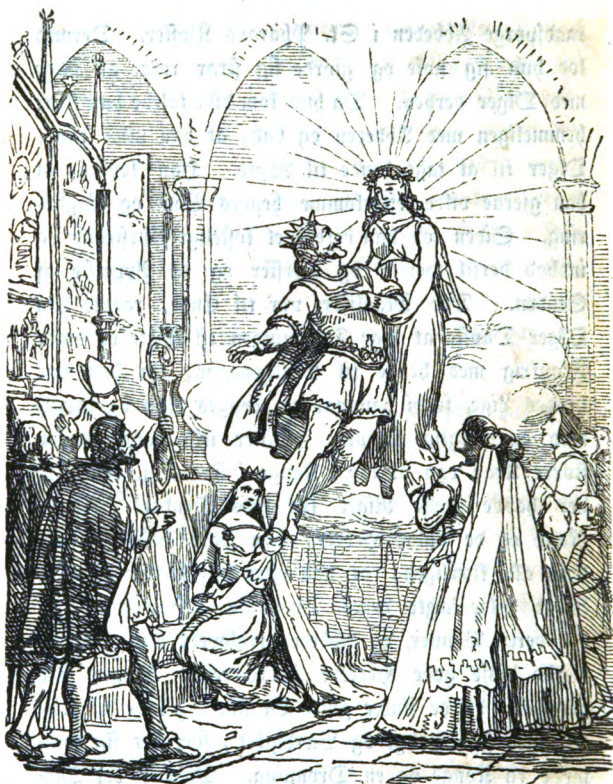
Derefter viste Kongen Olger Danste stor Ære og spurgte ham ad en Dag, hvi han syntes saa ung, da han dog var saa gammel? Olger vidste ikke, at han skulde fortørne Jomfru Morgua, om han sagde det; thi begyndte han at fortælle Kongen, at en Jomfru gav ham en Ring, og saalænge han havde den paa sin Haand, syntes han saa ung. I samme Øjeblik faldt Ringen fra ham, uden at han følte det. Der stod en gammel Hertug derhos, som hed Geert og var hundrede Aar gammel; han tog samme Ring op og satte den paa sin Finger, og strax syntes han saa deilig og ung, som om han ikke havde været tredve Aar. Olger blev rystet i Ansigtet og syntes mere

end tre hundrede Aar gammel. Da mærkede Kongen vel, at Hertug Geert havde hans Ring, fordi han syntes saa ung; thi bad han ham at flye Diger hans Ring igjen. Men han vilde ingenlunde gjøre det, hverken med det Gode eller med det Onde; derfor var Diger ganske bedrøvet. I det samme kom der en deilig, skinnende Jomfru, som var hvid klædt. Hun tog Ringen fra Hertug Geert, uden at han følte eller vidste det, og satte den paa Digers Haand, og han blev strax saa deilig og ung igjen, som han var før.

Kongen af Frankrig dør i Paris, og Diger skal giftes med Dronningen.

Siden drog Kongen af Frankrig til Paris og bad Diger følge sig did; thi han vilde der lønne ham, fordi han havde frelst ham fra hans Fjender og Uvenner. Der Kongen havde været nogen Stund i Paris, blev han syg og døde. Dronningen lod kalde Diger til sig og sagde, at hun ingen Anden paa Jorden vilde have til sin Husbonde uden ham; thi bad hun ham, at han vilde samtykke deri. Han takkede hende størstliden og sagde: Jeg agter ikke at gifte mig eller tage mig nogen Dronning til Hustru, endstjøndt jeg er Kongen af Danmarks Søn og var Konge der og ligeledes i Engelland, Babylonien og Rodus. Men hun lod ikke af med at bede ham, før han maatte love at tage hende til Hgte; dog vilde han først

raadsføre Abbeden i St. Pharaos Kloster. Dermed lod hun sig nøie og gjorde sig strax rede at følge med Olger derhen. Da hun kom did, talede hun strax hemmeligen med Abbeden og bad, at han vilde raade Olger til at tage hende til Ægte. Han lovede, at han gjerne vilde efterkomme hendes Bøn og Begjæring. Siden lod han berede et kosteligt Gjæstebud og indbød dertil Herrer og Fyrster og de Ypperste af Staden. Der Maaltidet var til Ende, raadte han Olger Danste at tage Dronningen til Ægte og vinde Frankrig med hende til Morgengave; thi han var hendes Lige, fordi han var en Konges Søn og dertil med en mægtig Ræmpe. Heller ikke havde Noget større Krav paa at blive Konge i Frankrig, end han, der havde frelst Riget fra dets Fjender. Rigets Raad og de andre Herrer, som vare tilstede, bade ham alle kjærligen, at han efter den fromme Herres Raad vilde ægte deres Dronning. Han gav efter for deres Bønner, og Abbeden trolovede dem sammen i alle disse gode Herreres Nærværelse. Noget Løb derefter, da de skulde gjøre Bryllup, gif de til Kirken med stor Pragt og Værdighed, som det sig somme en Konge og en Dronning. Men i det Dieblil, de vilde træde ind ad Kirkedøren for at blive ægtelede, kom der en heilig Jomfru i hvide og skinnende Klæder. Hun omfavne Kong Olger og tog ham op i en mægtig Sky og forspandt med ham for Alles Dine.

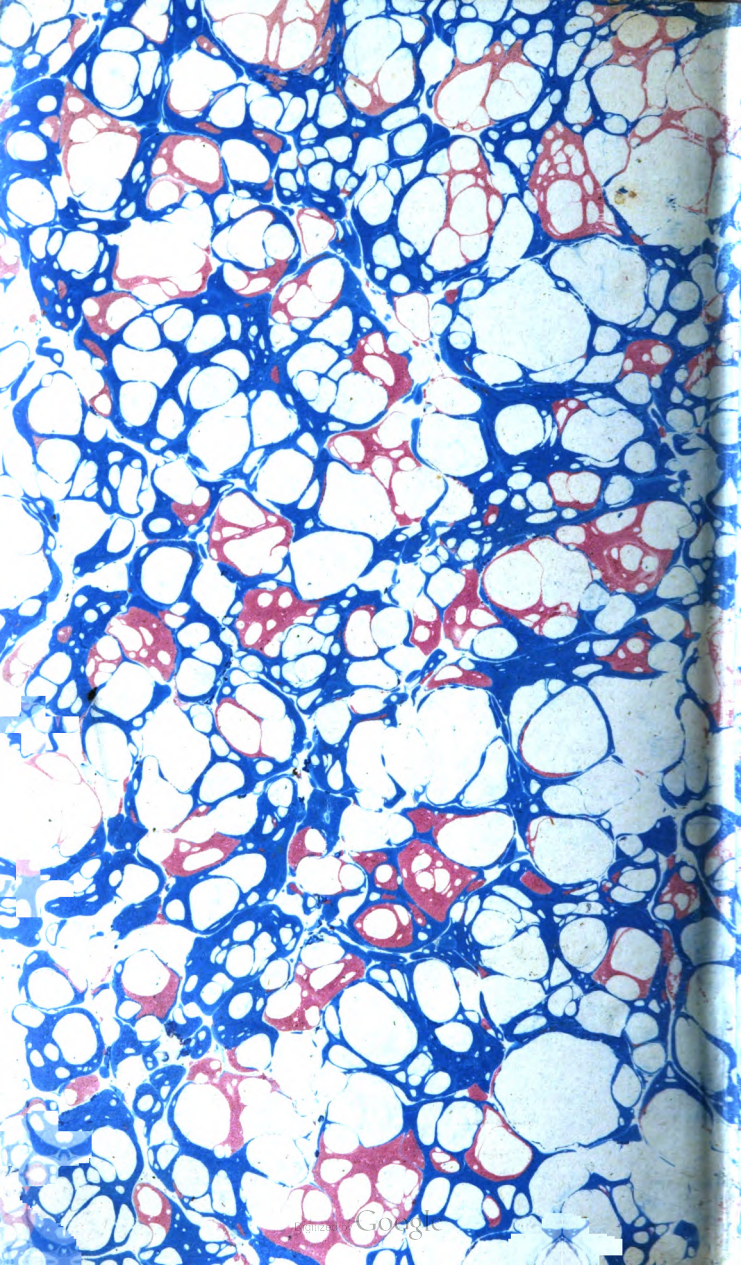
Jungen har nogenstinde forfaret, hvor han blev af, men endnu gaaer Sagnet gennem Danmarks Rige, at han skal gienkomme og frelse sine Landsmænd, naar de engang meest trænge til hans Hjælp mod Fjendens Vold og Overlast.

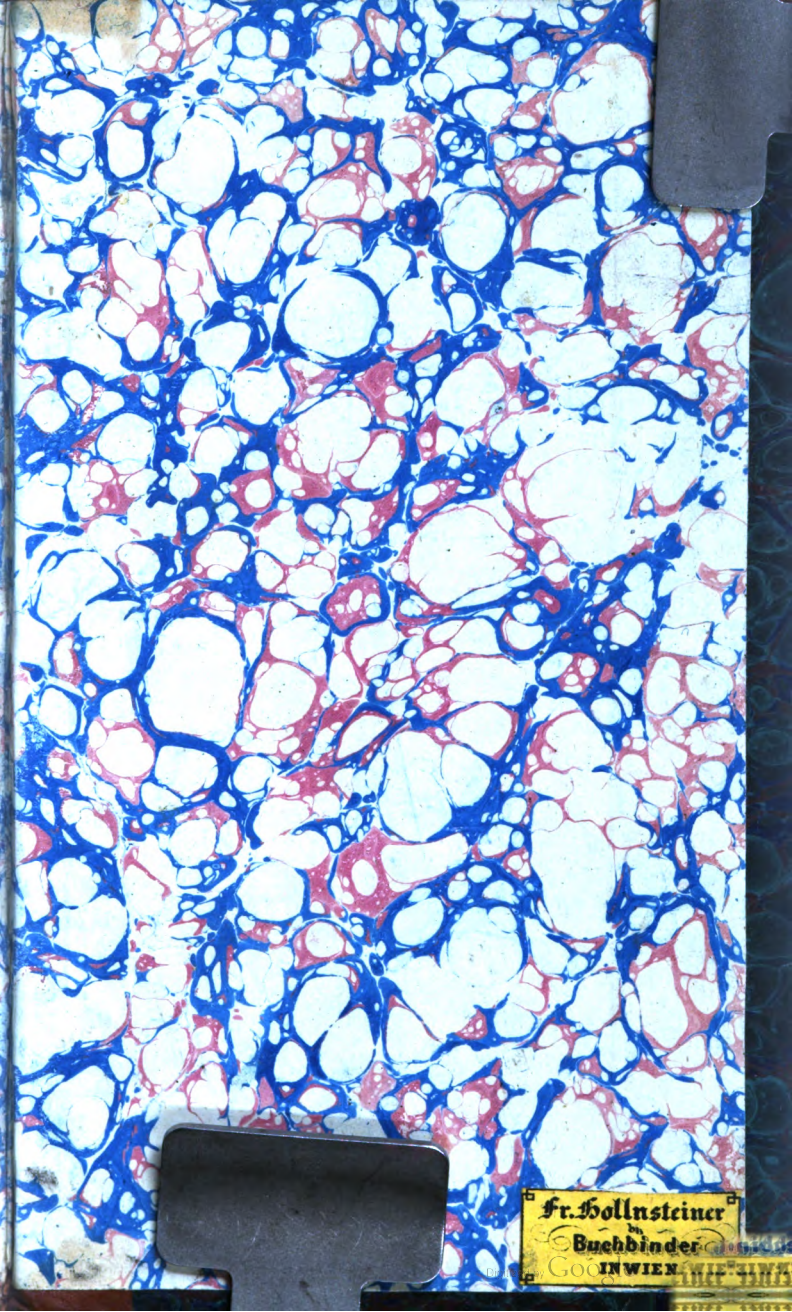
E n d e.

Österreichische Nationalbibliothek

+Z179408500

Fr. Hollnsteiner
Buchbinder
IN WIEN

